

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 30 d'abril de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 658 175 ptes.

AFINANT...

Abril, espill de Catalunya

El mes d'abril és com un espill en què Catalunya és com convidada a mirar-s'hi per a retrobar-hi la seva fesomia cristiana. El cavaller Sant Jordi—roses i llibres, ben cert, però també escut i llança— configura des del seu nom de pagès «georgios», la nostra peculiar manera de militar com a cristians: aferrats a la terra, lletraferits i estetes, sempre a punt per combatre... però al nostre pas. En les coses de la fe, rarament la rauxa ensguanya el seny. Les nostres empreses de l'esperit o de l'apostolat o són nascudes aquí o els hi hem de donar el nostre aire perquè floreixin.

Madona de Montserrat la ténim encimbellada en un alt castell. El seu setial és fet de roca i farigola i la seva cort, de monjos i escolans, de nuvis i esgarrapacingles. Les generacions—sempre, no pas sols avui, difícils de nusar— es donen la mà amb franquesa a la nostra Muntanya. Joves i ancians, avis i nêts pugen a Montserrat per camins distints, però s'hi apleguen i s'hi parlen. Amb el pas del temps, aquesta trobada cordial, fa poble. I el redós maternal de Maria en va fent, entre rebecs i cridats, fillada de Déu amb el Fill.

■ Joan E. Jarque i Jutglar

El Cardenal Jubany en la commemoració del IV Centenari de la Basílica

“Montserrat il·lumina l'Església catalana”

L'arquebisbe emèrit de la diòcesi de Barcelona, cardenal Narcís Jubany, presidí, el dilluns passat, la missa conventual en la commemoració del IV Centenari de la consagració de la Basílica de Montserrat, a la qual assistiren centenars de fidels procedents d'arreu de Catalunya.

Els actes del IV Centenari s'iniciaren el diumenge amb la tradicional “Vetlla de Santa Maria”, presidida per l'arquebisbe de Barcelona Ricard M. Carles, en la qual participaren més de 4.000 joves que

ompliren la basílica i els claustres del Monestir.

En l'homilia de la missa conventual, el doctor Jubany remarcà que Montserrat “encara és el marc que il·lumina la realitat de l'Església catalana i que l'afluència de pelegrins demostra que la devoció no és una relíquia del passat, sinó una realitat ben viva”.

Al final de la missa conventual, els milers de pelegrins que acudiren d'arreu de Catalunya assistiren a les audicions de sardanes ofertes a les places del Monestir.

Afluència massiva a la Pasqua del Col·lell

“Ets llavor”

GIRONA.— Un miler de nois i noies de totes les comarques gironines van participar el dissabte sant en els actes de la Pasqua Jove, organitzats per la Coordinadora de les Parròquies. La trobada va començar a les cinc de la tarda amb l'acolliment i les inscripcions, i es féu a continuació un treball per grups, d'acord amb les diferents edats.

El tema central de la Pasqua Jove'92 va ser “Ets llavor” que va ser presentat pel Consiliari de la Coordinadora, mossèn Enric Roura. Aquest tema havia estat

prèviament seleccionat pels mateixos joves al llarg de l'any i, segons mossèn Roura, vol subratllar els valors evangèlics i les coses bones que fa tothom.

Després de les sessions de treball per grups hi hagué una estona per la pregària, el sopar, i a les onze de la nit començava la cerimònia de la Vetlla Pasqual dins l'església del santuari, que va ser presidida pel bisbe, monsenyor Jaume Camprodon. Aquest, en l'homilia va afirmar que “els joves tenen sembrada

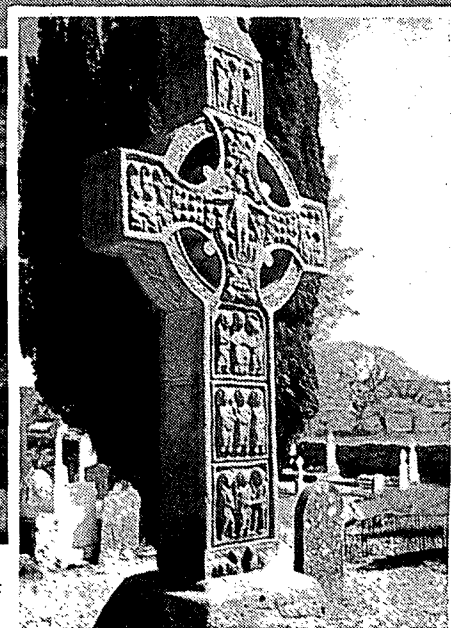
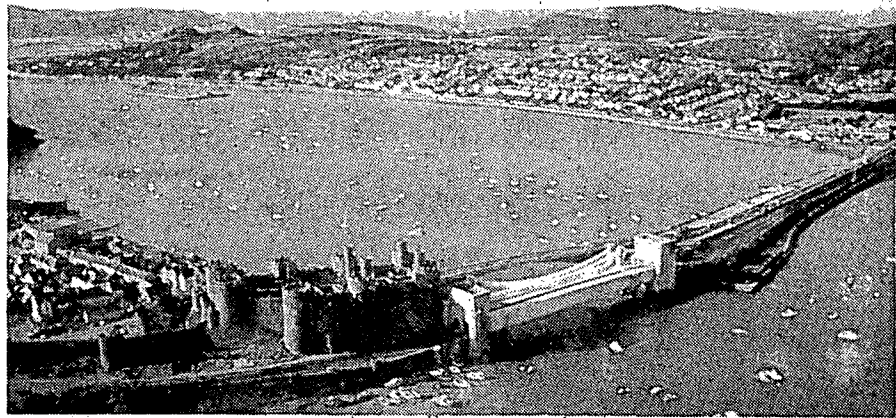
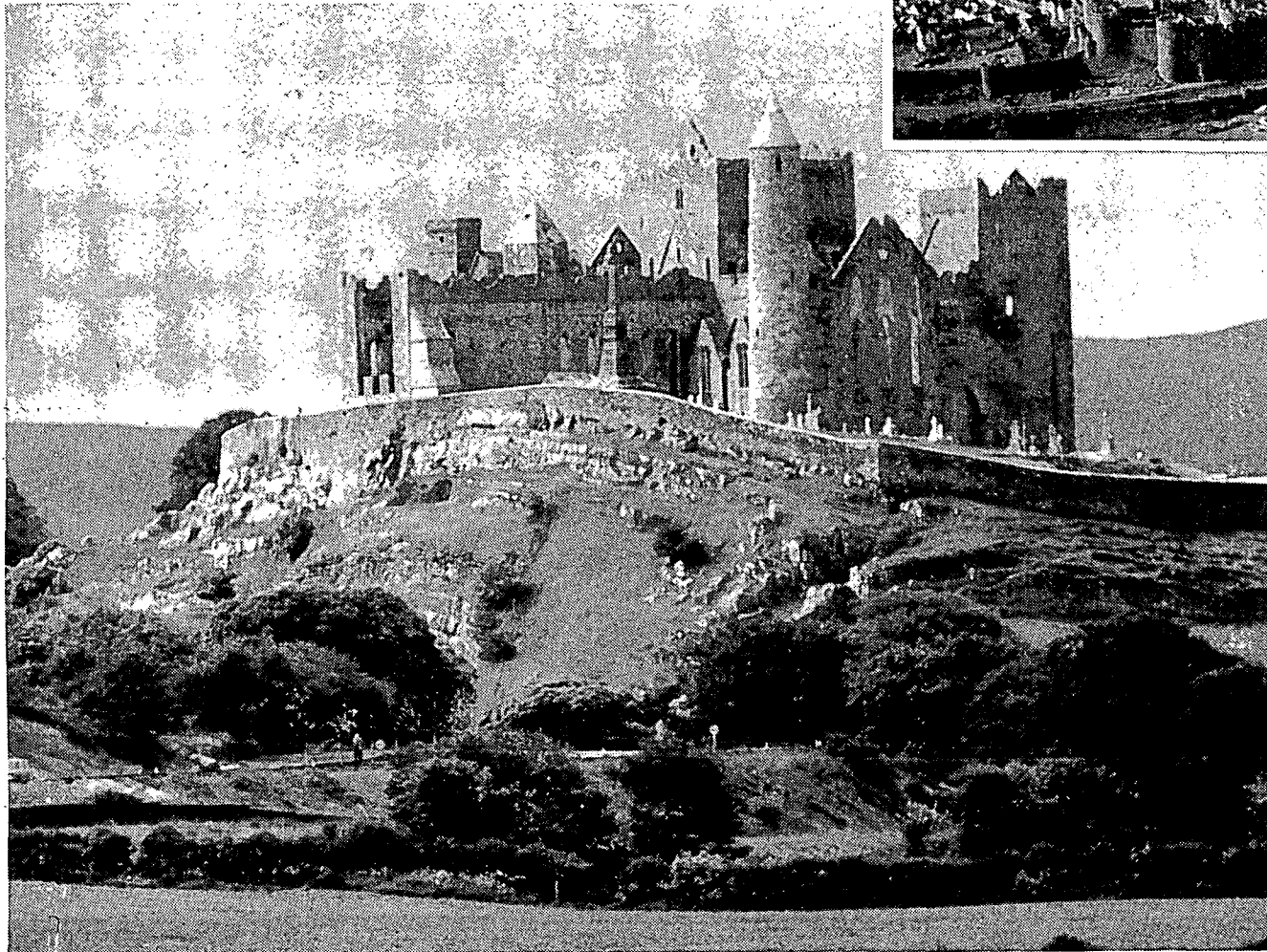
al cor una llavor ecologista que cal fer madurar, i treballar-la perquè des de l'espectacle que la creació ofereix als ulls fins els microcosmos més amagats, res no sigui trepitjat per l'home desaprensiu i egoista sinó que tot estigui al servei de l'home i de tots els pobles”. El bisbe també va dir que “dintre dels joves fermenta l'enèrgica llavor de l'atleta: Desenrotlleu-la, envigoriu amb constància la vostra voluntat, encarats en els objectius més nobles”.

El bisbe Camprodon també va recordar que “un element tan noble i constitutiu de la persona com és la sexualitat, es banalitza, parlant-ne solament sota l'aspecte del plaer quan són la ment clara i l'amor fidel els qui l'han de regir”.

Per últim, el bisbe de Girona va recordar la frase de Francesc Cambó, “A Catalunya el benestar ha afeblit les virtuts heroiques de la raça”, tot dient als joves reunits al Col·lell: “Això ho deia un polític ja fa molts anys però que avui no es pugui dir de vosaltres”.

*Al peu del Castell de Conwy es
troba a la ciutat medieval del
mateix nom, que s'ha conservat
fins als nostres dies.*

*La roca de Cashel, Tipperary. On hi ha l'obra mestra
de l'antiga Irlanda.*

*La creu gal·lèsica de Monasterboice, condad
de Louth.*

IRLANDA i PAÍS DE GAL·LES

Del 2 al 14 de juny

Viatge als extrems de la cristianització durant l'alta edat mitjana

Pelegrinatge a les arrels cristianes del paradís irlandès...

DUBLÍN · GALWAY · CLIFDEN · LIMERICK ·
KILLARNEY · CORK · WEXFORD

Santuari de Clonmacnois · Abadia de Kylemore · Monestir
de Cashel

...tot fent la ruta dels celtes a la Gran Bretanya

LLANGOLLEN · BANGOR · ANGLESEY ·
FISHGUARD · ST DAVID'S · CARDIFF

Castell de Caernarvon i d'altres · Parcs de Snowdonia,
Brecon Beacons i Pembrokeshire.

*Viatge amb avió, estada a Cherter i visita de Londres
a la tornada · Travessa en ferry entre la Gran
Bretanya i Irlanda · Viatge en carrilet típic de
muntanya · Assistència tècnica d'Ultramar Express.*

*Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o
bé personalment a l'Associació d'AMICS DE "CA-
TALUNYA CRISTIANA".*

OBERTA LA INSCRIPCIÓ

**L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!**
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

La TV, la litúrgia i les processons a la passada Setmana Santa

És veritat que la setmana santa és el nom antic de les actuals vacances de primavera? Molts ho creuen així, indubtablement, i bé hem de reconèixer que no estan pas mancats de raons. Aquesta és, a més, la impressió que transmeten alguns mitjans informatius. L'espectacle de les carreteres atapeïdes —amb la dolorosa tragèdia dels accidents— sota un sol benigne com el d'enguany fan pensar que tothom ha sortit a fer vacances... Val a dir, però, que hi ha una certa deformació en aquesta imatge: la població que resta a les ciutats és important. D'altra banda, molts catòlics aconseguen aparèllar vacances i participació a la litúrgia del temps. En fer ara un cop d'ull al que ha estat la passada setmana santa, voldriem remarcar tres aspectes indicatius de la seva celebració.

Una primera consideració mira al mitjà informatiu de difusió més massiva: la televisió. Com ha actuat respecte de l'ampli sector de ciutadans que senten important aquesta setmana, des de la seva sensibilitat de catòlics? Si ens centrem en les televisions públiques, trobem dos capteniments molt diversos. Pel que fa a Televisió Espanyola, hem advertit un canvi positiu important: s'ha reprès la transmissió —que comparteixen tantes altres televisions d'arreu del món— del Via-Crucis del Papa, el divendres sant. La Missa de la diada de Rams (TV 2), a diferència dels altres diumenges que és transmesa des dels estudis, va tenir lloc en un poble i televisada en directe. D'altra banda, tota la programació de setmana santa de TV-1 va palesar una voluntat notòria d'oferir espais als telespectadors de sensibilitat catòlica. Aquest, en carvi, no ha estat el cas de la televisió pública catalana. Si exceptuem la soferia —quant a l'horari— programació "Signes dels Temps", que ens va oferir dos programes magnífics sobre mostres diverses de religiositat popular, no hi trobem cap detall de cara a la seva audiència catòlica.

Una segona consideració, moderadament optimista, fa referència a la quantitat de participants en els actes litúrgics, inclosa la vigília pasqual que continua guanyant importància en el conjunt. No és que pensem que emplenant els temples per setmana santa la nostra Església ja pugui donar per acomplerta la seva missió. Som molt conscients de la relativitat d'aquest guany i del que resta per fer. Però no està bé ignorar aquesta dada ni fer referència a les celebracions de setmana santa com si es tractés d'un simple record del passat. Gosem demanar als informadors de temes religiosos una mica d'atenció a aquest punt.

L'última consideració que brindem als nostres lectors és sobre els actes populars no estrictament litúrgics. Ens trobem en una situació diferent de la de fa uns pocs anys. D'una banda, hi ha tot un procés de recuperació de les velles tradicions autòctones, via-crucis i processons, que es recreen en les seves formes en un sentit de més qualitat religiosa i de més exigència, alhora que es veuen afavorides per un gran suport popular. D'altra banda, pel que fa a tradicions religioses d'altres terres, sobretot d'Andalusia, creix, lentament però notòriament, la concòrdia entre aquestes iniciatives i les comunitats parroquials amb els seus pastors. Encara es produeix alguna estridència, però cada dia menys. No és una qüestió fàcil, però hem entrat en el bon camí de l'acolliment i la comprensió respectuosa.

Creiem que és bo acostumar-nos a fer un seguiment sol·licit de l'evolució de les nostres comunitats. Seria interessant que molts lectors complementessin aquestes consideracions fent-nos arribar les seves experiències i el seu parer.

Així doncs, la mort no té l'última paraula. La de Jesús s'ha transfigurat en Resurrecció. Això és la Pasqua, això és el pas definitiu de l'altre costat de tota mort. Avui podem contemplar la glòria de Crist en tota la seva plenitud. Avui, la Resurrecció acomplida ens fa llegir totes les coses amb una nova llum. Ja que si el Crist ha ressuscitat, nosaltres també hem ressuscitat. Acol·lir en la fe la Resurrecció del Crist és, en el mateix moment, sense dilació, contemplar de manera nova tota la vida humana.

"Per la mort de Crist, hem estat, doncs, sepultats amb ell, de manera que, com Crist va ressuscitar d'entre els morts, per la força del Pare, igualment nosaltres hem d'emprendre una vida nova." (Rm 6,4) La vida nova que se'ns ha donat és vida de ressuscitats. Amb Pau, amb tot l'Evangeli, gosem creure, gosem dir, gosem veure'ns traspassats definitivament més enllà de la mort: "Oferiu-vos a Déu com a vivents que han retornat de la mort." (Rm 6,13)

Ingenuïtat o folia? No podem enganyar-nos. No som pas al paradís. Els nostres ulls no han d'entretenir-

Veient-lo present, en les situacions sovint doloroses, sentirem el cor destrossat, sens dubte, però també els ulls meravellats de percebre-hi els reflexos de la Resurrecció.

Se'l veu també en un cert gust per les coses humanes, en l'amor de tot el que és humà, i inclòs també entre els qui no se senten interpel·lats explícitament per la Resurrecció del Crist. Res no és més allunyat de la Resurrecció que la desconfiança a priori, la mirada que devalua. I hi són propers els que miren i saben percebre la bellesa que hi ha en tot home, més enllà de les ambigüitats i la mentida; aquells que saben copsar la bellesa al seu voltant, en l'art, però també en la modestia d'un ramell, la gràcia d'un vestit, la delicadesa d'un gest.

Nosaltres no sabem prou bé de quin pecat la nostra humanitat té necessitat de ser purificada i salvada. Si creiem en la Resurrecció, no direm pas una última paraula sobre l'home. El veurem sobretot en la bellesa a la qual és destinat i en què està situat. Els rostres i les coses irradien la llum de la Transfiguració.

L'alt lloc que té avui la Resurrecció es troba en la caritat i en la seva forma extrema, el perdó. "Sabem que hem passat de mort a vida perquè estimem els nostres germans" (1Jn, 3,14.) L'amor fratern marca la victòria de la Resurrecció sobre aquestes formes de mort que són la divisió, la rivalitat, l'odi, la malícia.

Sant Pau, amb tot l'Evangeli, uneix estretament caritat i Pasqua del Crist, especialment en el text aquí evocat i llegit el diumenge de Rams: "Tingueu un sol amor, un sol cor..., que cadascú no miri sols a si mateix sinó als altres. Comporteu-vos entre vosaltres com ho féu Jesucrist, ell que... s'ha fet obedient fins a la mort i mort en creu. És per això que Déu l'ha elevat per damunt de tot." (Fil 2,2-11)

I per sobre de tot, el perdó. Perdonar seria poca cosa si es tractés d'esgarrapades. Però quan s'ha estat ferit, ferit al cor, perdonar no pot ser més que un pas del més enllà de la mort. Si es fa, només pot ser per un do, i si és un do, ho és per la Resurrecció.

Aleshores pot fer-se lloc dins nostre l'alegria. El nostre temps té una viva consciència dels drames humans. Potser també es complau engendrant la tristesa que ens rosegava avui. També sap, per la ciència recent, que el progrés indefinit ja no és l'horitzó de l'activitat humana. No és tampoc en l'immediat èxit humà ni en la solució de tots els problemes que trobarem l'alegria i anunciarem la Resurrecció. Sinó sobretot en la transformació de la nostra mirada per mitjà de la Resurrecció, que ens permet discernir, en el rostre desfigurat de la humanitat, el rostre transfigurat de Crist.

■ Régine de Charlat

Religiosa auxiliar, professora de teologia pastoral i espiritual a l'Institut catòlic de París

Pasqua: com a vivents retornats de la mort

se gaire mirant el món o a nosaltres mateixos; per adonar-se dels dolors, les ambigüitats, les desgràcies de l'existència humana. No podem dir que la Resurrecció de Crist ens estalvi allò que és tràgic de la nostra condició. En això no ens canvia pas.

I tanmateix ho canvia tot, perquè tot ho orienta de manera diferent. Gràcies a ella, la mort ha estat posada d'alguna manera rere nostre. La nostra mirada vers totes les coses no és pas la mateixa, sabent que la mort no és l'última paraula. Certament que tot no s'ha acomplert per a nosaltres, però tot ja està fet. Això no és pas il·lusori i pot tocar-se en l'experiència, en la fe certament, però ben realment. La vida de Resurrecció és deia veure més del que creiem.

Es veu en el coratge. El coratge de viure, de marxar quan és hora, de somriure en el dolor, de posar confiança. El coratge diu, molt sovint sense paraules, que hi ha algun lloc, més enllà de les fragilitats, dels dubtes i també de l'enfonsament de les raons de viure, una força, un punt de suport que almenys fa avançar. El coratge anuncia a la seva manera que la mort no és l'última paraula. I el coratge no manca.

RESPIR

El càntic de Maria

És tal la grandesa i la naturalitat, la gràcia i la senzillesa, el tremp i l'esperit profètic del Càntic de Maria, que, un cop l'has descobert, ja no et pots mirar tranquil aquelles imatges de la Mare de Déu amb mantell blau cel esblaimat, túnica rosa pàl·lid esblanqueït, cares inexpressives de tan melòs. Perdoneu! Però és que el Magnificat volen ser paraules d'una dona que expressa amb entusiasme l'extasiament de la primera maternitat, gràcia del Senyor i do per al poble. Són exclamacions fortes d'una dona que endevina el capgirament que produirà a la terra el fill que duu a les entranyes. Són anunci profètic d'una salvació que està a punt d'arribar: el fill que Maria ha concebut s'anomenarà Jesús, que vol dir: el Senyor salva. És un càntic d'agraïment per la força del braç del Senyor que durà a terme l'alliberament promès en l'antiga Aliança. Ni artísticament no ens és permès de trair-lo.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Juglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaja; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuél Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. ☐ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes.
☐ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

El primer de maig, i la santificació en el treball

Va ser Pius XII qui va incorporar l'Església a la celebració de la festa internacional del treball. El primer catolicisme social la celebrava a part, el dia de l'Ascensió. L'establiment, el 1955, del Sant Josep de maig, responia a la voluntat de presència al cor de la vida obrera que s'havia anat generant entre els militants treballadors cristians. L'abbé Godin, autor de "La France, pays de mission?", ho havia expressat d'aquesta manera: "El llevat del cristianisme a tota la nostra vida; el llevat dels militants a tota la massa; el llevat de l'Evangeli a tot el món". Però no tothom va saber copsar el sentit de la nova festa litúrgica... Així la celebració de Sant Josep Obrer ha seguit una trajectòria, per dir-ho d'alguna manera, força discreta.

Després ha vingut també el refredament del primer de maig civil. La nostra societat ha canviat tant en els últims decennis que avui, per a la majoria de ciutadans, sembla més envellit i mancat de significació real el dia del treball que algunes festes cristianes mil·lenàries... Potser nosaltres, que vam entrar-hi tard, podríem mirar avui de fer arribar el seu missatge, passat per l'Evangeli, més enllà de les manifestacions una mica convencionals d'aquesta diada.

Cal, però, que precisem el sentit nou que, d'acord amb la doctrina social de l'Església, donem a la dignitat del treball. Hi ha una visió de la feina professional de cada persona que fa abstracció de les seves circumstàncies sociològiques. És aquella concepció estàtica, que no es planteja cap transformació, des de la qual tradicionalment hem parlat del compliment dels deures del propi estat o de la santificació pel treball. Des d'aquest punt de vista, el treball professional esdevé un instrument per a la perfecció del cristià, com podria ser-ho la malaltia o de la realitat del treball, que té en compte que aquest pot constituir "un mitjà d'opressió de l'home", com ha dit Joan Pau II. "Això, conclou el Papa, abona l'obligació d'unir la laboriositat com a virtut amb l'ordre social del treball, que permetrà a l'home fer-se més home". (**Laborem exercens**, 9). Per això aquesta mateixa encíclica fa referència als drets dels treballadors, al salari, als sindicats: La santificació en el treball apareix així lligada no a la seva simple realització, de la manera com la societat ens el presenta, sinó també a la seva transformació, d'acord amb el pla del Creador. És en aquest punt que el cristià, coherent amb la seva fe, fa seva la lluita per la justícia que significa el primer de maig. Model d'aquest sentit transformador de la santificació en el treball va ser Joseph Cardijn. "Quan trobo un jove treballador, deia, li faig aquestes preguntes: Ets un esclau... un animal... o un home? El nostre ideal és aconseguir que el jove treballador surti de la seva foscor." Sortir de la foscor volia dir canviar la realitat per tal de posar-la al servei de la vocació de fill de Déu que té l'home. Perquè "no hi ha un destí extern separat, allunyat de la vida terrena i sense relació amb ella. No hi ha una religió desencarnada. Hi ha un destí etern encarnat en el temps, enganxat al temps, que creix i s'expandeix en el temps." (Setmana d'estudis internacional de la JOC, 1935).

■ J. Carrera Planas

Ningú que cregui en el Misteri de l'Encarnació no pot pensar que les temptacions de Jesús comportessin ni la més mínima inclinació de la seva Persona—el Verbe— a seguir, en la seva carn, les invitacions del maligne.

L'Església és també, com l'Encarnació, obra de l'Esperit Sant, enviat pel Pare per tal que tots els homes esdevinguin per Ell fills de Déu en Jesucrist. Per això podem dir d'ella que és Jesucrist vivent en el món a través dels batejats.

Si això és així, és evident que, en parlar de "les temptacions de l'Església", no podem pensar que aquestes temptacions comportin ni la més mínima possibilitat de desviació de l'obra de l'Esperit Sant, enviat pel Pare per construir el Cos Místic del Fill.

Tanmateix tampoc ningú no pot negar que aquella veu del maligne que, per germanívola humilitat, Déu va voler sentir amb oïdes humanes, nosaltres no solament la sentim, sinó que sovint ens arrossega. Certament estic parlant del misteri central de la

Les temptacions de Jesús, temptacions de l'Església

nostra redempció: Déu, que ens ha salvat com a home, vol que els homes se salvin com a fills de Déu. I això sense cap mena de panteisme i proclamant que el fonament de la solidaritat humana —"comunió dels sants" en l'Església— és la nostra condició d'imatge de la Trinitat.

L'Església, allarg dels segles—i també en aquests moments històrics—ha sentit i sent les temptacions del dimoni que, després de molts deserts—no solament de penitència, sinó també d'impietat, de naturalisme, de triomfalisme o de desesperança—, la invita a refer-se amb unes satisfaccions que miren més a l'afartament que a la plenitud, més a la presumptió que a la santificació.

Però, alerta! Aquestes temptacions ens afecten a nosaltres—part humana de l'Església—; no, a l'obra de Jesucrist, fonamentada en els Apòstols presidits per Pere, enriquida amb la doctrina de la Paraula eterna, alimentada amb la gràcia pels sacraments i vivificada per l'Esperit Sant, que ens constitueix a tots en fills de Déu en el Fill de Déu.

Quan parlo, doncs, de "temptacions de l'Església", penso en la necessitat que tots tenim de respondre-hi amb esperit de penitència; i no corregint l'obra de Déu segons les inspiracions dels reformadors de torn.

Dit això, entro en el tema. Prenc com a punt de partença la faula que Ivan explica a Aliosha sobre "el Gran Inquisidor" en **Els germans Karamàzov** de Dostoievski. El Gran Inquisidor li retreu a Jesús que és el Temptador qui té raó i no pas Ell. Li diu que, en realitat, amb les seves respostes, només ha obert camí a uns pocs amb aspiracions d'herois que no volen vendre la seva llibertat ni per pa, ni per vanitat miraclera, ni per ambició. "¿Què serà dels milions i

desenes de milions d'éssers incapaços de menysprear el pa de la terra a canvi del cel?". "¿Saps que passaran els segles, i la humanitat proclamarà per boca de la seva saviesa i de la seva ciència que no existeix el delictu i que, per consegüent, no existeix el pecat; que només existeixen afamats? Dona'ls menjar i aleshores podràs demanar que siguin virtuoses".

¿Qui no ha sentit l'eco de la veu del Gran Inquisidor en algunes veus cristianes que, fent cas al dimoni—"fes que aquestes pedres es converteixin en pans"—, no tenen en compte la resposta de Jesús, que no diu pas que l'home **no necessiti pa**, sinó que necessita també quelcom més.

Tot el que els cristians fem per donar pa als qui no en tenen, sense cap mena de dubte és grat a Déu. Però segur que no li és grat el vergonyant silenci sobre la resposta de Jesús al Temptador: que l'home **viu de tota paraula que brolla de la boca de Déu**.

Joan Pau II, en l'encíclica "redemptoris missio", afirma: "La temptació actual és la de reduir el cristianisme a una saviesa merament humana, quasi com

una ciència del viure bé. En un món fortament secularitzat, s'ha produït una gradual secularització de la salvació; per això hom lluita certament en favor del home, però d'un home a mitges, reduït a la mera dimensió horitzontal" (n. 11).

El Cardenal Ratzinger, en el seu llibre "Teoría de los principios teológicos" (ed. Herder, p. 157), parlant de la visita que li van fer dos bisbes sud-americans, diu: "Em van explicar que els delegats d'una aldea van visitar el seu bisbe per

comunicar-li que s'havien passat a una comunitat evangèlica. Van aprofitar l'ocasió per agrair-li tots els seus esforços socials, totes les coses boniques que havien fet per ells durant tots aquells anys i que ells sabien apreciar en tot el seu valor. "Però necessitem, a més a més—afegiren—, una religió, i per això ens hem fet protestants". En aquests encontres, em van dir els dos meus hosts, havien redescobert la profunda religiositat que els indis—i en general les gentes de la seva terra—porten en el seu interior i que ells havien passat una mica per alt, quan pensaven que primer calia aconseguir el seu desenvolupament material i només després de la seva evangelització". "És ben cert—conclou el cardenal—que l'home no viu només de pa, i que el que no és pa no pot esperar fins que el pa no ofereixi cap problema".

¿Qui, en aquests moments, no sent la temptació de deixar de banda el sobrenatural, per cercar l'èxit a través de l'enlluernament—com el dimoni li proposava a Jesús en dir-li que es llancés des del temple—, o per retre culte a allò que ens assegura l'assoliment de la nostra ambició?

Els cristians—que, naturalment, "som Església"—¿no hauríem d'evangelitzar penedint-nos humilment dels nostres pecats i fent arribar a tots els homes les respostes de Jesús al maligne: "l'home no viu només de pa, sinó de tota paraula que brolla de la boca de Déu"; "no temptaràs el Senyor, el teu Déu"; "adoraràs el Senyor, el teu Déu; i només a Ell donaràs culte"?

Amb tota certesa, qui s'adhereixi a les paraules de Jesús no serà indiferent a les necessitats materials del proïsme, ni al progrés de la humanitat.

■ Pau López Castellote

SABER ESCOLTAR

Els personatges de la història sagrada

Em demanaren d'adreçar-me a un grup de joves de confirmació. El tema era dels que cremen en la problemàtica de l'adolescència: la relació entre pares i fills. Vaig recórrer, per enfocar la conversa, al llibre de Tobit. Una narració entranyable de vida familiar. Un pare i un fill extraordinaris per la seva pietat religiosa i humana. Al bell mig de la història, la mà de Déu es fa present amb el seu àngel. Finalment, el pare recobra la vista i una nora i la felicitat. He de dir que els nois i noies escoltaren el relat embadalits.

Després he comprovat, en altres cercles d'infants o de joves, la seducció de les narracions dels personatges de la història sagrada. Recordo, per exemple, l'atenció d'uns menuts—amb un silenci immens—un dia que a la missa es llegí el relat de

Daniel tirat a la fossa dels lleons. Les gestes dels personatges bíblics poden fer les delícies dels grans i dels petits. Narrades oralment, amb una pedagogia que conegui el medi bíblic i les lleis de l'educació, obtenen el més grau alt d'interès. Sí, fan venir ganes de ser bo. I mostren la mà de Déu, que fa sagrada una història en la qual els homes hi deixen sovint petjades maldestres.

Rellegir les sagues dels personatges de la Bíblia és una manera ben concreta d'ajudar a trobar camins de resposta a Déu. Les narracions bíbliques, amb sabor d'Orient, tenen una força evocadora de primer ordre.

■ Joan Guiteras

Ni que només hi dedicava mitja columna, la setmana passada un diari informava que el cardenal Fiorenzo Angelini, portaveu autoritzat del papa Joan Pau II, havia condemnat les recents execucions de presoners als Estats Units. De fet, la columna era titulada "L'Església condemna la pena de mort igual que l'avortament". Angelini, doncs, va afirmar que l'Església només admet la mort en legítima defensa, i que "qualsevol altre cas, és barbàrie".

Ni que la informació era poc destacada per aquell mitjà d'informació val a dir que resultava d'allò més oportuna, sobretot per a aquells que també havien llegit dos dies abans una altra columna —no informativa, sinó d'opinió— d'un destacat assagista cristià. L'autor, amb una ironia fàcil, criticava Joan Pau II, perquè segons ell, tot i la tirada que el Papa troba en prohibir-ho tot —especialment allò que fa referència al sexe—, no havia prohibit la pena de mort. Amb un gust dubtós, l'articulista assegurava que només si es demostrava que el condemnat a mort tenia un orgasme a mitja execució, potser llavors el Papa la prohibiria.

L'exabrupte de Jaume Lorés, que és qui escrivia aquell article, és una mostra més d'aquesta mena de complex antiromà que arrossega bona part de l'Església catalana. I no té més interès que no sigui el que es deriva de les conseqüències de fomentar la

La pena de mort, tampoc

desinformació, o de la mala sang que escampa.

Però també cal reconèixer un punt de raó a Jaume Lorés, perquè tot i que la presa de posició del cardenal Angelini sobre la condemna genèrica de l'Església a la pena de mort desmenteix el supòsit bàsic del seu comentari, allò que és cert és que hi ha una extraordinària desproporció entre unes i altres condemnes. No se sap perquè, la condemna de l'avortament, per exemple, ha estat els darrers anys obsessiva, permanent i sistemàtica. I en canvi, la condemna de la pena de mort és més tímida i, com en aquesta ocasió, fins i tot arriba per veu interposada.

Es pot al·legar, amb raó, que la proporció d'avortaments i el d'execucions és molt diferent. Que l'avortament depèn, allà on és autoritzat, de les consciències individuals i que cal alertar-les del mal moral que fan, mentre que la pena capital l'imposa l'Estat, i que és més complicat que l'Església hi pugui intervenir directament. Però sóc de l'opinió que quan es fa discurs moral, la coherència no és només una

exigència lògica, sinó que és també una condició de legitimitat del principi que es defensa. I, per això, més enllà de si són moltes o poques les execucions —i són moltes més, arreu del món, del que podríem pensar—, el principi de la defensa de la vida hauria de ser més contundent en aquest cas potser que en cap altre.

Ja ha estat una sort que tant en ocasió de la Guerra del Golf com en aquestes altres guerres del centre d'Europa, Joan Pau II hagi estat ben clar en la seva condemna. Per a les consciències modernes es fa ben difícil seguir acceptant aquelles filigranes morals de les "guerres justes", per exemple. I tampoc no es poden oblidar les condemnes genèriques a l'armamentisme, o les crides a la solidaritat amb el Tercer Món. Però, per la força moral que encara pot tenir el Vaticà més enllà del que és el món cristià, potser se li hauria de demanar que vetllés l'equilibri entre les diverses condemnes, en funció de la seva gravetat i la seva extensió.

Per altra banda, tampoc no li falta raó a Jaume Lorés quan es refereix a l'assignatura pendent que representa la moral sexual actual de l'Església, en allò que hauria de ser un esforç pastoral realista i no un model pensat per a un món inexistent. Però aquesta és una altra qüestió a la que caldria dedicar-hi moltes ratlles, i que no es pot liquidar amb un sarcasme fàcil.

■ Salvador Cardús i Ros

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Perquè l'edició castellana de "CC"?

Sr. Director:

En l'Assemblea comunitària mensual de Sant Ildefons, del propassat dia 14 d'abril, en el torn de preguntes després de la magnífica exposició de Monsenyor Antoni Deig, bisbe de Solsona, sobre les possibilitats de la creació d'una Conferència Episcopal Catalana, algú es lamentà de que Catalunya Cristiana "encara" fos bilingüe.

És evident que els sectors més radicals del nostre poble no comprenen aquesta "concessió", però també és evident que amb el radicalisme s'ha fet molt mal a la cultura catalana i a Catalunya; la cultura no es pot imposar a la força, i això no vol dir que haguem de renunciar a res del que és nostre. Hi poden haver, a més a més, altres consideracions, fins i tot de caire econòmic.

M'agradaria doncs Sr. Director, que ens exposéssiu el vostre criteri perquè tothom sàpiga quina és la finalitat i quina és la realitat del nostre volgut setmanari i, al mateix temps, us animo a perseverar en la vostra tasca malgrat les moltes dificultats que sens dubte deu tenir.

MARCEL COROMINES
BALLETBÓ

Nota del Director: C.C. s'edita també en castellà per una raó sociològica-pastoral, hi ha un nombre important de fidels a Catalunya que "encara" no són catalanoparlants, i per una raó econòmica. Els exemplars que es venen en "castellà" no es vendrien en català. El paper (cost variable) ens el paguen els compradors i encara resta quelcom per ajudar a pagar els costos fixes. Això ajudarà a entendre-ho: si algú ens comprés, o assegurés la venda, de 3.000 exemplars en gallec o en euskera, en fariem molt de gust l'edició setmanal i ens ajudaria notablement a cobrir el déficit actual.

◆ Servei Catòlic d'Informació (SECIN)

Sr. Director:

Aprofitant el seu mitjà periòdic, setmanal i magnífic pel recull de notícies i opinions que s'hi expres-

sen, voldríem recollir l'oferta i desig del Grup de Jubilats Catòlics, que en el número 652 han fet, tan generosa i necessària oferta.

Aquesta entitat, el SECIN —Servei Catòlic d'Informació—, composta de seglars al servei de l'Església, precisament té per aquest any en la seva programació promoure uns punts d'informació gratuïts al públic en llocs puntualitzats i estratègics, per facilitar-ho a qui ho demani, tota classe d'informació en l'ordre catòlic, o sigui informació sobre horari de misses, festes, del santoral, celebració dels Sagraments; sobre cultura religiosa: exercicis espirituals, curssets de cristianitat, recessos espirituals, curssets, conferències, taules rodones, aplecs, ermites, etc. etc.

A part del servei telefònic "La veu de l'evangeli" que ja té un any d'existència amb una mitjana de 150 trucades diàries, està editant un full informatiu diari, d'activitats religioses que tenen lloc a Catalunya i el remet a totes les redaccions de diaris, emissores de ràdio i T.V., a més, a 10 parròquies i comunitats que ho han demanat per exposar-ho al públic en lloc adequat.

Aquest senzill i petit full informatiu catòlic, podria ser l'inici dels esmentats punts informatius gratuïts atesos per voluntaris catòlics que, a part d'atendre el públic, com a centre d'acolliment i informació, puguin vigilar els temples i allargar-nel l'obertura més hores, al servei del creient i pietós.

Oferim el nostre telèfon 207 25 98, per posar-nos en "cami", tots junts i endegar una tasca tan engrescadora i necessària. Us esperem.

GUILLERM GALCERAN
Secretari del SECIN. Barcelona

◆ Sobre el XXV aniversari de l'Hospitalitat de Lourdes

Sr. Director:

He quedat completament sorprès que la ciutat de Vic (segons "Catalunya Cristiana") celebri el 25è. Aniversari, de la fundació de l'Hospitalitat. M'ha deixat estupefacte, ja que tinc notes, que he recollit i passat a la mateixa Hospitalitat, recordant, que unes de les primeres peregrinacions que tinc

d'ells és del 1879.

Després, durant els anys 1910/65, trobo moltes (amb el parèntesi de la guerra de germans 36/39) notes de l'Hospitalitat de Vic, i algunes curacions, concretament l'any 1929, van fer un tren coincidint amb Barcelona XVIII peregrinació. El preu era de 38 pessetes, i 350 francs, i va sortir el dia 20, o 21 de juny.

Recordo que fa uns 26 anys que vaig fer una conferència a Vic, i diverses trobades, sobre aquest tema als que volien retornar a fer-

ho, o segregar-se, o bé independitzar-se de Barcelona, i organitzar una altra vegada el seu tren, que ara surt amb molta cura i regularment.

Per altres motius he parat de cercar noves de la història de les peregrinacions ja que treballa per altres adveniments i no puc en aquest moment, i tampoc en una curta carta, explicar moltes coses de l'Hospitalitat de Vic.

No es pot confondre, la història, ni tergiversar-la, sinó dir clarament 25 aniversari de formació del Tren,

en la 3ª època; la 1ª la gent peregrinava amb la diòcesi de Barcelona (parròquia de Santa Madrona). La 2ª peregrinava juntament amb la creada Hospitalitat de la Ciutat Comtal. I la 3ª ara ho fem sols. Per això tots ens sentim joiosos i més jo que hi vaig posar el meu gra de sorra.

No és buscar polèmica. Al revés, aclarir la història, pels futurs historiadors.

JORDI GIBERT GIBERT
Girona.

SORDESA: PER FI UNA NOVETAT! UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellosament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara els problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú.

Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteix una audició segura, clara, confortable que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules... Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats,

tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa; totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns.

GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos. Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Tot el mes de maig de 1992 (de 10 a 13.30 i de 16 a 19.30 h.)

Dissabtes tarda tancat, a:

GRIMOFON

C/ Rosellón, 273, (Pº de Gràcia)
Tel. (93) 415 79 49
08008 BARCELONA

Si no es possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM.....
EDAT..... TELÈFON.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... PROVÍNCIA.....

La Setmana Santa del Papa

“La creu abraça tot el pecat del món”

“La Creu té una dimensió que abraça tot el pecat del món”, va dir el Papa en el Via Crucis realitzat en el Coliseu de Roma.

Les celebracions del solemne Triduu Pasqual s'iniciaren amb la Misa Crismal que Joan Pau II concelebrà a Sant Pere el matí del Dijous Sant. A la tarda la missa “In Coena Domini” tingué lloc a la basílica de Sant Joan del Laterà.

Milions de fidels d'arreu del món seguien en directe per televisió el Via Crucis del Divendres Sant. Finalment el Diumenge de Pasqua, Joan Pau adreçà el seu missatge com de costum davant de més de 100.000 persones que s'havien aplegat a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Oferim una densa crònica dels principals actes de la Setmana Santa que el papa Joan Pau II va presidir a Roma.

DIJOURS SANT: “Ha madurat la consciència sacerdotal sobre la realitat de l'Església”

Al matí del Dijous Sant el Sant Pare inicià el Triduu Pasqual amb la “Missa Crismal”.

“Una és la unció que hem rebut de l'Esperit Sant. Aquesta unció és el signe d'una especial amistat. A través de la qual s'expressa la força de l'Esperit de Déu empeltada en el cor de l'home”. Aquesta força, va prosseguir el Pontífex, “la devem a Crist, que ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang. Ell ha fet de nosaltres els subjectes del sacerdoti ministerial de la seva Església. En aquest ministeri ens ha confiat una especial responsabilitat per l'Església, per tot el poble sant, poble sacerdotal, poble profètic, poble real, poble del qual hem estat elegits i pel qual hem estat constituïts”.

A la tarda, el Papa va presidir la missa “In Coena Domini” a la catedral de Roma —que és la basílica de Sant Joan del Laterà, i no Sant Pere, com es podria pensar—, i rentà els peus a dotze sacerdots ancians.

DIVENDRES SANT: “L'Església adora la Creu i proclama la seva força salvadora”

El Divendres Sant al matí el Papa es va asseure en un confessorari de la basílica de Sant Pere, i administrà el sagrament de la reconciliació a disset persones.

El Papa va confessar una nena de nou anys

Una de les persones que es confessà amb el Papa era Clementina, una nena de nou anys filla d'un bomber i d'una treballadora, que havia vingut amb els seus pares a confessar-se.

“Ha estat la meva primera confessió, i estic molt emocionada”, digué Clementina als periodistes després de rebre l'absolució. “He pensat que el Papa m'hauria perdonat els meus pecats i m'ha perdonat”, afegí.

Clementina i els seus pares estaven fent cua davant d'un confessorari de la basílica, quan un funcionari del Vaticà els digué si volien confessar-se amb el Pontífex. Perquè la regla és que el Papa confessa només aquelles persones que han vingut a Sant Pere per fer-ho amb un sacerdot qualsevol.

Amb Clementina i els seus pares, el Papa va confessar dos infermers indis i dos polonesos que treballen a Itàlia, tres estudiants —dos de Singapur i una nord-americana— dos professors romans, un operador turístic anglès, una senyora japonesa, una senyora alemanya, i una noia croata.

Via Crucis al Coliseu

A la tarda, el Pontífex assistí a Sant Pere a la cerimònia de la lectura de la Passió i del Adoració de la Creu, mentre que a un quart de deu de la nit adreçà el res del Via Crucis al Coliseu de Roma.

Malgrat el mal temps —pluvia força i hi havia ràfegues de vent fred— milers de romans i pelegrins acompanyaren Joan Pau II a aquesta piadosa devoció, que començà en el centre de l'Amfiteatre Flavi i prosseguí durant catorze estacions fins a la zona del temple de Venus.

L'acte fou retransmès en directe per desenes de cadenes de televisió d'arreu del món, entre elles TVE, unes altres tretze europees, vint d'americanes i nombroses asiàtiques i africanes.

“Avui, l'Església sencera es concentra en la Creu, on van penjar Crist, Salvador del món, veniu, adorem-lo. L'Església adora la Creu i proclama a tots els homes, a totes les generacions, la seva força salvadora”.

“La Creu, ha escrit algú, és com una confessió universal. És una confessió dels pecats, de la qual

cap home és capàs. Té una dimensió absoluta. Abraça tot «el pecat del món», arribant a les seves arrels més amagades”. Crist, continuà Joan Pau II, “després d'haver carregat amb tot, té sobre aquest pecat la superioritat de l'amor infinit. Aquest amor té la força redemptora. Així, en la història de l'home, la Creu de Crist ha quedat com el signe de l'amor que treu els pecats”.

DIUMENGE, PASQUA DE RESURRECCIÓ: Felicitació en 56 idiomes

En el seu missatge pasqual el Papa féu una crida al diàleg als països del Pròxim Orient. Recordà també el Perú i demanà solucions pacífiques i no armades per aquesta nació.

Al continent europeu Joan Pau II manifestà que “la diversitat no

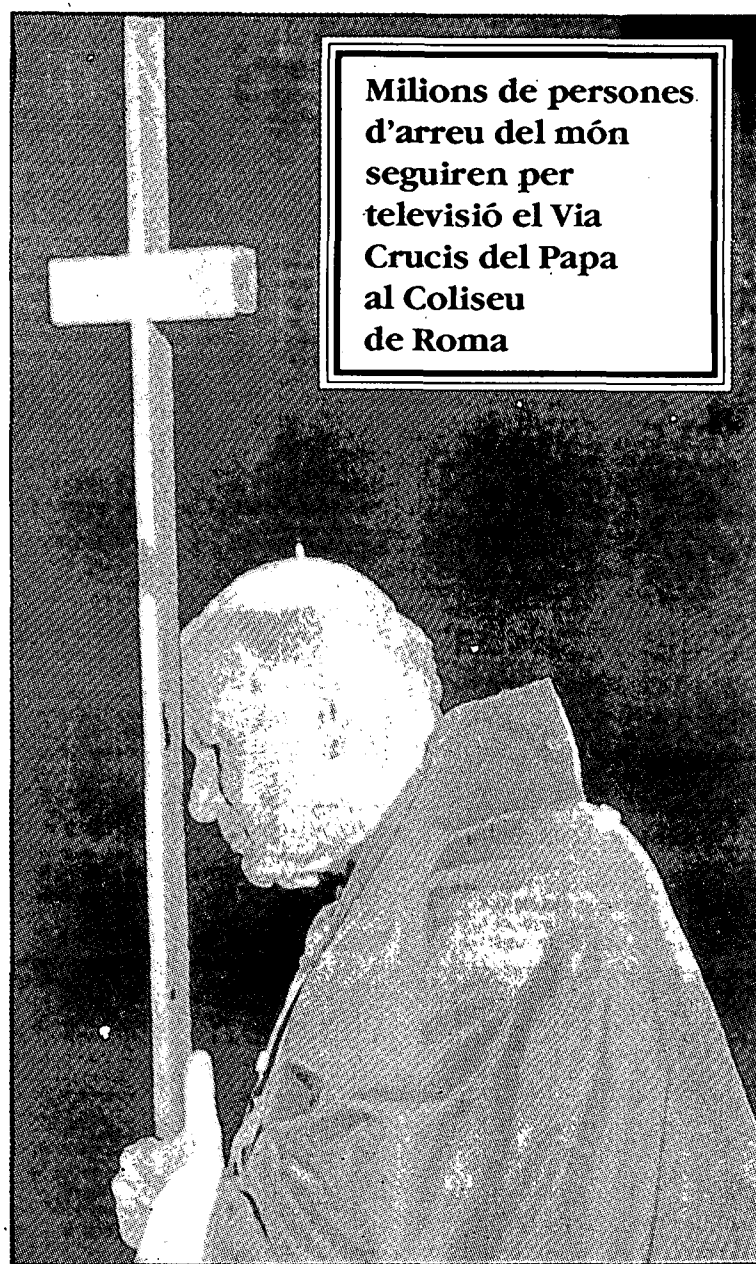
significa enfrontament”, i eludí l'armistici aconseguit “durament” a El Salvador.

El seu missatge fou escoltat en directe per més de 100.000 persones que es reuniren a la plaça de Sant Pere del Vaticà i permilions de televidents de 55 països a través de Mundovisió.

Joan Pau II adreçà la seva felicitació pasqual en 56 idiomes diferents, entre els quals hi havia tots els principals de la Unió Soviètica. “Que aquest auguri pasqual arribi

als que combaten en algunes regions del continent africà, al cor d'Europa i al Caucas. Com no recordar el drama que viuen les poblacions de Bòsnia-Herzegovina i el de Nagorno-Karabaj? Segons el Papa les diferències s'han de superar amb la complementarietat.

Segons fonts properes al Vaticà, el Sant Pare mostrà una salut física i una enteresa espiritual extraordinàries durant tots els densos actes que presidí de la Setmana Santa.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Què s'ha fet de l'arquebisbe Marcinkus?

Què s'ha fet del arquebisbe Paul Marcinkus, el cap de l'Institut per les Obres de la Religió (IOR) —o banca del Vaticà—, després de desar-se en l'anonimat? Els periodistes que l'havien perdut de vista en algun gratacels de Xicago, a Estats Units, l'han trobat com a simple capellà americà a Arizona, ha revelat l'agència APIC. En efecte, monsenyor Marcinkus és avui vicari de la parròquia de Sant Climent, en una barriada de Phoenix, capital d'Arizona.

L'anterior arquebisbe del Vaticà celebra els diumenges la missa per la petita comunitat lituana del lloc, gent emigrada. Visita malalts, administra els sagraments i com a bisbe és demanat per l'administració de la Confirmació. La seva vida, gairebé monàstica, només és interrompuda per l'esport: dues vegades a la setmana juga al golf, com feia en altre temps a Roma.

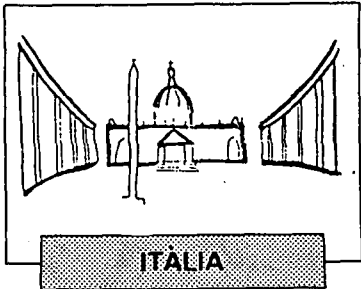
Com és possible que un home que era abans de la seva implicació en la fallida del Banc Ambrosià, el segon personatge del Vaticà, hagi arribat a recloure's tan lluny? Superat el requeriment judicial italià, se n'anà a la seva diòcesi d'origen, Xicago. Però aquí hauria sofert una certa fredor o fins i tot marginació pel seu “affaire” passat, i ha preferit retirar-se a un lloc més desconegut i modest

i alhora més eficaç per la seva tasca pastoral.

L'anomenat despectivament “el banquer de Déu” té la consciència neta. “Jo conduïa els afers econòmics del Vaticà amb el Banc Ambrosià de bona fe. El senyor Calvi utilitzà el meu nom pels seus assumptes, quan només havia tingut algun contacte esporàdic amb ell”. Marcinkus ha declarat que mai no signà les famoses “lletres de patronatge” a favor de Robert Carli, que implicaren l'IOR en el crac del Banc Ambrosià. Ha dit també que per altres institucions bancàries italianes en una situació semblant, s'haurien trobat altres solucions. No creu tampoc en un suïcidi de Calvi, trobat penjat sota el pont del Tàmesis. “Perquè havia d'anar a Londres? També ho podia haver fet al Tiber”.

Pel que fa al suport financer del Vaticà a Lech Walesa i al sindicat polonès, “Solidarnosc”, el arquebisbe Marcinkus, de 70 anys, ha declarat: “Si jo ho hagués fet realment, hauria merescut una medalla d'or en aquests últims temps”. Ara viu feliç i ha manifestat que només voldria abans de morir, anar una vegada a Lituània, la pàtria dels seus pares.

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ITALIA

Les despulles mortals d'Escrivà de Balaguer seran exposades al públic

ROMA.— Les despulles mortals del fundador de l'Opus Dei monsenyor Escrivà de Balaguer, seran traslladades des de la seva actual sepultura, a la cripta de la Cúria de la Prelatura, a una església més cèntrica de Roma —la de Sant Eugeni—, perquè puguin ser venerades amb més facilitat per la multitud de fidels que aniran al Vaticà per a la beatificació de monsenyor Escrivà el proper 17 de maig.

Nou superior general de la societat de Sant Pau

ROMA.— En el VI Capítol General que està celebrant a Roma la Societat de Sant Pau —congregació fundada pel pare Santiago Alberione per a l'evangelització amb els mitjans de comunicació social— ha resultat elegit nou superior general l'italià pare Silvio Mario Pignotti, per a un govern de sis anys, al davant dels paulins de tot el món.

El P. Silvio succeeix el pare Renato Perino. Té 65 anys. Va néixer a Grottammare, Ascoli Piceno (Itàlia central), el 13 de març de 1927. Ingressà a la congregació el 5 de setembre de 1938, ordenat a Roma el 5 de desembre de 1954, fou professor de Teologia fins que el nomenaren superior provincial d'Itàlia. Des de fa sis anys desenvolupava el càrrec de conseller i vicari general.

El secretari d'Estat vaticà visitarà l'EXPO

ROMA.— El Papa no anirà a l'Expo de Sevilla, però en lloc seu enviarà el seu secretari d'Estat, el cardenal Angelo Sodano. Ho ha comunicat la Sala de Premsa del Vaticà. Els organitzadors tenien molt d'interès que el Papa visités l'Expo. L'any passat, Yáñez va anar a Roma i

s'entrevistà amb Joan Pau II per invitar-lo a visitar l'Exposició Universal. Es deia que el Pontífex podia passar per l'Exposició durant el viatge que l'octubre farà a Santo Domingo amb motiu del V Centenari.

La solució ha estat que el Papa no hi anirà, però hi envia una delegació oficial al màxim nivell, amb el secretari d'Estat com a llegat pontifici. Aquest nomenament és sens dubte un gest de cortesia de la Santa Seu vers Espanya, ja que és molt excepcional que Sodano vagi a un acte d'aquest tipus. En aquest cas és habitual nomenar un cardenal del país corresponent. El secretari d'Estat anirà a Sevilla el 29 de juny, festa de Sant Pere i Sant Pau, dia que estarà dedicat a la celebració de la jornada de la Santa Seu a l'Expo.

EL SALVADOR

Missió del cardenal Ratzinger

PRAGA.— El cardenal Joseph Ratzinger, Perfecte de la Congregació per a la Doctrina de la fe, s'ha traslladat a Txecoslovàquia per ajudar a resoldre el delicat problema dels sacerdots

i els bisbes ordenats en secret durant la dictadura comunista. El problema és complicat pel fet que d'un total de 260 preveres ordenats, uns 80 són casats, i la majoria amb fills, segons explicà Mons. Miloslav Fiala, secretari de la Conferència Episcopal txecoslovaca. Quatre dels bisbes ordenats sota el règim comunista també són casats. Tots són convidats a presentar-se al seu bisbe el dia de Rams per mirar de trobar una solució canònica.

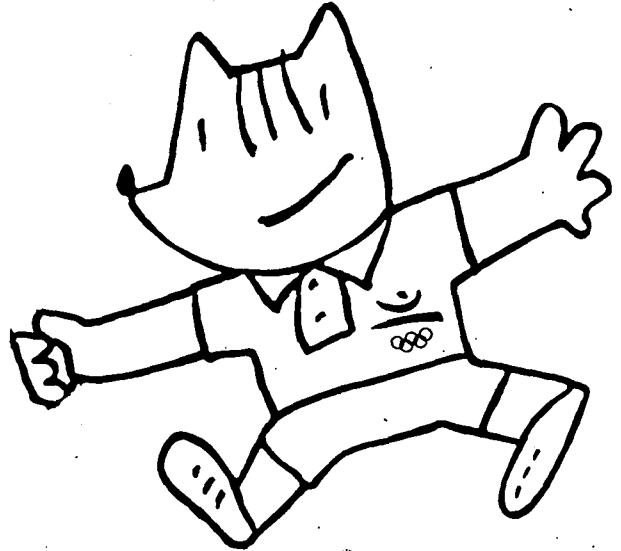
EL SALVADOR

Aniversari de l'assassinat d'Òscar Romero

SAN SALVADOR.— El passat 24 de març se celebrà el dotze de monsenyor Òscar Arnulfo Romero. Tal dia com aquest de 1980, el qui fou arquebisbe de San Salvador queia abatut per una bala assassina mentre celebrava l'Eucaristia. Dotze anys després, monsenyor Romero continua estant present en el record de tots. Les 40.000 persones que participaren en la marxa celebrada a San Salvador amb motiu de l'aniversari de la seva mort, així ho demostren.

Per joves universitaris catalans

Un COBI regalat al Sant Pare

Els 300 estudiants catalans que han participat en el Congrés Internacional UNIV a Roma, regalaren al papa Joan Pau II un COBI gegant amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona i el XXV aniversari del Congrés. L'obsequi ha estat lliurat pels catalans en la tradicional audiència que concedeix el Papa als estudiants de l'UNIV al Cortile de Sant Damas en la mateixa residència pontificia.

L'escultura a més de la placa —escrita en català— que recorda que és un present dels universitaris de Catalunya, porta una inscripció amb una frase de sant Pau referent a les competicions atlètiques.

El Congrés UNIV ha reunit aquest any a Roma uns 4.000 estudiants de més de 60 universitats d'arreu del món. El tema debatut en la sessió XXV ha estat el de "la pau és possible". Els estudiants catalans presentaren la proposta que els universitaris puguin fer el servei militar en els cascos blaus de l'ONU.

Els congressos UNIV van néixer ara fa 25 anys. En aquest XXV aniversari s'ha volgut fer també un homenatge al qui fou l'inspirador d'aquestes trobades, monsenyor Escrivà de Balaguer, la beatificació del qual tindrà lloc el proper 17 de maig.

F.G.

Cent anys fecunds d'història

Primer Centenari del Pontifici Col·legi Espanyol a Roma

Aquest any el Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep a Roma celebra el seu primer centenari. Obra del beat espanyol, Manuel Domingo Sol, publiquem algunes dades estadístiques del prestigiós centre de formació sacerdotal. Cal destacar que entre les comunitats autonòmiques que han tingut més alumnes és Catalunya.

Pel Pontifici Col·legi Espanyol han passat 2.802 alumnes, dels quals 2.436 són antics alumnes sacerdots: és a dir, el 86,94%; 336 (el 13,06%) són antics alumnes no sacerdots. Viuen encara 1.879 antics alumnes i ja n'han mort 923.

Les comunitats autonòmiques que han tingut més alumnes són Catalunya (482) i Castella-Lleó (469); segueixen Andalusia (323), Castella-La Manxa (196), Galícia (179), València (170), Aragó (155), Extremadura i el País Basc (109 cada una d'elles), Navarra (100), Balears (88), Madrid (80), Astúries (66), Múrica i La Rioja (ambdues 55), Canàries (51) i Cantàbria (31). Per diòcesis d'origen destaca Barcelona, amb 130 alumnes, seguida de València, amb 110, i Sevilla, amb 92.

Pel que fa al tipus d'estudis, 1.603 alumnes han estudiat teologia, 753 dret,

545 filosofia, 269 Sagrada Escriptura, 166 història, 93 moral, 71 espiritualitat, 69 sociologia, 59 pastoral, 58 litúrgia, 52 catequètica i 29 pedagogia-psicologia. Durant aquests cent anys s'han aconseguit 795 doctorats i 1.566 llicenciatures.

En aquest curs els alumnes són 85. D'ells, 70 són ja sacerdots, 10 diaques i 5 tenen ministeris. Procedeixen de 45 diòcesis espanyoles i 3 veneçolanes. Cada alumne cursa els estudis superiors que el seu bisbe li indica: 41 estudien teologia en les diverses especialitzacions, 10 Sagrada Escriptura, 6 dret, filosofia i litúrgia, 4 catequètica, 3 història i sociologia, 2 pedagogia i 1 arxivística, béns culturals, mitjans de comunicació i música. Els fan: 45 en la Pontificia Universitat Gregoriana, 10 al Pontifici Institut Bíblic, 6 a la Pontificia Universitat Salesiana i en el Pontifici Ateneu Anselmià, 5 a la Pontificia Universitat de Sant Tomàs, 3 a la Pontificia Universitat Lateranense i a l'Institut Teresià, 2 a l'Institut Alfonsià i 1 al Ateneu de la Santa Creu, al Pontifici Institut Oriental, al Pontifici Institut de Música Sacra, a l'Institut Paulí i a l'Arxiu Vaticà.

Manuel Domingo Sol, sacerdot diocesà, fundador del Col·legi

C.C.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si estrobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Conceïr entrevista.

BARCELONA

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS. CCU.**—Dia 6 de maig, dimecres, a les 20.30 h., TROBADA D'UNIVERSITARIS AMB EL BISBE. "Pasqua, Eucaristia i missió". La Delegació de Pastoral Universitària et convoca a una Trobada amb l'Arquebisbe de Barcelona, mons. Ricard M. Carles, per celebrar l'Eucaristia i compartir una estona junts. Aquesta vegada serà a la **Parròquia de Santa Anna** (al costat de la Plaça de Catalunya). Convida-hi els teus companys! El dia 10 de maig, diumenge, a les 18 h., al carrer Villarroel, 81 **CONCERT**, a càrrec de Joan Manel Gimeno (tenor) i Eva Mas (pianista). Interpretaran Lied alemany i Cançó espanyola. - **Dia 13**, dimecres, a les 20 h., TERTÚLIA, "Bola de drac, ¿cultura de la violència?", a càrrec de Josep Rom, crític d'històries, Carolina Batet, col·laboradora del diari "Avui" i M^a del Mar Galceran, pedagoga. • **ESPAI DE PREGÀRIA.**— Després d'haver celebrat amb tota l'Església, la Mort i la Resurrecció del Senyor, volem pregar i compartir el nostre testimoni creient en el món. Ho farem **els dijous 7, 14, 21 i 28 de maig**, a les 20 h. - **ESTIU 1992.** Si tens pensat fer quelcom de voluntariat a l'estiu; si vols fer alguna cosa útil, gratuïta i gratificant; si de vegades penses que podries donar una mica més de tu mateix als altres; si a l'estiu és quan més temps tens, doncs

engresca't a fer un voluntariat social i truca ja al CCU per començar a posar-te en contacte amb els grups.

• **CELEBRACIÓ EN CANT GREGORIÀ.**— Diumenge, dia 10 de maig, IV de Pasqua, "Bon Pastor", a les 10.30 del matí, a l'església del Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona, (Plaça de St. Felip Neri, 5).

• **JORNADA MUNDIAL D'ORACIÓ PER LES VOCACIONS.**— Xerrada per a noies. Tema: "Vine i segueix-me". Dirigeix la religiosa, Mª Mercedes Borromeo. Data: 10 de maig, de 9.30 a 1 del migdia. Lloc: Bonavista, 37, Cornellà de Llobregat, tel. 375 11 02. Metro Línia V. Estació Gavarra.

• **UNA VISIÓ DEL MATRIMONI EN UN CAP DE SETMANA.**— Pertal d'aportar a les parelles una tècnica de diàleg que permeti aprofundir en la relació d'esposos i en el Sagrament del Matrimoni, com també renovar, enfortir i vivificar l'amor conjugal, l'ENCONTRE MATRIMONIAL anuncia les properes Trobades que tindran lloc els **dies 8-9-10 i 29-30-31 de maig**. Comencen el divendres a les 9 del vespre i acaben el diumenge a les 6 de la tarda. Són d'orientació catòlica, però estan obertes a altres religions i creences, sense distinció. També poden assistir-hi sacerdots, religiosos/es, fent en aquest cas el temari adient. L'aportació econòmica és voluntària i totalment anònima. Informació: tels. 232 38 77 - 349 75 87 - 213 45 42.

• **EXPOSICIÓ D'ICONES DE SERGE PESCAÏ.**— Serà oberta al públic **del 9 al 14 de maig**, a l'església ortodoxa, "Protecció de la Mare de Déu", c/ Aragó, 181, (Muntaner). Horari: de 17 h. a 21 h.

• **PRIMERES CONFERÈNCIES INFORMATIVES DE LA DIPLOMATURA EN EDUCACIÓ SOCIAL.**— De la Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna de la Universitat Ramon Llull en

conveni amb la Fundació Institut Pere Tarrés (Escola de l'Esplai). Dissabte, 2 de maig, a les 11 hores. Dimarts, 5 de maig, a les 19.30 h., a l'Escola de l'Esplai, c/ Numància 149-151, de Barcelona, tel. 410 16 02.

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— Carilló del Palau de la Generalitat. **Diumenge, 3 de maig, a les 12 hores.** Anna Maria Reverté, carillonista. Obras: Casanovas, P.N.: Sonata V i VII; Nees, S. Cançó sense paraules, Tocata, lied i fuga; Rottiers, J. Lament; Melodies catalanes, Himnes escandinaus i cançons suïsses.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— Dia 10 de maig, trobada mensual. Començarà a 2/4 de cinc de la tarda; acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Serà dirigit per Mn. Francesc de P. Sala i tindrà lloc a les Missions Eucarístiques de Natzeret. Mare de Déu de la Salut, 26. Tel. 213 01 82.

• **ACTES DE L'OFS (Orde Franciscà Seglar) EN DATES PROPERES.**— Assemblea Anual. El diumenge 10 de maig de 1992 tindrà lloc a la CASA MISSIÓ de Banyoles l'Assemblea Anual de l'OFS de Catalunya d'assistència caputxina. L'assemblea s'obrirà a les 10 del matí i el tema serà: LA FRATERNITAT. PER QUÈ VIURE-LA. COM VIURE-LA. A la 1 del migdia Eucaristia concelebrada, a les Clarisses de la Providència.

A les 2 dinar i comiat i a la tarda, visita a Banyoles.

Comunicar a la gna. Dolors Malagelada (tel. (972) 57 14 70, **abans del 30 d'abril**, el nombre de germans de cada Fraternitat que hi assistiran.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Tindran lloc aquest any (avantçant-se a les dates habituals) del dilluns 6 de juliol al matí al dissabte 11 de juliol al migdia.

Lloc La Casa d'Exercicis Sagrada Família, de Vallvidrera
Tema: MARIA, PRIMERA DEIXEBLA DE JESÚS

Director: Fr. Miquel Colom, caputxí
Inscripcions: Leonor Burkhart, Avda. Diagonal, 450. 08006 Barcelona. Telèfon: 235 71 17 (a partir de les 9 del vespre).

TROBADA A MONTSERRAT.— Aquest any serà el diumenge 21 de juny. Poseu-vos en contacte amb els secretaris de les respectives Fraternitats.

• **TROBADA VOCACIONAL.**— Jove què busques. Si tens més de 16 anys... i estàs buscant què és el que el Senyor vol de la teva vida... et convidem a conèixer el camí vocacional d'alguns religiosos i religioses. Trobada vocacional. "Veniu i seguieu-me". **Dia 9 de maig.** Lloc: c/ Puiggarí 1. Barcelona. Hora: de les 10 a les 18.30.

• **GERMANDAT DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— La Germandat ha pensat que un fet tan important com és la celebració dels JOCS OLÍMPICS, no pot prescindir de la protecció de la nostra Patrona. És per això que el proper **dia 7 de maig a les 19.30 h.** farem una ofrena presidida pel nostre Arquebisbe, Dr. Ricard M. Carles, per demanar-li a la nostra Patrona que doni salut a tots els participants als jocs i que faci

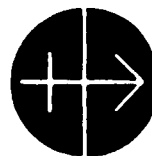
possible que aquests es desenvolupin en un clima de pau i solidaritat i que constitueixin un gran èxit per a la nostra ciutat i tots els barcelonins.

GIRONA

• **XXVII TREN DE L'ESPERANÇA.**— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Girona organitza el Pelegrinatge Diocesà de Girona a Lourdes amb malalts i minusvàlids, presidida pel nostre Bisbe Jaume Camprodon i Rovira. Tindrà lloc **del 24 al 28 de juny del 1992**. Informació: tel. (972) 40 23 76.

MALLORCA

• **APLEC DE LA MARE DE DÉU DE LA PANADA.**— Ermita de Sant Honorat - Randa (Mallorca). **Dia 3 de maig.** Al matí missa concelebrada, presidida pel M.I. Mn. Pere Joan Labrés i Martorell, canonge de la Seu de Mallorca. Després a la plaça hi haurà ball mallorquí. A les 14 dinar. L'hora baixa, visita a l'exposició sobre la iconografia i les noves publicacions de la Mare de Déu de la Panada. A les 16.30 recital poètic.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Comunicat de Premsa

Ajuda a l'Església Necessitada ha desenvolupat des del passat mes d'agost distintes accions a favor de la població albanesa.

Els resultats d'aquestes accions són:

Construcció d'esglésies a Albània
245.739,93 \$
Ajuda general per a Albània
623.604,72 \$

Per a més informació adreçar-se a: "Ayuda a la Iglesia Necesitada", Ferrer del Río, 3. 28028 Madrid.
Tel. (91) 725 92 12.

POEMA DE MONTSERRAT

D'en J.M. Sagarra

COMPRO

Telf. 317 67 23 (vespres)

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.
Se subscriu a exemplar (s) del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, amb càrrec al meu compte corrent llibreta

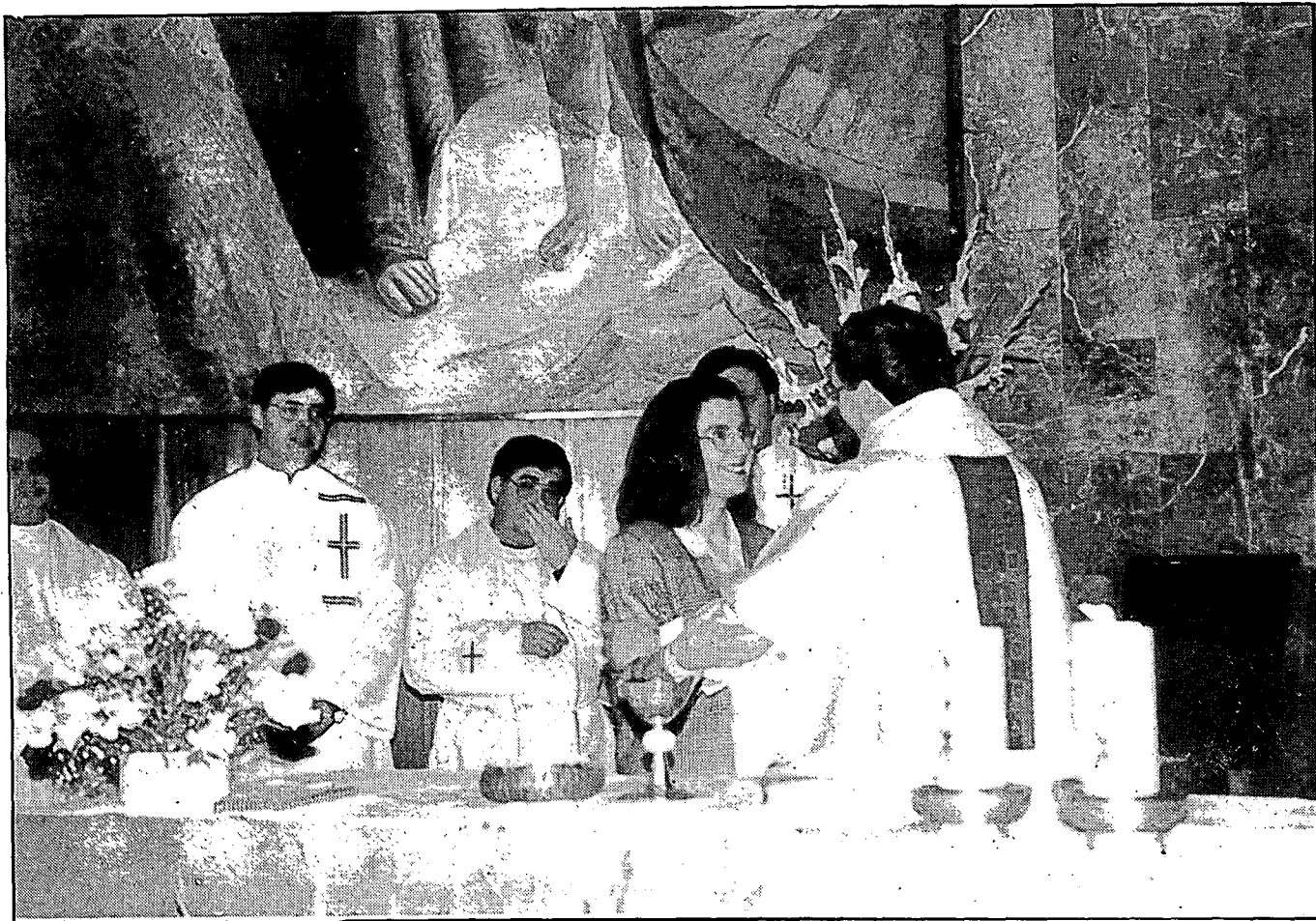
Data

Signatura

Entitat

Oficina

Compte

Mònica Redon, de Benicarló a missionera seglar a l'Equador

“Pensar i viure per als altres i pel bé dels altres”

BENICARLÓ.— Recentment hem viscut a la ciutat de Benicarló un fort ambient missioner. El motiu ha estat l'enviament de Mònica Redon i Peinado a l'Equador, més en concret, a Las Naves, com a missionera seglar, partanyent al grup d'OCASHA.

El divendres a la nit va tenir lloc una vigília a la Parròquia de Sant Pere, organitzada pel grup de Mans Unides. Va ser una manera de pregar amb i per la Mònica. Ella ha treballat durant alguns anys en la preparació i realització de la Campanya Contra la Fam.

El dissabte es va fer una taula rodona on el tema central fou les missions. A més de la Mònica, hi eren presents l'Àngels Negre, de Palma de Mallorca, que serà la seva companya a l'Equador, i quatre ex-missioners; evidentment no hi podien faltar els qui ho havien convocat: els més de seixanta joves que pertanyen al Moviment de Joves Cristians. Va ser un acte emotiu i es va convertir en un homenatge de comiat a la Mònica.

Una església necessitada i pobre

L'acte central del diumenge va constituir l'Eucaristia, també a la parròquia de Sant Pere, la parròquia de Mònica. La va presidir el nostre Sr. Bisbe, Dr. Lluís Martínez i Sistach. Visquérem l'enviament no com una cosa en la qual sols participava la nova missionera i la seva família, sinó com una cosa de tots els assistents. El punt central de l'homília va

quedar martellejant en les oïdes de tots els participants: Quan una comunitat envia un dels seus membres a la missió, tota la comunitat es converteix en protagonista i en responsable. La presència de Mònica a Las Naves ens agermana amb aquella Església necessitada i pobre. Això fa que ens sentim solidaris amb les seves necessitats espirituals i materials i perquè participem en l'alegria que brolla de les Benaurances. No hi van faltar tampoc les paraules amaraes d'agraïment que el Sr. Bisbe va adreçar a la família de Mònica, en concret a la seva mare, per la disponibilitat, l'ajuda i el suport que sempre li han ofert.

El Bisbe Lluís va ressaltar, especialment als joves, el que tenia de gran notícia la celebració de l'enviament. Va animar a pensar i viure per als altres i pel bé dels altres. Per molt exigent i difícil que ens pugui semblar, no és pas impossible: Mònica ho ha fet possible.

Després de la benedicció i de la imposició de la Creu Missionera, la celebració va seguir el seu curs. Al final: felicitacions, abraçades, aplaudiments, fotos i enlairament de globus.

Tan sols ens resta de dir a la Mònica: GRÀCIES! Gràcies pel que fins ara has viscut entre nosaltres, treballant en els diferents grups i activitats interparroquials.

Gràcies per l'exemple que ens ofereixes i el valor que demostres. Evidentment Crist i el seu Evangelí t'han seduït.

● C.C.

FETS I CRITERIS

Les Nacions Unides

El president Roosevelt, fundador i inventor de la realitat i del nom de **Nacions Unides**, havia definit l'ONU com el **gendarme del món**, destinada a impedir noves catàstrofes bèl·liques.

El projecte de Roosevelt era una barreja d'idealisme i de realisme. Així imaginava la creació d'un veritable exèrcit internacional sota la tutela dels **cinc grans** d'aquell temps: EEUU, URSS, Xina, Gran Bretanya i França. Són les cinc potències que encara avui són membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU, amb dret de veto.

La idea d'un exèrcit internacional no es va realitzar perquè Stalin desconfiava de tota iniciativa que vingués de la **màxima potència capitalista** i estava més interessat en l'expansió de l'imperi comunista que no pas en la cogestió d'un nou ordre internacional.

En els seus 47 anys d'història l'ONU ha conegut dos períodes d'expansió. Les crisis fortes corresponen als anys més rígids de la guerra freda URSS-EEUU, del 1947 a la mort de Stalin, i als anys 1970, en temps de Breznev.

Els moments d'expansió corresponen als anys 1960, amb la descolonització i el moviment dels països no alineats del Tercer món. Després Gorbatxov va aplicar la **perestroika** també a nivell internacional.

Joan XXIII en la **Pau a la terra** va donar suport fortament a l'organisme de les Nacions Unides amb l'argument que calia una autoritat pública amb poder i amb mitjans d'acció per resoldre els problemes mundials. El Concili Vaticà II va insistir en la mateixa orientació. Pau VI, en la seva visita a l'ONU, va encoratjar a continuar els esforços per evitar els conflictes entre els Estats i a promoure la col·laboració fraterna entre els pobles.

En ocasió dels 40 anys de fundació de les Nacions Unides Joan Pau II, en el seu missatge, volgué contrarestar la desconfiança d'alguns governs de grans països amb aquestes paraules: "Ens hem de preguntar quina hauria pogut ser la història del món sense la vostra organització durant els 40 anys que segueixen a la Segona Guerra mundial".

No obstant això el mateix Joan Pau II en l'Encíclica **La preocupació social** parla d'algunes reformes necessàries, entre elles, "una revisió de l'estructura de les Organitzacions internacionals existents en el marc d'un ordre internacional" (Cf. n. 43, 1987).

L'egipcià Boutros Ghali, actual Secretari General de les Nacions Unides, té intenció d'emprendre, ara, una reforma funcional. Serà capaç de projectar les grans reformes que l'ONU de l'any 2.000 necessita? Així ho esperem.

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tarragona i Primate

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Alcarràs presta atenció als col·lectius i persones marginades

Voluntaris parroquials donen classes a africans

LLEIDA

ALCARRÀS.— Un dels objectius prioritaris de la Pastoral diocesana és el de l'atenció als col·lectius i persones en marginació. La Delegació Diocesana de Migracions en estreta col·laboració amb Caritas diocesana té especial cura del col·lectiu d'immigrants que un dia arribaren a les nostres terres com temporers per la recollida de fruita i que passat el temps han quedat a casa nostra.

La Parròquia d'Alcarràs és una mostra de l'atenció vers aquest col·lectiu. Des de fa un temps Alcarràs, que compta amb un nombrós grup d'immigrants, ha organitzat uns cursos per ajudar-los, format per homes majoritàriament magrebins (Algèria, Marroc, Tunísia) i de Guinea Conakri, en el procés d'integració al poble.

Les classes

Classes de català i de castellà, nocions de cultura general, dels usos i costums catalans i propis d'Alcarràs, coneixement del llenguatge bàsic pel treball en la recollida de fruita són els ensenyaments que se'ls dona.

De les classes en té cura un grup de 7 voluntaris, gent del poble, jovent que va respondre a la crida de la Parròquia que volia donar solució a la necessitat d'aquest col·lectiu i fer eficaç l'objectiu diocesà que contempla la marginació.

Les classes s'imparteixen en horari nocturn, tres dies a la setmana, en un pis de l'antiga

casa dels mestres, a la quarta planta, que ha cedit l'Ajuntament per aquest fi. L'Ajuntament corre amb les despeses de la llum, de fotocòpies, llibres i primer material que es va necessitar. La Delegació de Migracions ha facilitat cadires i material escolar divers. La Parròquia ha aportat pissarres, estufes i, si val dir-ho, els voluntaris.

Els que fan de mestres són joves del poble estudiants de dret, de magisteri, un enginyer agrònom professor de FP i un professor d'EGB i 2 pagesos, tots ho fan de manera voluntària i gratuïta. Assisteixen a les classes una mitjana de 25 africans.

També a Aitona i Lleida

Per la seva banda la Parròquia d'Aitona també fa cursos semblants. Els pobles de l'arxiprestat de Baix Segre, rics en fruita i necessitats de mà d'obra per la recollida rep cada any un fort contingent de temporers. A Lleida ciutat aquest tipus d'ensenyament l'imparteix la Delegació de Migracions.

Aquest treball i conscienciació és fruit d'un estudi-enquesta que la Delegació Diocesana de Migracions havia fet l'any passat sobre els immigrants i condicions de vida, nivell d'inserció en les comunitats d'acollida i necessitats que presentaven. L'estudi va estar dirigit per una assistent social, i es va fer als pobles, deixant Lleida capital de banda, perquè pel gran nombre d'immigrants i problemàtica que presenta mereix un estudi propi.

A Lleida, la Delegació de Mi-

gracions també imparteix classes de llengua en sessions de matí i tarda, a diferents hores per facilitar l'assistència. Al matí són majoria dones les que van a classe; a la tarda-nit són homes.

A més, presta serveis d'assistència jurídica i d'acollida. Actualment fa el seguiment d'unes 250 persones, per la qual cosa compta amb un voluntariat preparat, en el qual hi ha professionals.

L'enquesta

Segons es desprèn de les dades recollides per l'estudi-enquesta esmentat, la majoria dels immigrants d'ara són magrebins, havent-se donat l'arribada d'immigrants de l'Àfrica Negra abans de 1986. La gran majoria són de religió musulmana, el 91% homes i tan sols un 9% dones, d'edats entre els 20 i 29 anys.

L'enquesta fa conèixer també dades sobre la seva situació econòmica i laboral, l'estat civil, l'habitatge, el nivell cultural i coneixements de l'idioma i grau d'integració; quant a temps lliure, és clar que passen la major part del temps a casa, a casa d'amics i mirant la televisió. També manifesta que la necessitat primera en què es troben és la d'aconseguir els permisos de treball. Aprendre l'idioma és també prioritari per inserir-se millor en la nova societat d'acollida.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

ANGELINA BUFI BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPERT SAUCH "VIDYA JYOTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptes.
M. DOLORS MASDEU BP 99 KRIBI CAMERUN.....	21.892 Ptes.
P SALVADOR ROMANO MISSION CATHOLIQUE GOUNOU GAYA BP 9 PALA (TXAD).....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
 Direcció.....Tel.....
 Població.....D.P.....Provincia.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població.....Provincia.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població.....Data.....
 Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

El nou diaca, Pere Ramos i Pallarols, amb el bisbe auxiliar, Dr. Carles Soler i Perdigó, en el solemne acte.

És casat i té quatre fills

Pere Ramos i Pallarols, ordenat de diaca permanent

"Els diaques ajuden el bisbe i els seus preveres en el ministeri de la paraula, de l'altar i de la caritat, al servei de tothom. Cal que tothom els pugui reconèixer com a veritables deixebles de Crist, que vingué a servir, no pas a fer-se servir". Aquestes paraules van a la contra coberta del programa de la solemne ordenació de diaca permanent, del Sr. Pere Ramos i Pallarols, que tingué lloc a la parròquia de Sant Josep de Hospitalet el diumenge, 29 de març.

BARCELONA

Presidí l'acte solemne el bisbe auxiliar de Barcelona, monsenyor Carles Soler i Perdigó, amb l'assistència del rector de la parròquia, mossèn Leandre Gassó, d'una vintena de sacerdots i deu diaques permanents.

En la seva homilia, el Dr. Carles Soler expressà la seva joia per haver ordenat el primer diaca permanent, i encoratjà a tots aquells altres seglars que es preparen per aquest ministeri. Re-

cordant la seva anterior tasca pastoral, el bisbe auxiliar digué que, com llavors, també ara voldria lliurar-se a la gent senzilla i a la classe obrera, una de les missions prioritàries del diaca permanent.

El nou ordenat, Pere Ramos, és casat i té quatre fills. La seva esposa, Maria Romagosa, tot i que està delicada de salut, volgué assistir a l'acte, perquè l'ordenació del seu marit era esperada per tots dos des de feia molts anys.

El temple parroquial estava ple de gom a gom i tots els fidels,

després de la solemne ordenació, volgueren saludar i compartir una estona tant amb el bisbe com amb el nou diaca, que és actualment professor de religió en un institut d'ensenyament professional, i col·laborador en diverses tasques d'evangelització, suplint també el mateix rector de la seva parròquia.

■ F.G.

IMPROMPTU

El tretze

Cada dia passen coses i la TV s'encarrega de fer-nos-les arribar. Fa uns dies, em va sorprendre amb la notícia que l'Ajuntament d'una vila força important de les terres de Ponent, havia suprimit el número tretze de la numeració de tots els carrers de la població i també en els nuclis agregats.

La raó de la supressió no pot ser més senzilla: que els qui creuen que el tal número és de mal averany, no passin cap angoixa pel fet que presideixi l'entrada al seu domicili. I així a tots els carrers es produeix el curiós saltet de l'onze al quinze, quedant el tretze navegant pel buit de les més buides imaginacions.

I és divertit saber que aquesta mesura també fou presa, ja fa temps, en diverses localitats nord-americanes, cosa que ha induït que els d'aquí pensessin que això era una mostra de modernitat digna de ser imitada tal com ells han fet.

Vet aquí com els antitretze han guanyat un seu petit combat. Perquè molt diferent seria si es proposessin suprimir tots els tretze de les finances municipals i, anant més enllà, de les matemàtiques que, per molt modernes que siguin, no tenen més remei que suportar tots els milers de milions de tretzes tancats en les seves entranyes.

Amb tants tretze, ... ¡quants desastres!

■ Oriol Camps

CARTA DOMINICAL

Un propòsit del bisbe Torras i Bages

El pròxim dia 8 de maig es compleix el centenari de la publicació de la més divulgada de les obres del bisbe Torras i Bages: **La tradició catalana**. També aquest any és el centenari d'una altra iniciativa clvica, la de les anomenades "Bases de Manresa" en què també participà el gran bisbe de Vic fent una aportació sobre la formulació de la presència de l'Església Catòlica en la societat catalana.

No és el meu propòsit, ara, glossar ambdós centenaris, sinó destacar un punt concret de la vida del bisbe Torras i Bages que em sembla exemplar: la preocupació, la intenció fonamental que motivà de publicar "La tradició catalana", que fou una preocupació profundament religiosa. En termes actuals, la qualificaríem de pastoral. El gran bisbe Torras i Bages no actuava pas amb una motivació política, per més noble que pugui ser —i ho ha de ser— aquesta tasca de servei al bé comú, sinó amb vistes a un servei espiritual, que és també una aportació al bé de les persones i de la societat.

Torras i Bages, quan era sacerdot, ja havia deixat ben clar quin era el motiu fonamental de tota l'activitat sacerdotal i, per descomptat, de totes les seves iniciatives personals. Així ho manifesta a la seva obra **El clero en la vida social moderna**, llibre que s'inspirava en les directrius de Roma sobre l'activitat pública dels sacerdots. En aquesta obra reafirmava el valor de la missió moral de l'Església i dels sacerdots a la societat, alhora que proposava la necessitat de no intervenir en les lluites polítiques perquè no era aquesta precisament la seva missió.

Els anys següents, Torras i Bages va donar un exemple molt alt de compliment del que havia escrit. S'interessà, com és prou conegut, pel moviment regionalista i participà molt activament en els afanys de reconstrucció de Catalunya de la Renaixença, però ho va fer amb una clara intenció religiosa i sacerdotal.

Ho demostra prou un text molt escaient a què fa referència mossèn Joan Bonet i Baltà al proemi d'una de les edicions de **La tradició catalana**. És un text que Torras i Bages va escriure durant els exercicis espirituals de 1892, aquell any que podríem anomenar del seu màxim intervencionisme en els assumptes públics de Catalunya. Diu així: "El fi de totes les operacions sacerdotals és Déu. Siguin quines siguin les circumstàncies socials, els mitjans de què s'ha de valer el sacerdot, les preocupacions humanes que tal vegada modifiquen els mitjans de transmissió de la veritat cristiana, el fi, això no obstant, és enterament el mateix, és Déu. Déu sigui conegut i glorificat". I afegeix, com si s'imposés una ordre, en el context dels seus exercicis espirituals, "la teva ànima sacerdotal es fecundarà i gaudirà de la soledat de la pregària".

Aquesta idea era, no cal dir-ho, la seva directriu. I aquest propòsit és, encara avui, per als sacerdots, molt exemplar. Si ens esforcem a sortir al pas del buit espiritual creixent, si recordem —com ho vam fer el 1985— de les arrels cristianes de Catalunya, no és pas per defensar una certa influència social, sinó per aportar a la nostra societat catalana la vitalitat salvadora de l'Evangeli, l'única amb què les persones poden realitzar-se en plenitud. En resum, "perquè Déu sigui conegut i glorificat".

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

Presentació del llibre "Jerusalem, llibre de vida"

El passat 21 d'abril va ser presentat al públic el llibre **"Jerusalem, llibre de vida"** en una de les aules de l'Institut de Teologia Espiritual. La presentació va ser feta per Mn. Joan E. Jarque, director de Catalunya Cristiana que també és autor de la traducció.

El tema va ser introduït amb un breu resum sobre les noves comunitats que han pres forma en les darreres dècades. Mn. Jarque va referir-se a les visites que temps enrera va fer a alguna d'elles i l'efecte que aquestes produeixen a les societats actuals. El llibre presentat, tracta de les regles de vida d'una d'aquestes comunitats, en concret de la Fraternitat Monàstica de Jerusalem. Mn. Jarque va referir-se també a la importància d'aquest llibre de senzilla aparença. Va recalcar la seva importància en ser un compendi indispensable de normes per saber fruir millor del fet de ser cristià.

Potser que el lector habitual no se senti atret per un llibre que tracta en exclusiva de la vida comunitària d'aquesta fraternitat. Si és així, estarà desaprovechant l'oportunitat d'incloure en la seva

pròpia vida quotidiana un enriquitment al qual poques vegades es pot accedir. No perquè sigui informació privada de cada ordre sinó perquè habitualment són textos extremadament llargs. Aquest, al contrari, és un resum, concret i concis, de com viure dia a dia cada situació.

És alhora un apropament a aquestes comunitats i una interiorització més plena, car és aplicable, d'una o una altra manera, a la vida que cadascun tingui en el seu entorn ja que tot creient, religiós o laic, ha de ser també humil, obedient, donat a l'amor, a l'oració... És, en suma, no una norma per a una determinada comunitat sinó per a tota persona cridada a realitzar-se diàriament com a cristiana.

Constantment apareixen cites bíbliques en el text. El missatge és ben clar: l'evangeli i els salms continuen essent —i ho seran sempre— la línia conductora que ens apropa a Déu. De tant en tant, algun llibre ens retorna a les fonts i aquest que es presenta avui és un d'ells.

■ Magda Revetllat i Barba

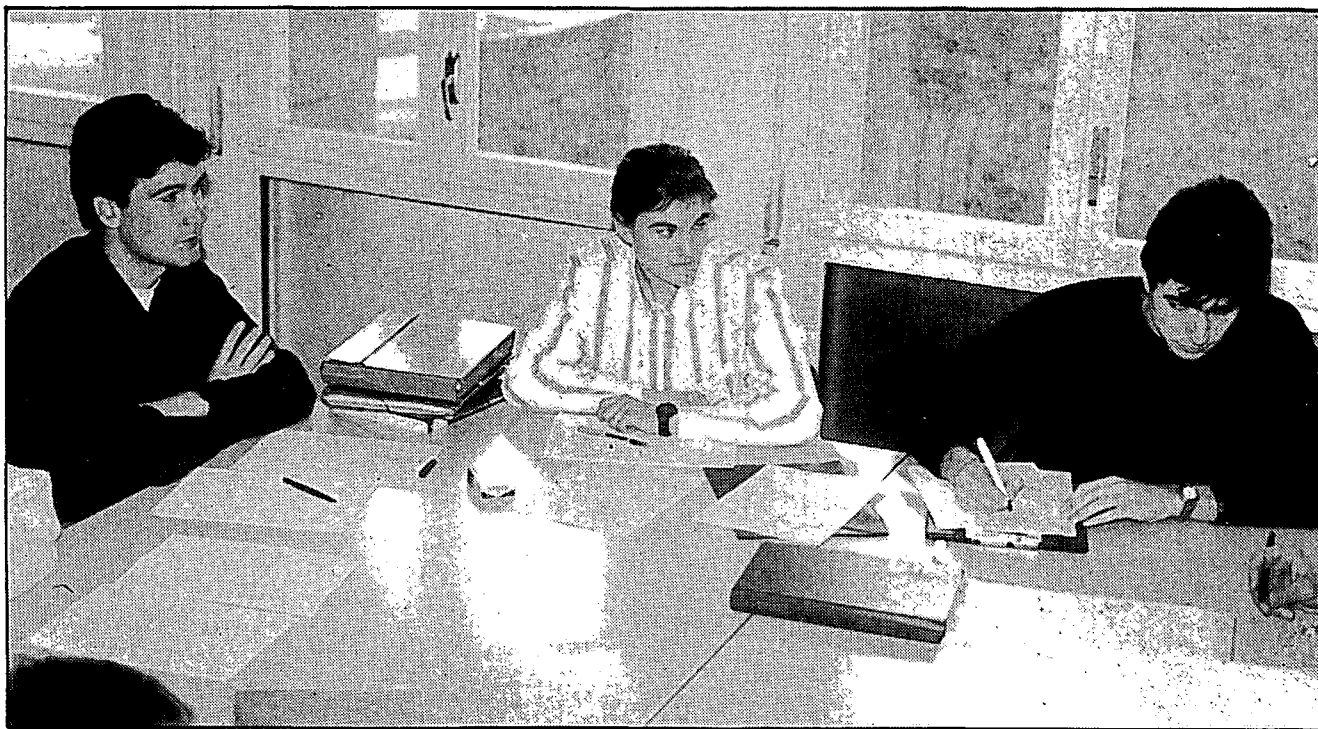
De les parròquies i dels mitjans informatius

La Taula de Joves reclama més suport i informació

URGELL

LA SEU D'URGELL.— Més suport i més informació reclamaven els representants dels moviments cristians de la Diòcesi, integrats en la Taula de Joves que recentment s'ha reunit a la Casa del bisbat, de la Seu d'Urgell.

"Més suport per donar a conèixer les activitats de la Taula de Joves i posar recursos a la seva disposició", demanaven els joves. Els representants dels diferents grups fan un elogiable esforç per donar a conèixer la Taula de Joves, però "manca una informació més àmplia a nivell de parròquies i dels mitjans de comunicació so-

Taula dels joves en plena activitat

cial". Els joves demanen també la col·laboració dels preveres

i dels consells pastorals de les parròquies per animar les activitats de la Taula. Ells mateixos han redactat un fulletó que explica l'origen i els objectius de la Taula de Joves; l'informatiu ha estat distribuït a les parròquies i grups apostòlics.

La Taula de Joves programà les activitats més immediates del curs. Han celebrat la Pasqua Jove a Santa Maria de Meia els

dies 17-19 d'abril, i la Pasqua de l'Esperitenguany tindrà caràcter diocesà i la data serà el dia 6 de juny.

Ramon Balagué, delegat diocesà de joventut, presidí la reunió de la Taula de Joves i hi assistien representants del Moviment de Joves Cristians d'Urgell, Servei de Colònies de Vacances, Escoltes, Seminari del Poble de Déu, Grups

d'Oració, Hora-3 i Germans Maristes. La Taula de Joves, creada fa uns mesos, aglutina els moviments cristians de joventut, de la Diòcesi, i els seus objectius són coordinar les activitats i enriquir-se mútuament, respectant les singularitats de cada grup.

■ Antoni Mirabet

Un grup de joves de la Seu es reuneixen per pregar

LA SEU D'URGELL.— Una quarantena de nois i noies d'Hora-3, de la Seu d'Urgell, s'apleguen un cop al mes i participen en una trobada de pregària. Lectures, cants i espais de silenci omplen l'hora de pregària dels joves. El rector de l'església de Santa Magdalena, Ignasi Navarri, impulsor de l'experiència, comenta la lectura bíblica i anima la pregària.

La reunió se celebra cada segon divendres, de 9 a 10 del vespre a Santa Magdalena, església del sector i integrada a Sant Ot, la parròquia de la ciutat. Abans de la reunió un grup reduït de joves prepara la reflexió, fet que, amb la constància de tots, fa que la "pregària es mantingui ben viva". L'acció va començar l'octubre del 1990 i és una iniciativa oberta a tothom que tingui interès d'assistir-hi.

■ A. M.

Els marroquins viuen "una cruel realitat"

LA SEU D'URGELL.— La manca de contractes, els sous baixos, els habitatges sense els serveis mínims i la situació il·legal configuren el mapa de la pobresa dels marroquins que viuen i treballen a les comarques del sud del Bisbat. Les dades són resultat de l'estudi sociològic realitzat per Anna Domingo, assistenta Social, per encàrrec de la Delegació Diocesana d'Acció Caritativa i Social del bisbat d'Urgell.

L'estudi abasta quinze pobles del Pla d'Urgell, zona en la qual viuen un total de 186 immigrants estrangers, la majoria marroquins. En altres comarques, com el Pallars i l'Alt Urgell, ha començat a detectar-se la presència de treballadors marroquins.

El 80% de la població immigrant està formada per homes, el nivell d'edats és relativament jove, el 80% no superen els 40 anys. El 50% són casats, amb més de tres fills.

Treballen principalment en l'agricultura, el 48% gaudeixen de contracte laboral, el 35% no en tenen i el 16% són autònoms. Els sous oscil·len entre les més de 60.000 Ptes. que guanyen el 2%, fins les entre 20.000 i 40.000 Ptes. del 17,4% i el 61% se situa entre les 40.000 i 60.000 Ptes.

Amb aquests diners, a part del sosteniment, han de fer front al lloguer de l'habitatge. La majoria, exactament el 67%, paguen entre 10.000

i 30.000 Ptes. i el 20% entre 30.000 i 50.000 Ptes. La majoria d'aquests habitatges estan en "molt males condicions: manca de llum i aigua, goteres..."

Al moment de fer l'enquesta solament el 16% gaudien de residència legal, però el 53,6% tenien l'expedient en tràmit. Esperaven la solució administrativa a un problema que per a moltes famílies esdevenia vital. Confien obtenir, però, una solució satisfactòria perquè treballen i mantenen un bon nivell de convivència amb la població del país. El 80% consideren que la seva relació social és "bona" i el 16% opinen que hi "tenen un bon tracte".

Alhora de fixar les prioritats estableixen l'ordre següent: contracte laboral fix (27%), habitatge digne (25%), residència legal (21%) i possibilitat de conviure amb la família (19%).

Per a Anna Domingo l'estudi sociològic ha significat obrir "una porta darrera la qual s'hi amaga una cruel i gens grata realitat". Fins i tot per a molts cristians sensibilitzats per les qüestions socials, les dades de l'enquesta signifiquen una sorpresa sobretot pel nombre de marroquins que viuen a les poblacions del sud del Bisbat i per les condicions de vida.

■ A. M.

CASA GAY

Servei de lloguer per a festes i banquetes.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

VOLS
ESTU
DIAR

*per mestre?
psicologia?
pedagogia?
infermeria?
fisioteràpia?*

TE N'INFORMAREM
A LES CONFERÈNCIES
QUE FAREM A
BLANQUERNA

*Dijous 7 de maig
a les 7,30 de la tarda*

*Dissabte 9 de maig
a les 11 del matí*

.....
 **BLAN
QUER
NA**////

BLANQUERNA ♦ **ESCOLA DE FORMACIÓ DE MESTRES**
FACULTAT DE PSICOLOGIA I PEDAGOGIA ♦ **ESCOLA**
DE INFERMERIA I FISIOTERÀPIA ♦ **UNIVERSITAT**
RAMON LLULL ♦ C/CISTER, 24-34 08022 BARCELONA T. 418 95 05

Monsenyor Camprodon, bisbe de Girona

“Cal prestar més atenció als negres vius que al del museu de Banyoles”

GIRONA

El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha concedit una entrevista al director del Full Parroquial en la qual afirma que “l'atenció primària cal que la posem avui en l'acolliment humà a les persones de color que han arribat en els darrers anys a casa nostra més que no pas en la mòmia que hi ha al museu Darder de

Banyoles”. Monsenyor Camprodon afegeix que “a les persones vives les hem d'ajudar, i això sí que és urgent”.

Per altra banda, el bisbe de Girona recorda que “no es tracta d'una qüestió exclusiva del museu d'aquella població ja que a tots els museus dedicats a l'estudi de l'home s'hi exposen exemplars humans”. I afegeix: “Al Museu de l'Home de París s'hi troben fetus humans, infants siamesos, etc. i tots me-

reixen un gran respecte”.

Monsenyor Camprodon també parla de l'eutanàsia i afirma que “no és acceptable, com tampoc no ho és la pena de mort, tot i que avui es donen reaccions visceralment comprensibles davant de fets violents”.

Per altra banda, el bisbe de Girona també respon a una pregunta sobre les notícies referents a la corrupció que s'ha detectat en algunes activitats

de certs polítics. Monsenyor Camprodon afirma que “quan se'n parla tant és que n'hi deu haver, però segur que en altres èpoques n'hi ha hagut més que ara”.

Respecte a la convocatòria d'un concili de l'Església catalana, el bisbe de Girona diu que “un concili és una empresa molt seriosa i no es pot improvisar i jo crec que tot aquest treball de conjunt pot desembocar o no en un Concili de les diòcesis de Catalunya o en una assemblea”. I afegeix: “Tant una cosa com l'altra respondrien a les peculiaritats del nostre poble i donarien més personalitat a l'Església que és a Catalunya”.

Fa 250 anys que els estaferms de Besalú fan guàrdia a la Mare de Déu dels Dolors

Aquest any s'ha complert el 250 aniversari de la processó que organitza la Congregació Venerable de la Mare de Déu dels Dolors de la vila de Besalú que sempre ha anat acompanyada dels anomenats “estaferms”, una espècie de manaies vestits a l'estil dels pagesos catalans: Camisa i calces blanques, faixa vermella, i esparidenyes de betes. Aquest vestit es completa amb un casc metàl·lic al cap i una llança a la mà esquerra. Se sap documentalment que la processó sortia ja l'any 1742.

El fet de portar aquests elements militars es deu al fet que

els estaferms eren probablement el cos de guàrdia dels antics comtes de Besalú i algun historiador els relaciona amb el famós Tallaferro. Així, Joaquim Pla i Dalmau, afirma en un article aparegut al programa de la Congregació dels Dolors que “hi ha qui diu que, originàriament, els estaferms constituïen la guàrdia personal dels comtes i que en prova de reverència, aquests els feien fer d'acompanyament d'honor de la imatge de la Verge”. I afegeix: “Sense cap documentació que ho pugui testificar, se'ls atribueix una antiguitat del temps de Tallaferro”.

Un altre historiador, Josep Maria Solà-Morales, diu que “respecte als estaferms, típics de Besalú, a deduir per una de les seves accepcions, sembla que podrien significar els armats que tenien encomanada la guàrdia dintre la representació del drama sacre”. Evidentment, els estaferms no es poden confondre amb els manaies ja que aquests llueixen un vestuari molt diferent ja que intenten assemblar-se als soldats romans i no pas als soldats casolans dels comtes.

Actualment cada any desfilen pels carrers de Besalú una trentena d'estaferms i una altra xifra similar de manaies. Més de mig miler de persones, amb ciria la mà, acompanyen també la imatge de la Mare de Déu dels Dolors.

■ M. Caballé

Monsenyor Ciuraneta aclareix pretesos malentesos

“L'Església ha ajudat a desenvolupar el sentit nacional”

El Bisbe de Menorca creu que és molt probable que tot sovint no es compregui la relació entre l'Església i el sentiment nacionalista a Catalunya i al País Basc. Monsenyor Francesc Xavier Ciuraneta comenta que l'Església en estar arrelada en una determinada comunitat “ha ajudat a desenvolupar aquest sentit nacional, d'identitat com a poble, perquè fins i tot en temps difícils l'Església ha estat la que ha conservat la predicació i la catequesi, la llengua i la cultura i amb això s'ha conservat la pròpia identitat”.

El Bisbe de Mallorca ha matisat que “això no vol dir que l'Església ha d'entrar en qüestions d'opcions polítiques, ni en la forma de com ha d'estructurar-se aquesta identitat cultural en l'àmbit d'un Estat amb realitats molt diverses”. El bisbe de Menorca opina que la polèmica que es reitera molt sovint sobre la relació de l'Església basca i els plantejaments

nacionalistes “és fruit d'una incomprensió, de no comprendre el fet diferencial que pot representar una cultura diferent dins d'un mateix Estat”. Afegeix que, “si l'Església ha donat suport a aquesta cultura pròpia d'un poble, alguns han pogut tenir la impressió que s'alineava amb posicions independentistes, i no crec que l'Església estigui en aquesta línia i molt menys en relació a opcions violentes”.

Monsenyor Ciuraneta opina que es corre el risc que la relació entre Església i el nacionalisme es valori negativament per culpa de la polèmica que suciten qüestions puntuals. En aquest sentit, opina que, “des d'una perspectiva d'encarnació, l'Església ha de ser molt present a la realitat social on es troba i no pot prescindir d'aquesta realitat i de la seva història.

■ J.B. MAO

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstituïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemïtes als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA** Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a **LA FORMIGA D'OR**: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

ARTESANIA DE LA FAMÍLIA MONÀSTICA DE BETLEM

Un bon regal de Primera Comunió

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- ☐ MdD Benaurada..... 15.200,—
- ☐ MdD a Natzarè..... 12.800,—
- ☐ MdD amb romànica.. 14.800,—
- ☐ MdD amb Infant..... 8.200,—
- ☐ Sant Josep..... 9.960,—
- ☐ Sant Francesc..... 9.840,—

EN MARFILINA:

- ☐ MdD de Montserrat..... 9.440,—
- ☐ Sta. Anna i MdD..... 9.960,—
- ☐ Díptic Jesús i Maria..... 5.440,—

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de+ 510,— * =.....Pts.

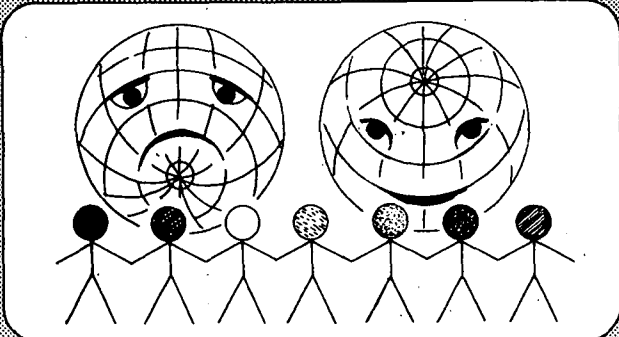
* (són les despeses d'embalatge i tramesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1992

OBERTS AL MÓN

Els "nostres" seminaristes

"Els Apòstols confirmaven els cors dels deixebles exhortant-los a perseverar en la fe, els van designar preveres a cada església i els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut" (Ac. 14,22-23).

La tasca fonamental dels missioners —com la dels Apòstols— és la d'anunciar a tots els homes la salvació de Jesucrist per fer néixer la fe en els seus cors i plantar l'Església arreu del món.

Els Apòstols "van designar preveres a cada església" en què havien predicat la Bona Nova. Era la manera de mantenir la fe cristiana i promoure el creixement, en nombre i santedat, de l'Església.

Els nostres missioners tenen la mateixa sol·licitud: promoure les vocacions de joves nadius al sacerdoci. Així, l'Evangelí s'inculturarà millor en les joves Esglésies en les quals treballen.

Fa poc més d'un segle que dues dones franceses: Joana Bigard i la seva mare Estefania Cottin, van fundar "l'Obra de Sant Pere Apòstol a favor del Clergat Nadiu de les Missions". Aquella intuïció va promoure les vocacions nadiues i ha donat fruits abundosos a les terres de missió.

Les estadístiques ens parlen d'un creixement vocacional espectacular: 82.000 joves de les Esglésies de missions es preparen als seminaris i noviciats. Ells són l'esperança d'un futur millor per a l'Evangelització en el Tercer Món. L'Obra del Clergat Nadiu ajuda 248 seminaris majors amb un total de 22.300 alumnes; 577 seminaris menors amb 51.151 nois i també els noviciats de moltes congregacions religioses originàries del mateix Tercer Món. Quanta ordenacions: el curs 85-86 al Tercer Món va comptar amb 1.106 nous sacerdots i el 89-90 la xifra puja fins els 1.509.

Les joves Esglésies del Tercer Món saben que aquest creixement vocacional és obra de l'Esperit per al bé de tota l'Església. Per això, i des de la seva pobresa, envien missioners a d'altres països més necessitats que ells. És un testimoniatge de desprendiment evangèlic, garantia d'una fe compromesa, i estímul per a les nostres antigues Esglésies. Fixem-nos en alguns exemples: Filipines, Corea, Tailàndia, Nigèria, Indonèsia ja tenen seminaris per a futurs missioners. Mèxic i Brasil, cada u, tenen més de 1.000 missioners i missioneres treballant a molts països del món; Colòmbia, uns 700 i Perú, 135.

A nosaltres ens pertoca pregar perquè el Senyor continuï fent sorgir vocacions sacerdotals, religioses i laicals a totes les joves Esglésies de Missions.

A nosaltres ens pertoca continuar ajudant econòmicament els seminaristes de missions. Ells són l'esperança no sols per a les comunitats cristianes d'aquells països sinó per a tota l'Església universal.

El motiu pel qual nosaltres ajudem els seminaristes africans, asiàtics i llatinoamericans és perquè ells també són "seminaristes nostres"

■ **Jordi Jorba**

Delegat diocesà de Missions
Barcelona

ALBÀNIA

Obert el seminari de Scuttari per acollir el creixent nombre de vocacions

TIRANA.— El creixent nombre de vocacions al sacerdoci enregistrat avui a Albània a penes si pot ser acollit per l'Església d'aquest país, que després de més de quatre dècades de règim marxista ateu està mancat d'infraestructures necessàries per a la formació de seminaristes i novicis. L'habilitació del palau arquebisbal de Scuttari, al nord del país, com a seminari menor il·lustra clarament aquesta situació. L'Església decidí obrir el nou seminari per donar cabuda a 30 nous aspirants a la vida consagrada, que foren seleccionats entre un grup de 200. El centre està regit per tres sacerdots de la Companyia de Jesús que anaren a Albània per encàrrec de la Congregació de l'Evangelització del Poble. A l'obertura del seminari ha contribuït a l'obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol. (OFIM)

Carta del Seminari de Jerusalem

MONS. JOSEP CAPMANY:

Com l'any passat, també enguany, el nostre Seminari patriarcal llatí de Jerusalem, ha rebut la vostra ajuda. Agraïm l'esperit missioner que anima els benefactors anònims que se sacrifiquen per nosaltres. Nosaltres prometem pregar per ells perquè Déu els beneeixi i els protegeixi.

Nosaltres fem aquests diners per pagar els estudis dels estudiants dels Seminaris Major i Menor els pares dels quals no poden pagar la pensió. En efecte, els nostres seminaristes provenen de Jordània i de Palestina. Com que la situació política condiciona la situació econòmica, els Territoris Ocupats pateixen una crisi econòmica greu com vosaltres sabeu. Igualment a Jordània, sobretot després de la guerra del Golf. Esperem que la conferència de pau, acabarà per donar als palestins els seus drets i assegurarà la pau als Jueus i als Àrabs.

La pensió d'un seminarista costa 3.000 dòlars (unes 300.000 ptes.) per any a causa de l'alt nivell

Seminari de Jerusalem

de vida d'Israel. Heus aquí unes estadístiques que poden interessar als nostres estimats benefactors.

El número d'estudiants del Seminari Major pel curs 1991-1992, és de 18, 8 teòlegs, 8 filòsofs i 2 en el curs introductori. La meitat (9) ve de Jordània. L'altra meitat

ve de Palestina (7), de França (1) i del Zaire (1).

Els alumnes del Seminari Menor són 74. La meitat són palestins i l'altra meitat jordans.

■ **P. William Shomaly**

Vice-rector

PERÚ

El bisbe d'Abancay, mons. Enric Pèlach, informa dels seus dos seminaris diocesans

"Els Seminaris van a més! Del seminari Menor passen 10 alumnes al Major. Gràcies a l'ampliació feta l'any passat el Menor tindrà enguany un xic més de 100 alumnes. Acaben de tenir el curset de selecció per aquells que hi pretenen ingressar. Les parròquies han enviat 92 nois per als cinc anys d'ensenyament mitjà; se n'han seleccionat 51. No n'hi cabrien més.

En el Seminari Major tindrem uns 80 alumnes. Durant el mes de març hi haurà el curset per ingressar a Filosofia. Es presenten uns 30 (18 de la diòcesi i una dotzena de fora). Ja veieu que el Cel mira amb bons ulls els nostres seminaris.

Ja cal que l'administrador d'ambdós seminaris confiï bé en la Providència Divina per poder alimentar a tanta trepa! Afegint-hi els directores i les cuineres, sumen més de 200 boques.

Us agradarà saber que el 15 de març ordenarà un capellà i pel maig un diaca."

Ajudem aquests 4 seminaris

Els quatre seminaris espiritualment confiats a la nostra ajuda en aquest any són els següents:

Amèrica Llatina

Seminari Missioner de l'Esperit Sant, a la Ceja, Antioquia, Colòmbia. Està destinat a formar sacerdots per a diverses diòcesis de Colòmbia i de tot Amèrica. Compta actualment amb 198 alumnes entre els 3 cursos de filosofia i quatre de teologia.

Àfrica

Seminari Major de Sant Pau, diòcesi de Juba, al Sudan. Té 54 seminaristes de sis diòcesis diferents. La situació político-social del país és molt dolenta; però el seminari ha pogut treballar en pau.

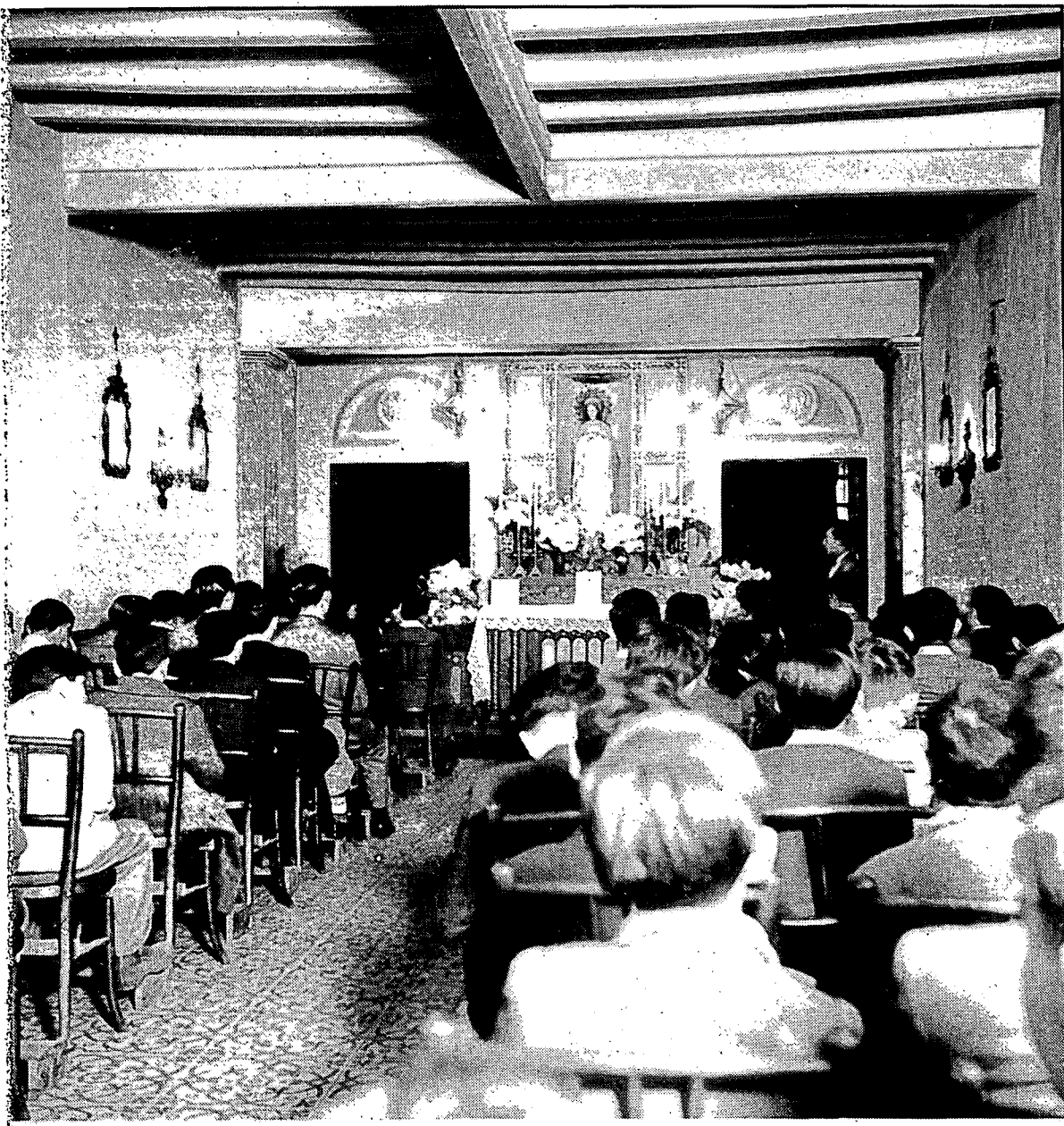
Àsia

Seminari Major Nacional de Dhaka, a Bangladesh. Compta amb un total de 60 alumnes, entre seminaristes diocesans i estudiants religiosos. En aquest curs rebran l'ordenació sacerdotal vuit diaques, alumnes del Seminari.

Seminari Nacional de Nostra Senyora de Sri-Lanka (antiga Ceylan). Compta amb 223 alumnes, dels quals 188 són diocesans i 35 religiosos. Aquest any seran ordenats 29 nous sacerdots. El curs anterior foren ordenats 30.

Una benemèrita Institució

Centre Sant Pere Apòstol: 100

Centre Sant Pere Apòstol. Vista de la capella, amb assistència del jovent del Centre

Centre Sant Pere Apòstol. Detall d'una de les aules del col·legi

La Barcelona de fa un segle tingué en el seu clos més important (Ciutat Vella) una eminent concentració econòmica, artística i religiosa. El desenvolupament social i humà anava sensibilitzant els sacerdots d'una Església que s'encarava amb els fets palesos que la vida d'una ciutat comporta.

La tantes vegades anomenada pugna entre burgesia i proletariat, tan viva a primers de segle, no podia apaivagar la rica personalitat dels prohoms que, llavors, enaltiren les arts i les lletres barcelonines.

Eren els anys del pintor Josep M. Sert, del poeta Joan Maragall, del dibuixant i pintor Isidre Nonell, del poeta Josep M. de Sagarra, com molts anys abans ho fou també de sant Josep Oriol, tots els fills del barceloní barri de Sant Pere.

Llavors l'acció religiosa i cívica cercava arrelament dins i fora dels temples més importants d'aquella Barcelona. Així de l'antic monestir de Sant Pere de les Puel·les —després parròquia—, sorgí un sacerdot tan zelós d'apostolat com magre de salut. Ens referim al pare Francesc de P. Codina i Sert (1863-1938) que fou vicari de dita parròquia i fundador i propulsor d'obres d'Apostolat.

ORIGEN DEL CENTRE

El pare Codina tingué sempre com a nord espiritual la inculca-

ció de la fe cristiana al proïsme, l'elevació del nivell religiós del poble fidel per mitjà de la catequesi d'adults, de joves i d'infants.

Fou un repte que, de bell antuvi, congregà al seu redós els nois del barri, alligant-los en l'ensenyament de la doctrina cristiana.

Per fer més efectiu el seu apostolat, va llogar un local al carrer d'En Mònech d'on passaren, per insuficient, a un establiment del carrer de Trafalgar. Posteriorment, en arrelar la seva obra hagué de comprar (28 abril 1893); l'actual casali del carrer de Sant Pere més Alt, n.º 25, on pogué dedicar-se plenament al seu ministeri amb espai a bastament.

Tanmateix l'adoctrinament del jovent comportà, per punts de contacte, adoptar algunes aules per escoles de nois, llocs d'esbarjo i de cultura. Això en aquells temps, era tot un model d'acció religiosa i cultural.

EL BARRI I EL CENTRE

Des de la seva fundació (1892), el Centre és un tot pel barri de Sant Pere. Si des del començament anà encabint, a poc a poc, una bona munió de juvenalla, passada la contesa civil del 36, la generació dels anys 40 en endavant ha passat per aquest Centre o n'ha rebut la seva influència. És més, un percentatge elevat de la joventut d'aquest sector de Ciutat Vella (barris de Santa Caterina, de Sant Pere i de Sant Cugat) han estat educats cívica i religiosament en aquest Centre.

I com molt bé cita un president prou reconegut, Lluís Prat i Torrent, "el Centre no fou mai ni de l'aristocràcia de la sang, ni de l'aristocràcia dels diners; fou sempre de l'aristocràcia de l'esperit".

DESENVOLUPAMENT D'ACTIVITATS

Avui, en el Centre Sant Pere Apòstol, s'hi desenvolupen una molt variada gamma d'activitats. En animacions pròpies i en manifestacions d'ajuda al proïsme, poden trobar-s'hi: Biblioteca; Foment de la Sardana; Animadors Cívics de Catalunya; Coral "Perla Agustinenca"; colla sardanística "Llum de matinada"; Escoltes d'Apel·les Mestres; classes de cuina, de macramé, d'esmalts i ceràmiques; yoga; Catequesi d'adults; Coral "Catalunya"; Alcohòlics Anònims; Sala "Gespa" d'exposicions; escola de teatre juvenil i d'adults i esbarjo infantil.

anys

PERSONALITATS DEL CENTRE

Si el fundador, pare Codina, projectà i expandí l'obra en multitud de socis i activitats, arran dels anys 40 la venerable presència del felipó pare Josep Mª Torrent —un autèntic apòstol d'ànimes—, portà el Centre a una plenitud espiritual i humana durant vint anys. Altres sacerdots dirigents foren el pare Serafi Alemany C.O., el pare Antoni Casamor, mossèn Joan Brichs, Mn. Ramon Balcells, el Dr. Antoni Anglada, el Dr. Antoni Piña, el pare Soler de Morell i un llarg etcètera.

Foren socis d'anomenada el poeta Joan Llongueras, el mestre Amadeu Vives, un altre poeta anomenat Josep Mas i Casanovas, entre d'altres.

VIDA SOCIAL

Enguany el Centre té 300 socis censats i addictes en llurs activitats i uns 200 més com a simpatitzants i assistents a les reunions o lleures que a cadascú li és més propi o participants a festes i actes programats durant l'any.

Bàsicament la joventut (nois i noies) formen el nucli predilecte del Centre, lliurats a la tasca més idònia per ells escollida.

El Centre és subvencionat per la quota mensual dels socis i l'aportació desinteressada de donatius personals anònims.

És clar que un Centre de tanta envergadura ha rebut també ajudes de la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i de la Fundació "Francesca M. Roviralta".

LA JOIA

Quan l'actual secretari del Centre, Sr. Enric Martínez i Julià, va ensenyar-me totes les dependències de l'enorme edifici, vaig quedar impressionat pel conjunt d'estances, sales, habitacions, aules, escales, passos, galeries, corredors, portes, que mantenen la unió entre tot el casalici.

En apuntar-me llavors dit senyor, que el Centre té una "joia", de moment no vaig caure en què seria aquesta joia. Doncs bé, la joia és la capella del Centre, un autèntic joiell on el silenci, el recolliment i el preciós altar presidit per la imatge de la Puríssima, invita a una íntima espiritualitat. Un oratori molt digne, acurat i conservat, amb una cabuda ben bé per a cent persones.

Centre Sant Pere Apòstol. Detall actual de l'altar de la capella, retaule amb la imatge de la Puríssima

I una joia, demés, perquè tota l'obra de la capella ha estat feta i pagada pels socis. Així, l'obra de pintura, retaules, fusteria, forja, altar, imatge de la Puríssima, l'urna del Santíssim, són joies d'un testimoniatge de fe digne de tenir sempre en compte.

EL QUÈ I EL COM DEL CENTRE

Durant la contesa dels anys 1936-1939, el Centre tingué sens dubte una empara de protecció divina. Socis addictes fent la gara-gara amb els revolucionaris, aconseguiren que l'edifici no fos malmès ni que esdevingués lloc de males influències. El Dr. Codina féu plegar el Centre. Les imatges de la Puríssima i de Sant Pere, quedaren amagades en mans de veïns amics.

Posteriorment, quan el renovament de l'església i l'obertura democràtica del País, aportaren plurals iniciatives i nous aires i, ensem, quan l'Acció Catòlica parroquial quedava fora d'ús i les

Congregacions Marianes eren un testimoniatge quasi obsolet, el Centre Sant Pere Apòstol continuava essent un fogar d'espiritualitat, de cultura i de catalanitat.

El Centre ha estat de sempre un lloc de formació per l'individu, de civisme, de cultura, d'esperit català i de fe cristiana. En els temps polítics difícils, hi restà sempre un nucli ferm de catalanitat. En el Centre s'hi va establir la secretaria de barri del Congrés de Cultura Catalana (8 desembre 1976).

Les persones sòcies del Centre la formen un estament tant de gent jove com gran: estudiants, empleats, comerciants, tots, més o menys, inserits en la classe mitja. El Dr. Codina inculcà amb tanta insistència la germanor entre els socis, que aquesta arribà a ser —i és— una característica singular del Centre.

EL PRESIDENT DEL CENTENARI

L'actual president del Centre és el Sr. Manuel Macià i Cros, nat

l'any 1936 al carrer d'En Mònech. És empleat de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, format al col·legi de La Salle-Comtal, té el professorat mercantil per l'Escola de Comerç de Barcelona. Com a persona nascuda al barri està totalment identificat amb el Centre. No cal esmentar que és arreladament cristià i en les seves estones de lleure li plau participar en activitats teatrals.

La conversa sostinguda amb el Sr. Macià és fluida, directa. Té un tracte prou amable i sap donar a les coses un significat ben eloqüent. Així li pregunto:

—Possibilitats de fer altres cent anys, Sr. Macià?

—Sense interrogant. Crec que sí. Pensi que hi ha un esperit de convivència i d'unió com enlloc. El desig de fer coses és tan viu en mi, com en cadascú dels socis. L'esperança nia sempre en un fons de fe viscuda i de servei a la cultura.

—Però, les necessitats de manteniment deuen ser moltes, oi?

—Sí, moltes! Mantenir les instal·lacions al dia, fer rutllar cada secció, tenir totes les coses a punt, costa temps i diners. Sortosament els mateixos socis procuren tenir oberts els locals de cada activitat i això ens permet tenir-los sempre en bona forma.

—Quina trajectòria hi ha per l'esdevenidor? Punts d'atenció, iniciatives.

—Actualment estem arreglant el pati interior i esperem una subvenció adequada per arranjar el local de l'Auditori. Volem fer-hi una sala perfectament condicionada per concerts, conferències, etc. Cada soci hi aporta el seu propi seient, és clar, pagat per ell mateix. Hi podran cabre unes 170 persones. Creiem i procurem fer mèrits per posseir una autèntica ombra protectora. Pensi que al Centre, per exemple, han fet els "Pastorets" tres generacions: Avis, pares i fills en una mateixa representació. Un Centre amb aquesta vigoria ha de seguir sempre endavant.

—Quin compromís anotaria, per acabar?

—Volem incidir que el Centre sigui el punt de reunió i trobada de la joventut del barri. Desitgem i tenim propòsit que el Centre sigui un lloc de formació i arrelament cristià, una llar de civisme i de companyonia humana, de captació d'idees vàlides per a tothom.

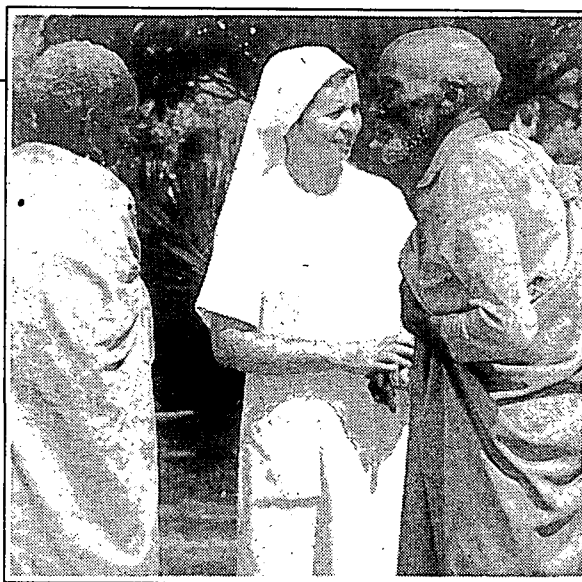
Vertaderament un Centre cristià que perdura cent anys i és ple de vida per l'esdevenidor no pot menys que gaudir d'una ombra protectora. Com recordava un antic president als socis del Centre, aquest té, per anagrama, una Tiara, Montserrat i les claus de Sant Pere: és a dir, fidelitat a l'Església, fidelitat a Catalunya i fidelitat al barri de Sant Pere.

Ben segur que el zel apostòlic del Dr. Codina i el carisma entranyable del pare Josep Mª Torrent, guien des del cel aquest benemèrit Centre Sant Pere Apòstol.

■ Pere Vives i Sarri

El cardenal Lustiger, de París, porta la creu durant la celebració del Via Crucis

La germana Carme Toledano que promou l'acolliment de les persones ancianes a Kacheliva (Kenya)

A Bedford-Stuyvesant (Brooklyn), Bill Clinton rep la benedicció del pastor, després que la comunitat pregués per la seva elecció

21, dimarts

Sevilla: inaugurada l'EXPO-92

Ahir, dia 20 d'abril de 1992, el rei Joan Carles inaugura solemnement l'Exposició Universal de Sevilla. A l'acte, hi assistiren prop de 2.000 invitats, i es calcula que durant el dia la visitaren més de 150.000 persones. Un desig manifestat per persones de totes les tendències polítiques és que, l'esforç econòmic que ha fet tot el país porti no solament a l'èxit de l'Expo, sinó també a la promoció definitiva del progrés socio-econòmic-cultural de tot Andalusia.

Kabul: ultimàtum dels radicals afganesos

La crisi de l'Afganistan ha empitjorat. Per una banda, el govern format per una junta militar no dona el braç a tòrcer, i no es rendeix. Per l'altra, els radicals islàmics, liderats per Gulbuddin, exigeixen la rendició abans de diumenge, i els moderats, liderats per Mossud, busquen, ajudats per l'enviat de les Nacions Unides, Benon Sevan, una negociació entre totes les parts que eviti un bany de sang i la destrucció de Kabul.

Lima: confusa situació política

Fujimori no vol cedir ni un pam de poder; els militars diuen que estan amb ell. Per altra banda, es diu que el 80% de la població està a favor de salvaguardar la legitimitat del Parlament i d'acord amb l'elecció del vice-president, Máximo San Roman, com a cap d'Estat. El secretari general de l'OEA, Joao Baena Soares, arribà ahir a la nit a Lima amb l'aparentment impossible missió d'intentar posar d'acord a totes les parts implicades.

Moscou: Ieltsin cedeix a la pressió del Parlament

Ieltsin vol salvar de totes totes el procés de reforma democràtica de l'antiga URSS i ahir va confirmar que renuncia a ser primer ministre i que està disposat a cedir poder al Parlament després de les fortes crítiques rebudes per part dels elements conservadors, antics membres de la nomenklatura, durant el IV Congrés.

22, dimecres

Lima: Perú, una República amb dos presidents

El desconcert davant d'una situació tan anòmala comença a créixer en els àmbits polítics. Sembla que la solució d'aquest enfrontament entre el Parlament i Fujimori, la té l'exèrcit que, segons una opinió força estesa, estaria dividit entre aquells que donen suport a Fujimori i els partidaris del respecte als òrgans democràtics. Hores després que Máximo San Román, en el Saló d'Actes del Col·legi d'Advocats, hagi assumit la presidència constitucional del Perú, regna en el país una incertesa generalitzada, mentre les guerrilles senderistes s'apropen perillosament a les grans ciutats, també a Lima.

Moscou: acaba el VI Congrés dels Diputats

Boris Ieltsin ha demostrat més força i maduresa polítiques de les que normalment se li atribueixen. Les sessions han durat catorze dies, i els resultats són migrats però, tanmateix esperançadors. Allò que és més evident és que cal trobar camins de diàleg i de cooperació entre el Parlament i l'Executiu. El més positiu és que el Parlament ha acabat acceptant la reforma proposada pel president, que ara haurà de reestructurar l'executiu. Caldrà esperar unes noves eleccions legislatives perquè bona part dels conservadors del PCUS i de la Nomenklatura deixin de tenir vot i veu en el Parlament.

Kabul: el govern disposat a lliurar els poders

El president afganès interí, Abdul Rahim Hatif, ha declarat que el govern està disposat a lliurar tots els poders a un Consell de personalitats neutrals o a una coalició de mujahidins. El gran problema és la rivalitat entre els dos caps de les guerrilles i dificultat per constituir una coalició de transició. Això augmenta perillosament la possibilitat d'una nova fase de guerra civil. L'emissari de les Nacions Unides, Benon Seva, té tota mena de dificultats per portar a terme la seva missió.

23, dijous

Sevilla: celebració del Dia de Catalunya a l'EXPO

Ahir se celebrà solemnement el Dia de Catalunya, que fou presidit pel molt honorable senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, el qual va destacar, en el seu discurs d'obertura del Pavelló català, la necessitat d'aprofitar l'"oportunitat històrica" que representen les celebracions dels esdeveniments del 92 a l'Estat Espanyol. En els actes intervingueren també els castellers de Vilafranca i la cobla oficial de la Generalitat oferí una esplèndida audició de sardanes.

Mèxic: tragèdia a la ciutat de Guadalajara

Una enorme fuga de gas va provocar a la segona ciutat mexicana, Guadalajara, una sèrie de deu explosions, que provocaren com a mínim un centenar de morts i prop d'un miler de ferits. Segons testimonis, uns quants carrers han estat destruïts i les explosions han afectat deu illes de cases. Virtualment les explosions han destruït tot un barri de la populosa ciutat.

Lima: continua la confusió de poders

El president colpista Fujimori es compromet a instituir al Perú una "democràcia exemplar" assenyalant les dades per cremar les etapes necessàries per arribar-hi. Les dades fixades són les següents: 5 de juliol, consulta popular sobre la reforma constitucional; 31 d'agost, publicació de les esmenes a la Constitució; 8 de novembre, consulta popular sobre les reformes proposades i eleccions municipals i regionals; 28 de febrer del 1993, eleccions legislatives per constituir un nou Parlament; i 5 d'abril del 1993 instauració del nou Parlament. Mentrestant, el cap d'Estat 'de dret', Sant Román, considera que tot el discurs de Fujimori no és més que "una burla al poble peruà".

24, divendres

Kabul: la difícil pacificació d'Afganistan

Segons que informen des d'Islamabad (capital del Pakistan), les perspectives de pau són cada cop més confuses al país veí d'Afganistan, després de la caiguda de Najibul·lah, el comunista. Les notícies sobre la formació del nou govern provisional es fan contradictòries a cada moment. Gulbuddin Hecmatiar, un dels líders guerrillers més radicals, sembla disposat a acceptar un govern mujahidí provisional, però per altra banda amenaça amb llançar un atac final contra Kabul.

Lima: continua tensa la situació després del cop d'Estat

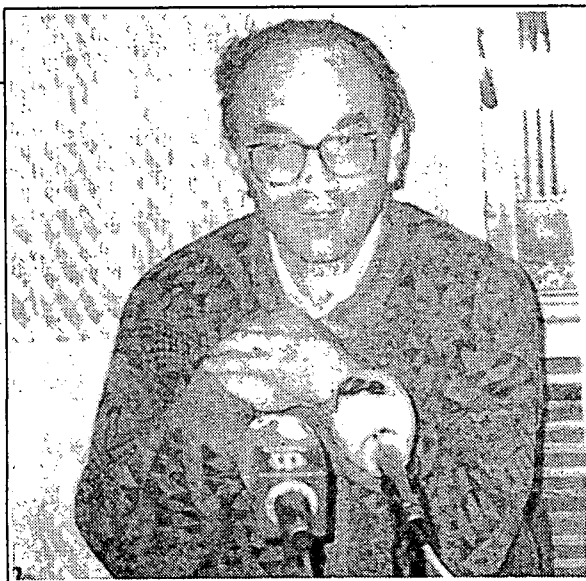
L'ex-president Alan García en unes manifestacions a la premsa va dir que considera el cap d'Estat peruà de facto, Alberto Fujimori tan il·legítim com l'organització terrorista Sendero Luminoso. Alan García va reconèixer com a president Máximo San Román elegit pel Parlament reunit en lloc secret del país. Alan García també va dir que continuarà en la clandestinitat, canviant d'amagatall continuament perquè creu que perilla la seva seguretat.

Sarajevo: els serbis trenquen l'armistici tot just firmat

L'esforç diplomàtic per aturar la guerra a la República ex-iugoslava de Bòsnia i Hercegovina ha fracassat, ja que just firmat l'armistici, sota els auspicis de la CE, es van reprendre els combats a Sarajevo. Les parts interessades en la firma de l'armistici (musulmans, serbis i croats) havien firmat un nou compromís d'alto-el-foc "aplicable immediatament", i també havien acceptat continuar les converses sobre el futur del país, dilluns vinent a Lisboa, com sempre sota els auspicis de la C.E.

El president d'Itàlia, Francesco Cossiga, visita Chiara Lubich, i el Centre Mariàpolis, que els focolaris tenen a Casteltandolfo

El P. Santiago Rodríguez, de la Rioja, ha estat expulsat del Zaire després de treballar-hi durant 20 anys. El seu delictiu: solidaritat amb els qui pateixen persecució per la justícia

La devoció no està renyida amb l'afecció: heus ací un participant en el Via Crucis vivent de Balmaseda (Biscaia) a la caça d'una bona fotografia

25, dissabte

Viena: eleccions presidencials

Demà, cinc milions d'electors austríacs elegiran un nou cap d'Estat, lloc ocupat els darrers cinc anys per Kurt Waldheim, ex-secretari general de l'ONU, el qual s'ha vist internacionalment aïllat en l'exercici del seu càrrec a causa del seu passat nazi. De tots els candidats al lloc, són favorits Rudolf Streicher i Thomas Klestil. Però no es creu que cap dels dos obtinguin demà la majoria absoluta, i que caldrà una segona volta electoral prevista pel 24 de maig vinent.

Roma: crisi de govern

El president del govern italià, Giulio Andreotti, ha presentat la dimissió del seu govern al president de la República, Francesco Cossiga. La dimissió ha estat presentada després que fossin elegits els presidents de les dues cambres legislatives. Giovanni Spadolini, pel Senat, i Oscar Luigi Scalfaro, del Congrés. Per altra banda es rumoreja insistentment que el president de la República, Francesco Cossiga, presentarà imminentment la dimissió del càrrec.

Kabul: fi de la guerra civil de l'Afganistan

Després que els guerrillers de múltiples faccions han ocupat la capital afganesa, els caps de les guerrilles han arribat a un acord sobre un pla de transició. S'ha constituït un consell interí que prendrà el poder immediatament. Radicals i moderats s'han repartit els càrrecs de govern. Però es dubta que l'acord sigui viable ja que Hekmatiar manifestà posteriorment que només accepta "parcialment" el pla.

26, diumenge

Kabul: la dubtosa pau a l'Afganistan

El règim comunista es va acabar ahir amb l'ocupació total de Kabul pels mujahidins de les faccions representades pels caps Massud i Hekmatiar, els quals anunciaren la fi de la guerra civil a l'Afganistan. El govern derrotat mostrà la seva satisfacció en conèixer la formació d'un consell interí de govern. Però de moment hi ha una tensa calma en espera del desenvolupament de les relacions entre els diversos grups rebels.

Lima: un avió americà és atacat per avions militars peruans

La delicada situació del Perú davant la comunitat internacional, després del cop d'Estat de Fujimori, es va agreujar ahir per un incident amb un avió militar nord-americà, en missió d'antinarcòtics. Segons sembla l'avió C-130 va ser atacat prop de Talara, a uns 90 km. de la costa peruana. Els impactes dels projectils van afectar la porta de càrrega, darrera la qual hi havia tres tripulants de l'aparell un dels quals va caure al buit resultant ferits els altres dos. A Washington s'ha volgut treure foc a l'afer, i responsables del departament de Defensa van manifestar que s'investigaven els motius que induïren els avions peruans a obrir foc.

Roma: dimissió del president de la República

El president de la República italiana, Francesco Cossiga, tal com es temia, ha presentat la dimissió del seu càrrec al legat que no se sent un 'president fort'. Quan el dimarts vinent presenti oficialment la dimissió, serà substituït automàticament, segons la Constitució, per Giovanni Spadolini, president del Senat, recentment reelegit per aquest càrrec.

27, dilluns

Kabul: enfrontament obert entre les guerrilles

La pau a l'Afganistan és cada cop més difícil, ja que lluiten pel control absolut de la capital, disputant-se entre elles els llores de la victòria sobre el govern comunista. Armades fortament, les guerrilles de Jamiat-e-Islami del comandant Massud, i les de la Hezb-i-Islami, del radical Gulbuddin Hekmatiar, no estalvien cap mitjà per tal d'imposar-se i la població és presonera d'un intens foc artiller. Aquest desenllaç fou prèviament i llargament anunciat, i l'ONU volia evitar-lo a qualsevol preu. Butros Gall, secretari general de les Nacions Unides va fer ahir una crida a la calma que no va trobar ressò entre els contendents.

Bucarest: acolliment entusiasta a l'ex-rei

Milers de persones varen rebre entusiàsticament l'ex-rei Miquel I de Romania, que per primera vegada en 45 anys ha estat autoritzat a tornar al seu país en "visita privada" per celebrar la Pasqua ortodoxa. La multitud que va rebre'l cridava consignes com: "Majestat, no tornis a marxar", "El rei aquí, Iliescu (president de la República) fora". Emocionat per la rebuda, Miquel de Hohenzollern es manifestà convençut que "alguna cosa ha canviat en dos anys a Romania" i va afegir que "hi ha necessitat d'un renaixement espiritual després de 45 anys de període negre".

Viena: les eleccions presidencials

Cap dels candidats ha obtingut la majoria absoluta de vots, i per tant caldrà una segona volta. El socialdemòcrata Rudolf Streicher va obtenir el 41% dels vots, Thomas Klestil del Partit Popular només assolí el 37%. La participació ha estat molt important, estimant-se en un 85% del cens electoral.

Els laboratoris van de baixa

L'"alliberament" de Kabul és un nou episodi de la fi de la guerra freda. I amb un regust dolorosament familiar.

L'última fuetjada de l'imperialisme soviètic va ser la invasió de l'Afganistan. Moscou hi va posar el seu home, que uns anys després va ser substituït per Najibul-lah. Un home que es va mantenir a la presidència afganesa fins fa unes setmanes.

Gairebé automàticament, després de la invasió soviètica, es va posar en marxa l'oposició. Començava una nova guerra de guerrilles. Els mujahidins han protagonitzat una pressió duríssima contra el règim pro-soviètic del president Najibul-lah. I com passava a Nicaragua, aquesta guerrilla d'oposició tenia el suport explícit dels Estats Units.

Van bufar aires nous, i també com a Nicaragua, l'URSS va tallar el cordó umbilical. S'havia acabat l'imperi soviètic. S'havien acabat els diners, s'havia acabat la dominació. Reculada. Patètic preàmbul de la mort de la Unió Soviètica.

Morta també la guerra freda, aquells escenaris situats al Tercer Món deixen d'interessar. És com una inversió immobiliària que ja no surt a compte.

Moscou i Washington van decidir deixar d'alimentar l'odi a l'Afganistan. Aleshores va arribar allò que s'esperava des de feia anys: els rebels mujahidins entrarien a Kabul i el president Najibul-lah abandonaria el país.

Però la guerrilla, que ha aconseguit enderrocar el règim, no és un bloc unit. Hi ha islamistes sunnites, xiïtes, tradicionalistes i comunistes, 12 faccions opositores que han lluitat contra un mateix enemic durant llargs i desesperadors anys de guerra civil. La capital és a les seves mans. Un país que ja no està vigilat per potències, acostumat a la violència, sense ordre ni concert.

Eliminat l'enemic comú, els pro-soviètics, les distintes faccions han encetat un diàleg d'escaramusses, intercanvi d'artilleria, i més morts. Cadascuna vol el poder que creu legítim. Allò que va ser un conflicte entre potències ha degenerat, definitivament, en un conflicte regional. Als ulls dels occidentals, problemes ètnics, tribals, o absurdes guerres de religió.

El Tercer Món ha estat laboratori d'assaig. Ho hem vist al Sud-est Asiàtic, al Carib, a Centramèrica, al Pròxim Orient, a l'Àfrica negra i a l'Austral. Després de la guerra, com sovint passa als rallis aventurers, només ha quedat la pols i unes roderes, testimonis d'un benestar que ha tornat a passar de llarg.

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

45. Els meteorits més notables

La història de certs meteorits que s'han vist caure és molt interessant. Com també ho és la relació dels que s'han descobert molt temps després de la seva caiguda. Curiosament els científics van trigar molt d'ocupar-se'n. No van ser admesos per la ciència oficial fins a començaments del segle XIX. Malgrat l'abundor de testimonis que narraven com havien vist pedres caigudes del cel, els homes de ciència negaven la possibilitat del fenomen: si entre planeta i planeta hi ha el buit còsmic, com poden trobar-s'hi pedres que caiguin sobre la Terra? Així raonaven. Tots els meteorits que la gent d'algun lloc ensenyava eren considerats com pedres calcinades o alterades pels llamps, i "pedres de llamp" es deien, obé com procedents d'erupcions volcàniques que les havien portat a gran altitud i després havien caigut molt lluny. Quan el 1768 l'abbé Bachelay va presentar a l'Acadèmia de Ciències de París un roc caigut del cel a prop del poble de Lucé, fou enviat Lavoisier a interrogar els testimonis, però hi anà amb tals prejudicis que en tornà dient que havia comprovat que s'equivocaven o mentien. Ell no creia possible que allò pogués tenir un origen extraterrestre, i ho mantingué encara en l'informe que presentà el 1792.

El primer científic, que sapiguem, que afirmà l'existència de pedres vingudes del cosmos fou l'alemany **Erns Chladni** el 1794. Però encara no se'n convencé la comunitat científica internacional. No va ser fins nou anys més tard que els "savis" s'hagueren de rendir a l'evidència: el 26 d'abril de 1803, a prop de Laigle (Orne, França) és vist per molta gent un gran bòlid a ple migdia que va del SE al NO i de cop esclata amb una explosió fortíssima, seguida de petites detonacions, bo i convertint-se en una boira fosca enmig del cel net que s'acosta a terra i s'hi precipita en forma de dos o tres mil bocins flamejants; el més gros pesa uns 10 kg. L'Acadèmia de Ciències parisenc hi envia **Jean Biot** a constatar el fenomen que no presenta cap dubte i per fi és admès no sols a França sinó pels científics dels altres països.

I és ara que comença l'estudi d'aquestes roques extraterrestres.

Caigudes meteorítiques que han fet història

De l'edat antiga se sap que els grecs fa més de dos mil anys veneraven una pedra que, deien, havia caigut del cel al riu Aegos. La pedra negra de la Kaaba venerada pels musulmans segons sembla és també un meteorit. Ja era tinguda en veneració en temps preislàmics, cosa deguda probablement a haver-la vist caure del cel. De l'edat mitjana ens han arribat dibuixos que representen caigudes celestials de pedres. Però el primer meteorit consignat amb pèls i senyals històricament fou el que s'abaté el 7 de novembre de 1492 a Einsisheim (Alsàcia) davant de les tropes de l'emperador Maximilià. Pesava 158kg. Vaser portat a l'església i més tard al Museu de Mineralogia de Viena. Avui dia ningú dubta de l'autenticitat d'aquest fet que durant anys va ser tingut per llegendari per la ciència oficial.

A partir del s. XIX els testimonis consignats de caigudes de meteorits es multipliquen. A més de la "pluja" de Laigle que ja hem dit, va ser sensacional la d'Orgueil el 1864; ja en parlarem la setmana que ve. El 9 de juny de 1866 a Kniahynia (Hongria) n'hi hagué una altra: després d'un tro estrepitos, produït per l'esmicolament del meteorit hi caigueren més de mil pedres, de les quals una, la més grossa, feia 295 kg. Però la pluja de rocs meteorítiques més gran de totes les conegudes històricament va ser la de 1888 a Pultusk, al nord de Varsòvia

(Polònia): les pedres recollides arribaren a unes 100.000!

Al segle present hi ha hagut tres caigudes importants: el 1908 a Tunguska (Sibèria central), molt interessant per no dir misteriosa, que ja explicarem la setmana que ve; el 1946 a prop de Nairobi (Kenya), que va eixordar la gent de poblets situats dins d'un radi de 50 km quan va fer explosió, que fou seguida d'una bona pluja de petites pedres sobre tota aquella zona; i el 1947 a les muntanyes de Sikhote Alin (Sibèria oriental) una que estengué els seus bocins fins a un radi de 200 km; s'hi recolliren 23 tones de trossos i el més gros en feia dues; el pes total del meteorit deriva ser d'un 70 tones.

Meteorits i cràters meteorítics descoberts posteriorment

Si volem descriure les roques reconegudes com meteorítiques, sense saber quan van caure, també en trobarem de ben notables: el siderit de Hoba West, prop de Grootfontein (Àfrica del sud), descobert el 1920 és el més gran de tots, pesa unes 60 tones i s'ha trobat encastat en una roca calcària. El 1863 ja havia estat reconegut com un siderit la massa ferruginosa de 27 tones que es troba a Bacuburito (Mèxic). I un altre siderit interessant és el d'Ahnighito (Groenlàndia) de 34 tones, trobat el 1894; a la seva vora s'han trobat fragments que fan en total unes 21 tones. Aquests tres són els més cèlebres dels que tenen el ferro com principal component. Dels meteorits petris, com que s'esbocinen més

quan entren a l'atmosfera, no n'hi ha de tan grossos, però encara en podem citar dos de ben notables: el de Jiling (Xina) de 1.800 kg, trobat el 1976, i el de Norton (Kansas, USA) de 1.100 kg, descobert el 1948.

Potser més interessants encara són els cràters terrestres identificats com a meteorítics. El fet que l'atmosfera terrestre esmicoli molt els objectes celestials que ens arriben fa que no puguin fer a la Terra la mateixa acció que fan a la Lluna que no té atmosfera. Per això no poden ser gaires els cràters al nostre planeta. A més, els molt antics han d'haver desaparegut per l'erosió o esdevingut irrecognoscibles. Així i tot no tenim menys de 18 cràters perfectament identificats i ben grossos, a més d'altres 7 no ben segurs. El més cèlebre, que no pas el més gran, és el de Barringer, conegut més generalment per "Meteor crater", situat al desert d'Arizona (USA); té 1.300 metres de diàmetre, 170 m de profunditat, i ha d'haver estat originat fa menys de 40.000 anys; el meteorit que l'originà devia tenir uns 75 m de diàmetre amb un pes de 1.200 tones. El més gran reconegut amb seguretat és el que forma la badia d'Hudson al Canadà; fou estudiat i reconegut el 1953, té 440 km de diàmetre, semblant, doncs, als circs de la Lluna, i una edat de 800 milions d'anys. També és un cràter meteorític el de la terra Victòria de l'Antàrtida que arriba als 240 km de diàmetre i fou identificat el 1959. I encara hem de citar per la seva celebritat, ja que fou reconegut com a meteorític el 1936, essent el primer gran cràter estudiat d'aquest tipus, el de Vredefort de sud-àfrica, té un centenar de quilòmetres d'amplada i la seva antiguitat, molt ben determinada, és de 1.970 milions d'anys. Si Lavoisier tornés com restaria astorat davant dels coneixements actuals sobre meteorits i els seus efectes, ell que tan aferrissadament en va negar l'existència!

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIQUES. També s'ajuda els noviciants femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Benguela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Obispo Irurita, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaza de San José, 2º 1º

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
C/. Santa Maria, 1

43500 Tortosa
Bisbat

Prop d'un miler de joves a la passada Jornada Mundial de la Joventut

Monsenyor Carles demana "gosadia" i recorda als joves que "el món ens espera"

S'ha celebrat a Barcelona la setena Jornada Mundial de la Joventut, sota el lema "Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangeli". L'encontre el va presidir l'Arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles i el bisbe auxiliar encarregat de la pastoral juvenil, monsenyor Joan Carrera, i va comptar amb l'assistència de gairebé un miler de joves de la diòcesi.

L'Arquebisbe, a l'homilia de l'eucaristia que va cloure la Jornada, va recordar que ser cristià no solament significa viure l'esperança i la misericòrdia de Déu, sinó que el cristianisme convida a viure-les amb "gosadia" perquè "l'amor de Crist ens hi obliga" i perquè "l'estil de Crist és anar a cercar i no esperar que vingui a Ell". "És el món qui ens espera", subratllà monsenyor Carles.

La Jornada havia començat a les quatre de la tarda, hora en què els grups que venien dels diferents indrets de l'arquebisbat es trobaven al pati del Palau Episcopal en un dia molt assolellat i fins xafogós. En petits grups, monsenyor Carles va anar rebent a tot el jovent que participà en l'encontre. Aquells moments inicials van servir perquè tothom escollís el seu taller dins d'una oferta de quatre: un sobre mitjans de comunicació, que comptava amb la presència dels periodistes Albert Sáez i Francesc Romeu, a més dels cants d'alguns dels components del grup "Kairói"; un segon sobre pregària, que va ser,

al capdavant, el més nombrós; una tercera opció de taller meditava sobre l'Església ensems que feia una visita comentada a la Catedral, visita que dirigia el recentment nomenat Delegat de Mitjans de Comunicació de la diòcesi, mossèn Jaume Aymar; i una quarta possibilitat era apuntar-se a un taller que debatia la marginació sota el lema "Estava a la presó i em visitàreu".

García Clavel a la Jornada

Cal fer un punt i a part per parlar de la presència en el taller de marginació del Director General de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, Ignasi García Clavel, que va valorar molt positivament el seu taller, en especial la participació d'un ex-reclús i de les voluntàries dels menjadors per a indigents del Raval. "Ha estat una experiència senzilla, rica i viva", va declarar el màxim responsable de Presons.

Cap a les set de la tarda, un cop els quatre tallers es van acabar, els participants a la Jornada van tornar a trobar-se al claustre de la Catedral per beneir els Rams i iniciar una espectacular processó fins a l'església de Sant Felip Neri mentre ressonava entre els carrerons estrets i humits del barri antic de la ciutat el cant sempre jove de l'Hosanna.

Els joves anaven entrant a Sant Felip Neri brandant les branques tot just acabades de beneir i omplint de

ressonàncies les naus encara mig buides de l'església. Quan ja no hi cabien més que bones intencions, féu la seva entrada l'Arquebisbe, el bisbe Carrera i el delegat de Joventut del Bisbat, mossèn Antoni Serramona, juntament amb d'altres concelebrants.

"El pitjor que ens podia passar —va dir monsenyor Carles a l'homilia— és que després d'escoltar la passió tot seguis igual a les nostres vides". Segons l'Arquebisbe, comprovar en el sacrifici de la Creu que "la misericòrdia del Senyor es converteix en una crida i missió per tal que portem aquesta Bona Nova de l'amor de Jesús a tot arreu". Aquest "fer apostolat" al qual es referia el nostre pastor és fruit de "l'amor de Crist que ens obliga", ja que "cada vegada que som perdonats, com ho fou el fill pròdig, ens hem d'ocupar dels béns del nostre pare".

Cal gosadia

Un altre dels pensaments sobre el que va voler reflexionar monsenyor Carles —al temps que deia, en notar el cansament del jorn al rostre del jovent, "no us preocupeu que no n'hi ha molts, de pensaments" i feia esclafir una rialla als congregants— va ser el de la gosadia. Va recomanar aquesta gosadia cristiana per actuar "com Déu, que ens envia missatgers, que ens inquieta, que ens cerca, que no

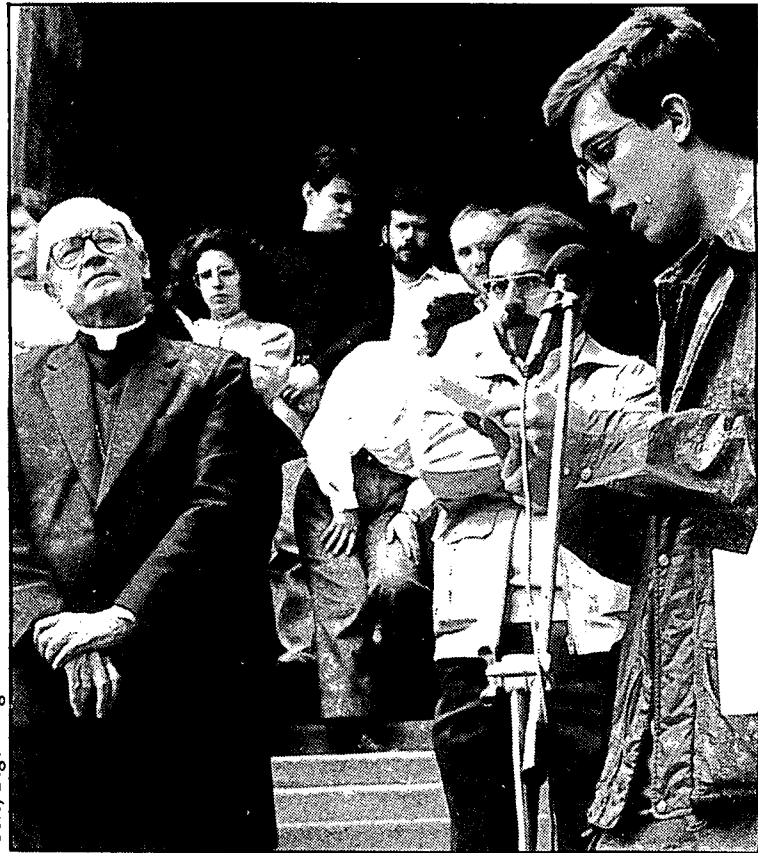

Foto: Begoña Aguilar

Gairebé un miler de joves varen assistir a l'encontre

ha vingut a esperar que anem a Ell". Monsenyor Carles va emfatitzar que "l'estil de Crist és anar a cercar" i va començar dolçament: "És el món qui ens espera".

Monsenyor Carles va agrair als presents la seva tasca com a "evangelitzadors alegres" i va recordar que la tasca d'evangelització

comença per un mateix: "Teniu més capacitat de convenciment per dir que Jesús salva si vosaltres sabeu per la vostra experiència que realment Déu salva i transforma".

■ David Vidal i Castillo

A Corbera de Llobregat

La missa serà presidida pel cardenal Jubany

Inauguració de les obres de restauració del monestir de Sant Ponç

Amb motiu de l'acabament de les obres de restauració del Monestir de Sant Ponç, al terme municipal de Corbera de Llobregat, el cardenal Jubany presidirà, el dia 9 de maig, una missa en aquest recinte.

HISTÒRIA

El priorat de Sant Ponç està enclavat al municipi de Cervelló, al Baix Llobregat. Eclesiàsticament, però, des del segle XVI, pertany a la parròquia de Santa Maria de Corbera de Llobregat.

El monestir va ser edificat al segle XI, segons els autors que ens en parlen.

El primer prior que coneixem és un tal Salamon o Salomon, que ho era l'any 1096.

No se sap qui el va construir ni qui va ser el seu mecenes.

El monestir, com a tal, no va tenir molts anys de vida, potser per la manca de monjos o per la vida relaxant pròpia d'aquell temps.

El monestir pertanyia a la Congregació Claustral Tarraconense. Va dependre, segons el temps, del monestir de Troyeto (França), del de Sant Pere de Casserres, del Col·legi

de Lleida, del monestir de Ripoll, i darrerament fins a l'exclaustració, al monestir de Sant Pau del Camp (Barcelona).

També va adherir-se a la reforma promoguda pel monestir del Cluny (França).

En algun temps el monestir era parròquia, i en altre temps sufragània de la parròquia de Santa Maria de Corbera.

El segle passat amb motiu de l'abolició de les Congregacions religioses decretada per Mendizábal, el rector de la parròquia de Corbera, mossèn Joan Gros, va poder demostrar que al monestir s'hi celebrava la santa missa cada diumenge i festes a càrrec de la parròquia. Per aquest motiu el monestir ni es va vendre, ni va passar a mans particulars, quedant definitivament en propietat de la parròquia de Santa Maria de Corbera.

■ C.C.

Última etapa del viatge al Camerun

Ngovayang, una missió enmig de la selva

Camerun fou colonitzat pels alemanys que l'any 1890 fundaren la primera missió catòlica a Marienberg, regida pels pares palotins. Durant la meua estada, el gener del 1991, se celebrava el centenari d'aquest gran esdeveniment. A principis de segle obrien una altra missió a la ciutat de Kribi. L'any 1909 s'inaugurava la tercera a Ngovayang; era la primera en zona selvàtica.

Ngovayang és un complex-missió ben clàssic. Ocupa una gran esplanada on, separats per amplis camins traçats amb palmeres a posta, s'aixequen grans casals destinats als diferents serveis: sales d'hospital, cuina, farmàcia, dispensari, escoles, rectoria... o en el bell mig s'aixeca l'església amb el seu esvelt campanar. Es nota la procedència alemanya no solament en la forma arquitectònica, sinó fins i tot en els materials amb què fou construïda: pedra, fusta, ferro... tot importat d'Alemanya. De l'any 1916 al 1919 la missió va quedar mig abandonada a causa de la primera guerra mundial. Fins que l'any 1919 fou confiada a missioners francesos, ja que en perdre Alemanya la gran guerra Camerun fou distribuït entre els vencedors: França i Gran Bretanya.

L'acció de "Medicus Mundi"

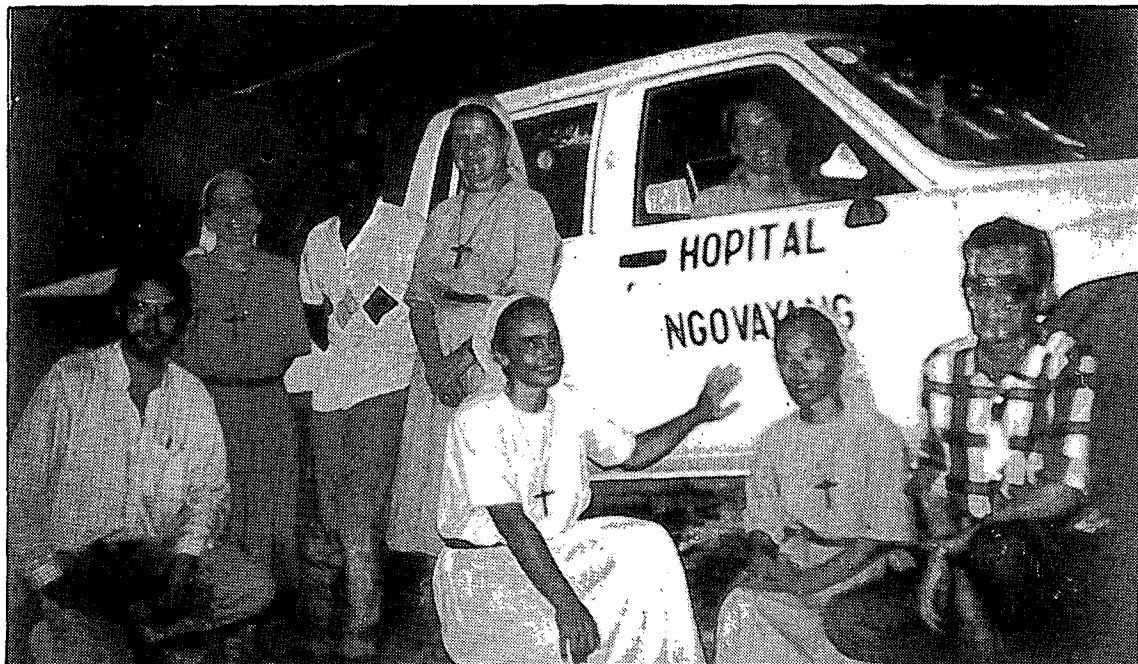
Des de fa trenta anys la diòcesi de Barcelona aporta bona

col·laboració a aquella missió. "Agermanament" va atendre aquella parròquia; jo mateix he llegit en els llibres de sagraments els noms de Felip Planas, Albert Crivillé, Jaume Turigas els quals tingueren al seu càrrec aquell magnífic complex enmig de la selva. Quan jo vaig ser-hi, era un sacerdot nadiu, el P. Jean Baptiste Eloudon qui tenia cura de la parròquia, mentre l'Hospital continuava dirigit per espanyols.

Des de Bipindi m'acompanyà a Ngovayang la Dra. M.ª Luz Gallaga, de Biscaia. Allí m'esperaven el Dr. Rafael Abós, de Barcelona, i mossèn Josep Cabayol de la diòcesi de Tarragona, qui tenia cura de la farmàcia i ajudava el sacerdot. Dirigien l'hospital, subvencionat des de Barcelona per "Medicus Mundi", ajudats per nombrosos infermers nadius.

Si els meus paisans Rafael i Josep, amb els qui havia fet amistat a Duala, m'ensenyaren el recinte i em presentaren els seus col·laboradors i nombrosos malalts, en quedar enfeïnats vaig requerir una vegada més l'ajuda d'un infant per visitar la zona sense por de perdre'm.

Després de vèncer les dificultats que sentia el meu guia i acompanyant, vaig entrar al cementiri. Era un petit espai tancat on les plantes tropicals es confonien amb les altes creus en les quals es llegien noms de missioners francesos allí enterrats. Vàrem baixar a la carretera on hi ha els

En primer pla, d'esquerra a dreta, el Dr. Rafael Abós, la Gna. Dolors Masdeu i Mn. Josep Cabayol

comerços. Pel camí vaig presenciar l'escena de com una infermera escarmentava a cops de matxet una cabra que havia gosat travessar un clos per menjar els conreus, la va apallissar tant que la va deixar mig morta. També presenciàrem la gatzara dels infants que es banyaven al riu... jo no estava gaire tranquil ja que en arribar ens va avisar un adult que havia vist per les branques que teníem al damunt una serp negra que era molt verinosa.

Per menjar em cuinaren un plat al forn: el cor d'un tronc de palmera que vaig fotografiar abans de coure'l i més d'un creu que és

un ullal d'elefant, ja que és molt blanc i alhora molt gran. De postres una saborosíssima macedònia, preparada a base dels molts fruits tropicals que allí hi ha. Després durant la sobretaula, vaig anotar els encàrrecs que em confiaven quan tornés a casa, que seria aviat.

Duala. Final del viatge

El Dr. Rafael havia de fer unes diligències a Duala i vaig aprofitar el seu viatge per retornar a la ciutat on l'endemà havia d'agafar l'avió. Abans vàrem aturar-nos a Bipindi per saludar les Germanes de Jesús i per recollir el correu que em confiaven. Encara a Duala vàrem tenir la sort d'assitir a una missa a la parròquia de New-Bell bamileké en la qual rebien la confirmació 140 joves. Molts dels quals havien estat batejats per mossèn Salvador Torras i duen el seu mateix nom. És tan gran l'admiració que aquella comunitat sent vers el seu antic missioner

que en saludar-los en nom seu havia d'anar amb molt de tacte ja que em vaig adonar que sense voler-ho podia fer ombra al Sr. Bisbe.

Amb el Dr. Rafael vaig gaudir de la festiva celebració. Després va voler acompanyar-me a l'aeroport. En acomiadar-me, li vaig agrair la seva ajuda i també a Déu de poder haver culminat la missió que se m'havia confiat: la de visitar els nostres missioners que treballen al Camerun.

A tots moltes gràcies per la seva bona acollida. Aquestes cròniques que ha publicat "CATALUNYA CRISTIANA" que reben, serveixin d'homenatge a les seves persones. I que la renovació en el Centenari de la presència de l'Església en aquella nació els "toqui" com a mi "m'ha tocat" durant la meua profitosa estada entre ells.

■ Ignasi Marqués

Centre d'Acollida per a Africans
Sant Pau-Mataró.

FORMACIÓ DE FUTURS SACERDOTS

Vol ser el padrí d'un futur sacerdot?

A Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, Rússia, Hispanoamèrica, Àsia, Àfrica... hi ha joves que per manca de mitjans econòmics no poden ser ordenats.

Ajudi'ls amb una beca o una part d'aquesta.

El Senyor li donarà el cent per u, per haver fet possible que aquest jove arribi un dia a ser veritable deixeble d'Ell.

Dirigiu-vos a:

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
C/ Luis Antúnez, 24 - Tel. 237 37 63 - 08006 BARCELONA

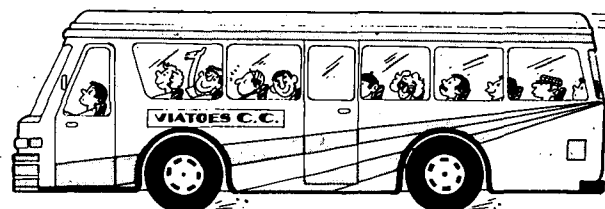
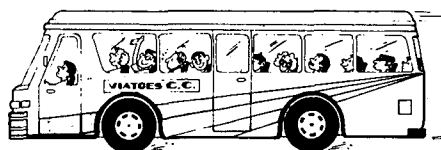
Col·laboro amb Ptes.
Com ajuda per a sacerdots
Nom

Adreça Ptes.
C.P. Població
Província

Un pla contra la pobresa

La Plataforma catalana contra la pobresa i la marginació, que coordina Justícia i Pau, s'ha adreçat als portaveus de tots els grups parlamentaris, així com al President de la Generalitat i al Conseller de Benestar Social, demanant que durant la legislatura que ha començat es posi en marxa un pla de lluita contra la pobresa. Joan Gomis, president de Justícia i Pau, assenyala que a diversos dels programes electorals es coincidí en la proposta d'un pla d'aquesta mena, interdepartamental i integral, i que abastés les diferents administracions. La Plataforma considera que aquesta coincidència és positiva i que resulta urgent que el Consell Executiu i el Parlament de Catalunya elaborin i posin en marxa un pla d'aquesta mena.

Segons el Mapa de la Pobresa de la Generalitat, que encara no ha difós malgrat que fou realitzat fa dos anys, hi ha a Catalunya al voltant de 750.000 pobres segons els criteris de la Comunitat Europea, és a dir, persones que ingressen menys de la meitat de la mitjana general d'ingressos.

LXXX Viatge Cultural

Dia 24 de maig

ITINERARI: El Pedraforca - Saldes - Gosol - Tuixén

Sant Ponç de Molers

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Sortida a les 7.30 en punt. Carrer de Balmes-València. Per reserves de places truqueu al tel. 215 27 84 Sra. Roser.

**Dinarem
HOSTAL FRANCISCO
Carretera de Berga s/n
GOSOL**

Preguem als participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

El proper curs s'iniciarà la diplomatura en educació social

Del curs de monitors a la carrera universitària

ELS ORÍGENS

L'Escola de l'Esplai de l'Arxidiòcesi de Barcelona va néixer el 1960 realitzant el primer curs de monitors de colònies d'estiu que es feia a Catalunya i a l'Estat espanyol. De fet, la mateixa denominació de monitor era nova i tot just es començava a utilitzar.

Abans de la guerra civil les colònies anaven a càrrec dels mestres i en aquesta tasca de colònies no rebien cap denominació especial sinó la de mestre. En la primera represa de colònies, a mitjans de la dècada dels 40, se'n feren càrrec mossens joves, seminaristes i dirigents del moviment juvenil d'Acció Catòlica, però amb el pas del temps, cada cop més, les colònies es feien per la tasca de grups de joves la majoria ja desvinculats de tot moviment però reunits a l'entorn de parròquies, d'alguna escola o d'alguna altra entitat. És en aquest moment que comença a utilitzar-se la denominació de monitor per designar la tasca educativa i organitzativa d'aquests nois i nòies al front de les colònies de vacances.

També és aquest el moment en què es comença a fer més palesa la necessitat d'una formació sistemàtica i formalitzada del manteniment d'una oferta permanent de formació pels monitors, veritable nova figura del món educatiu que en aquell moment es concebia des del voluntariat més estricte i des d'una opció en la qual prevalien la militància social, apostòlica o cultural, per damunt d'altres consideracions.

LA DIPLOMATURA EN EDUCACIÓ SOCIAL

Avui, després de 32 anys d'aquella primera acció l'Escola de l'Esplai es disposa a engegar, el proper més d'octubre, els estudis universitaris en **Educació Social**, una carrera de tres anys,

que enguany ha estat creada oficialment com a nova titulació universitària amb la denominació de Diplom en Educació Social.

Amb aquest pas, l'Escola torna a ser pionera, com ho ha estat al llarg de tota la seva trajectòria, ja que serà una de les primeres ofertes de formació per aquesta titulació que es donen a l'Estat espanyol. I, serà també pionera, sobretot, pel fet que una institució que continua formant monitors i agents voluntaris completarà els seus cicles i programes formatius amb la possibilitat de cursar estudis universitaris, compaginant així, de manera força inèdita nivells de formació molt diferents adreçats a situacions professionals també diverses.

L'Escola de l'Esplai aportarà el seu bagatge i el seu estil a una formació de caràcter universitari que formarà part de la Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna, centre de la Universitat Ramon Llull (universitat privada, d'inspiració cristiana), i que tindrà tota la validesa oficial de cara a l'obtenció de la titulació.

DEL LLEURE A L'EDUCACIÓ SOCIAL

L'evolució de l'Escola de l'Esplai al llarg d'aquests anys que van del primer curs de monitors al primer any d'estudis universitaris, tot i ser molt singular, també admet una lectura en clau d'evolució seguida per l'educació en el lleure a casa nostra. De fet, l'Escola no ha deixat mai de treballar en aquest sector que ha mantingut un caràcter prioritari al llarg de la seva història, i hi ha treballat amb voluntat de dinamitzar-lo, de ajudar a inno-

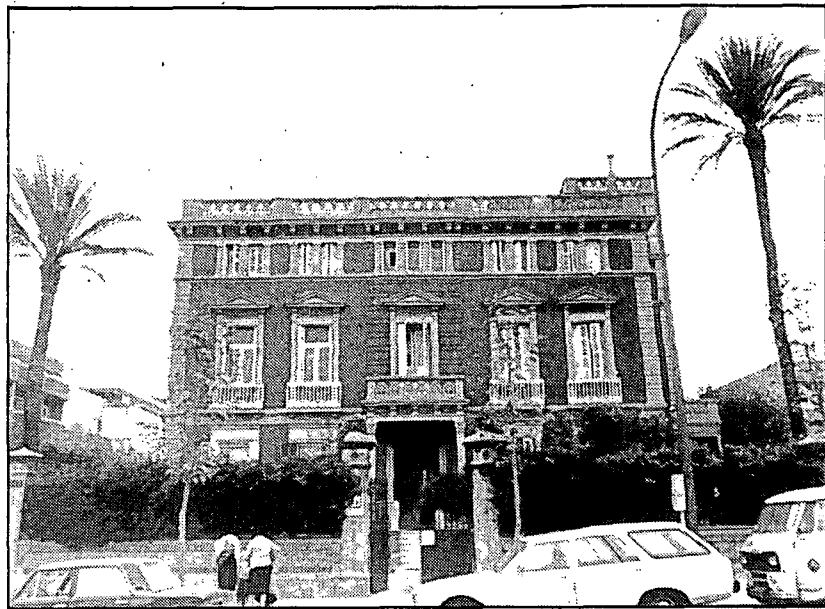
var i de consolidar tot aquest nou univers educatiu que d'alguna manera s'estrenava i s'insinuava ja en la represa de colònies i en el desenvolupament d'un moviment de colònies.

Hi ha un paral·lisme clar, en molts aspectes, entre l'evolució de l'educació en el lleure i l'evolució mantinguda per l'Escola que n'era en part motor i en part conseqüència d'aquesta evolució:

—De les colònies com a ac-

prevençió de la marginació, als centres oberts, a la integració de persones amb disminucions físiques, psíquiques o sensorials o amb problemàtica social o amb situació de risc en activitats normalitzades, a la intervenció socio-cultural en marginació en les diferents edats i medis...

—Del monitor voluntari i gairebé espontani al monitor amb preparació, a l'existència de professionals de suport, a l'existència de treball remunerat

titivitat educativa als centres d'esplai com a noves institucions educatives i a la formulació d'una pedagogia per a un tercer medi educatiu (el lleure) amb perfils propis respecte la pedagogia escolar i la familiar.

—De les colònies com a activitat infantil a les colònies de tercera edat, a les activitats de vacances per a joves i a noves iniciatives de turisme social, cultural i ecològic, per a totes les edats.

—De les colònies per a "nens pobres" amb ajudes alimentàries de Caritas a les noves formes de

professional o semiprofessional, i al treball conjunt de voluntaris més qualificats i de professionals.

—De la recuperació d'una certa tradició de l'excursionisme científic i pedagògic, de la introducció dels itineraris de la natura i d'altres tècniques, a l'educació ambiental i als equipaments especialitzats (escoles de natura, centres d'interpretació, ecomuseus, escoles del mar, granges-escola...).

—Del responsable de colònies al director del centre d'esplai i a les tasques directives i de gestió en les entitats d'iniciativa

social i en el marc de l'Economia Social.

—De les activitats per a nens als centres per adolescents, als centres juvenils i les activitats especialitzades per a joves, al treball amb pares i altres adults.

—Del lleure infantil a la dinamització del propi medi i a l'animació socio-cultural com a enfocament per al treball social, cultural i educatiu dels centres d'esplai i d'altres iniciatives adreçades a tota la població i no solament als infants.

Totes aquestes notes il·lustren una gran evolució que es veu també plenament reflectida en el continu canvi i transformació en els plans de formació, tot adaptant-se i ampliant horitzons. Amb tot, una característica fonamental és que aquest procés ha estat un procés d'evolució i d'ampliació, construint a partir d'allò que ja s'havia assolit, no de substitució o d'estar a mercè de modes i tendències.

Per això, si avui l'Escola de l'Esplai afronta un nou repte i un nou pas com ho és assumir uns estudis universitaris ho fa en coherència amb el que ha estat la seva trajectòria i sense abandonar, ans al contrari, cap de les realitats al servei de les quals ha estat des del seu naixement.

Així, doncs, des d'ara aquesta Escola diocesana integrada en la Fundació Institut Pere Tarrés del carrer Numància farà estudis universitaris, però alhora continuarà formant monitors voluntaris en cursos breus, continuarà formant per a l'animació voluntaris o professionals d'altres sectors, continuarà formant en l'educació ambiental i en la gestió d'entitats d'iniciativa social o d'economia social i

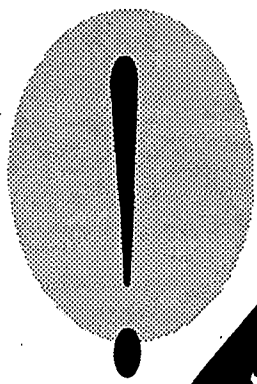
continuarà fent formació permanent o oferint recursos i respostes per al treball de base en els camps de la cultura, l'educació i la vida associativa de la manera més flexible i més adaptable a les possibilitats dels educadors i animadors i amb un plantejament obert i popular.

■ **Carles Armengol**

Pedagog i director de l'Escola de l'Esplai de la Fundació Pere Tarrés

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

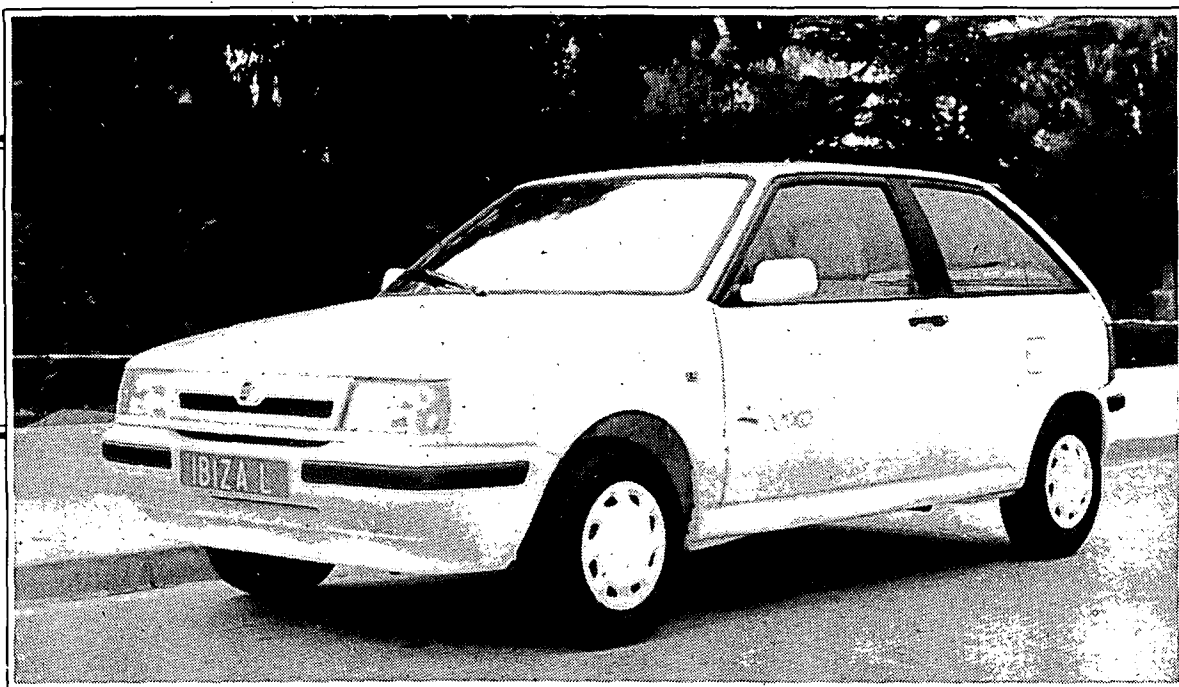
la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT
IBIZA/Olímpic,
3 portes*

SORTEIG TRADICIONAL: 1 DE JUNY

2n. premi: *Una FILMADORA de vídeo PANASONIC NV-G3B (VHS-C), amb visor en color.*

3r. premi: *Un artístic Joc de Cafè de producció artesanal.*

Altres premis: ✓ *8 lots de vídeos amb els 5 títols de la col·lecció "Signes dels Temps" i també: "Pere Tarrés, un testimoni del nostre temps", i*
✓ *10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "El món meravellós de Disney" (6 títols).*

El sorteig es farà el dia 1 de juny de 1992, davant notari, al local de l'entitat **Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana"**,
Pça. Urquinaona 11, 3r 3a A, tel. (93) 301 37 18, 08010 Barcelona, que n'és la dipositària.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGUENTS
LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

El Cant Coral

Enric Morera, un exponent del "Nacionalisme musical"

50è aniversari del seu traspàs

Recentment s'ha complert cinquanta anys del traspàs de qui va ser un dels personatges més celebrats i carismàtics de la història de la música catalana: Enric Morera i Viura. Com és d'habitual, la commemoració ha posat en marxa un seguit de concerts, conferències, articles i algun acte institucional. Tan requerida com està la ciutadania per múltiples i ben diverses apel·lacions, aquestes commemoracions passen, de vegades excessivament desapercebudes. Sigui com sigui, cal aplaudir totes les iniciatives desplegades en aquesta direcció, ja que el personatge i la seva obra se'n fan mereixedores amb escreix.

Entre l'abundosa i reeixida aportació que Morera va fer a la nostra música, destaca l'obra per a cor, que abraça una àmplia col·lecció de sardanes corals, entre les quals trobem les cèlebres *La sardana de les monges*, *Les fulles seques* i *La santa espina*, sobre textos d'Angel Guimerà, o *L'Empordà*, de Joan Maragall, així com cançons populars que aplegava i harmonitzava, alhora mantenint el respecte a l'esperit que la peça demanava i potenciant-ne els aspectes més suggerents. Re-

cordem, en aquest sentit, *Muntanyes del Canigó* o *El testament d'Amèlia*, sardanes i cançons populars que han format part del repertori habitual de nombrosos cors i orfeons al llarg d'aquest segle i que han estat interpretades per diverses generacions de cantaires.

Coral Catalunya Nova

En parlar de la dedicació d'aquest músic al camp coral, no podem passar per alt el fet que ell mateix va fundar un cor, per al qual va escriure les seves primeres composicions d'aquest gènere; es tracta de la Coral Catalunya Nova, d'inspiració claveriana, fundada l'any 1895 i que va dirigir durant cinc anys.

La seva música, inequívocament tributària dels cànons romàntics —els grans acords acolorits, l'accentuació de la tensió melòdica als darrers compassos— ens obsequia també, de vegades, amb passatges que remetien als recursos del simbolisme. Morera, certament, no pot ser definit com un innovador, però ningú no ha pogut negar-li mai un gust exquisit i una intuïció poc freqüent a l'hora de treure partit de les veus

humanes en disposició coral.

Aquest músic —que, no ho oblidem, ultra la seva producció coral va compondre òperes, poemes simfònics i fins i tot una Missa de Rèquiem— va participar, amb convicció i entusiasme, d'un període destacat de la història moderna de Catalunya; un període de desvetllament cultural i artístic, social i polític, en el qual van néixer tot un seguit d'iniciatives en els diferents camps de l'art i de la cultura. Pel que fa a la música, van ser els anys de l'esclat i la puixança del moviment orfeonista, amb la construcció del Palau de la Música Catalana com a joell esplèndid que corona el procés i del qual, encara avui, sortosament, gaudim. No és debades que Morera és considerat un dels exponents més representatius de l'anomenat "nacionalisme musical", de reminiscències modernistes. En el seu cas, doncs, la fidelitat va unida a la qualitat, i això suposa més que un valor afegit: és el terreny més fèrtil perquè la inspiració s'hi arrelli i creixi, sòlida i esponentosa.

■ Miquel-Lluís Muntané

LA SARDANA I LA DANSA

Premi "Ramon Serrat"

S'ha convocat la tercera edició dels premis musicals "Ramon Serrat", que convoquen un col·lectiu d'estaments entre els quals es troben entitats de Sant Joan de les Abadesses, de Terrassa, de París i els estaments oficials Consell Comarcal del Ripollès, Diputació de Girona, Diputació de Barcelona i Generalitat de Catalunya.

Aquesta tercera edició presenta alguns canvis notables de les antecedents que podem resumir així: Canvia l'enunciat del certamen que ara passa a ser "Premi Ramon Serrat per a joves compositors de Cobla", o sigui que s'ha canviat la paraula "sardana", limitativa, per la genèrica de "cobla". No obstant preguntem "Joves compositors de Cobla?", no hauria estat més correcte "per Cobla"?

S'amplia el nivell d'edat dels concursants, que estava limitat als trenta anys i ara passa als quaranta. S'hi afegeix també un premi especial per sardanes que no limita l'edat.

S'amplia també la participació que era limitada a sardanes i ara admetrà també obres de tema lliure per cobla, i s'estableix un escalafó de premis que supera la quantitat global dels anteriors.

Els premis són: Premi de 250.000 i Trofeu, i accèssit de 35.000 ptes. i Diploma, pel tema Sardanes. —Premi de 300.000 ptes. i Trofeu i accèssit i Diploma, pel tema Obra Simfònica. —Premi de 100.000 ptes. i Diploma i accèssit de 35.000 ptes. i Diploma, per la sardana que no limita edat dels autors.

La presentació de les sardanes es farà en una doble sessió, el dia 19 de juny, a Sant Joan de les Abadesses, en un concert on es coneixeran les obres finalistes, i un altre, el dia 3 de juliol, a Terrassa, on es coneixerà el veredict del Jurat i es farà lliurament dels premis. En tots dos concerts el públic farà una votació que determinarà un premi popular dotat amb 35.000 pessetes.

El temps de lliurament d'obres acaba el dia 23 de maig, i es podrà fer indistintament a l'ASERT, Rambla Egara, 340, codi postal 08221 de Terrassa; a l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses, plaça de l'Abadia, sense número, codi postal 17860; o al Casal de Catalunya de París, al 41 de la rue Berzelius, C.P. 75017 de París.

■ Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

T.V. 3 (2)

D'ençà d'alguns anys, tothom qui ha volgut aprendre català ha tingut ocasió de fer-ho. Els cursos i curssets s'han estès arreu de les terres catalanes i diputacions, ajuntaments i entitats culturals de tota mena han posat a l'abast del poble els mitjans adients per a recuperar la pròpia llengua, la que havien d'haver après a l'escola quan n'era temps. Tothom, llevat de la majoria dels professionals de la parla, actors, locutors, presentadors, ensenyants. Salvant les poques excepcions que calgui, molt meritòries, aquesta gent no es preocupa per una llengua digna. Alguns d'ells són els mateixos que durant el franquisme feien esforços desesperats perquè no se'ls notés el deix català, no fos cas que els caigués algun càrrec a Madrid. Ara, no respecten els enllaços fònics, diuen "dacoramaquetabièn" quan haurien de dir "dacordambaquestabièn"; pronuncien amb so de vocal neutra sil·labes fortes, com el verb haver en el pretèrit indefinit, "han dit, ha fet", com la primera sil·laba de ferrocarril; diuen "purtaveu" en lloc de portaveu, oblidant que els mots compostos tenen dues sil·labes tòniques; construeixen frases a la castellana encara que els mots siguin catalans, com la qüestió de les hores del rellotge; s'expressen amb castellanismes a desdir. És frustrant i dolorós observar el tractament que la llengua catalana té als mitjans de comunicació. Tant d'esperar sortir de la repressió i la

clandestinitat; tant d'esperar poder exhibir públicament la nostra llengua, sana i estalvia després de tantes malvestats; tant d'omplir-nos la boca de llengua oprimida; tant de plantar de llengua moderna i apta per a totes les branques del saber; tant que ens volem dir de tu amb les altres llengües europees, i jon hem anat a raure?

La influència dels mitjans de comunicació en el parlar del poble és decisiva. Fins ara ens queixàvem que el llenguatge infantil es nodria de castellanismes apresos a casa, a la televisió, i a l'escola, de boca de mestres que ensenyaven en castellà. Ara tenim escoles catalanes i televisió catalana. Ja tenim mirall on compondre una expressió oral acurada. Però, ai las! el mirall és deformador. Defectes del començament, deien. Potser sí, però veiem des del primer dia els mateixos defectes, i ningú no parla de posar-hi remei. No vull anomenar ningú, perquè no acabaria mai, però hi ha concursos i retransmissions esportives que fan caure l'ànima als peus.

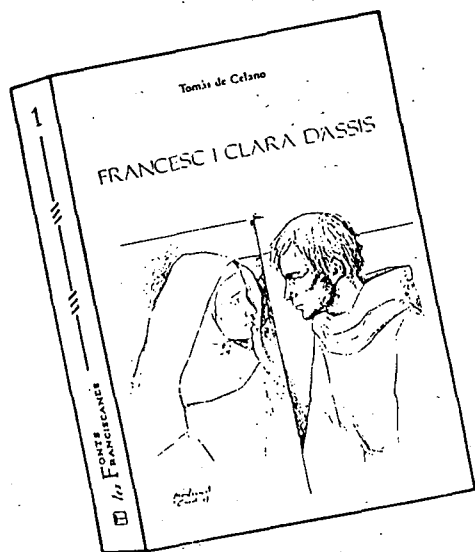
PERLES ORTOGRÀFIQUES

Un suplement informatiu del Maresme anuncia amb grans titulars la festa de SANT ANTONI ABAD. Malgrat que els derivats facin abadia, abadessa, els qui han estudiat ortografia escriuen ABAT.

■ Albert Pera

El contingut d'un llibre mereix adquirir-lo

—Qui no admira i estima sant Francesc d'Assís?
—Però, qui el coneix en les veritables fonts, i en català?
—S'ha editat el primervolum de les "fonts franciscanes", bellament il·lustrat per la pintora, Montserrat Gudiol.

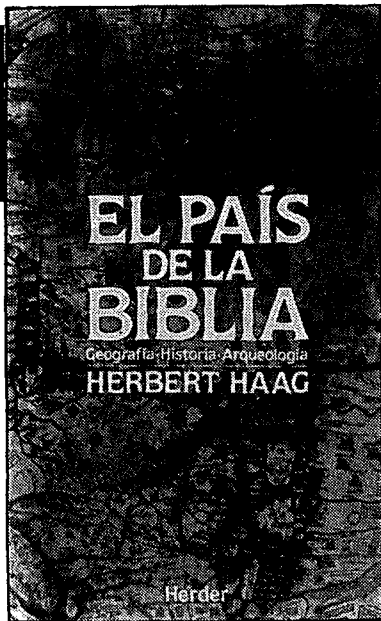

—L'ha editat "La Formiga d'Or", Portal de l'Àngel, 5. Barcelona. Tel. 302 39 42. Barcelona, i el podeu adquirir a qualsevol llibreria del ram.

Llibres

Un manual pràctic per als estudiosos de les cultures mil·lenàries

Herbert Haag.
EL PAÍS DE LA BIBLIA.
Ed. Herder

El país o "països" de la Bíblia han estat sempre un confluència de riques cultures no exemptes de conflicte. També actualment. Els riberecs del Tigris i l'Eufra-tes poc pensaven conèixer les pantalles de televisió. Aquesta introducció a la geografia, història i exploracions arqueològiques proporciona una exquisida informació tant per als viatgers a aquells llocs com per als estudiosos de les mil·lenàries cultures.

En aquestes pàgines es donen a conèixer, a través d'un llenguatge comprensible i d'una amena lectura, les més recents conquestes de les ciències i s'ofereixen múltiples detalls per a una lectura més útil de la Bíblia i visites més profitoses sobre el terreny. Les fotografies i mapes contribueixen a aclarir el text i faciliten una visió de conjunt.

Herbert Haag, nascut el 1915, fou professor d'Antic Testament a Lucerna des del 1948 a 1960 i a Tübinga des del 1960 a 1980. Ha estat pioner dels "viatges bíblics" a Alemanya i gaudeix d'un alt i merescut prestigi com a coneixedor del "país de la Bíblia".

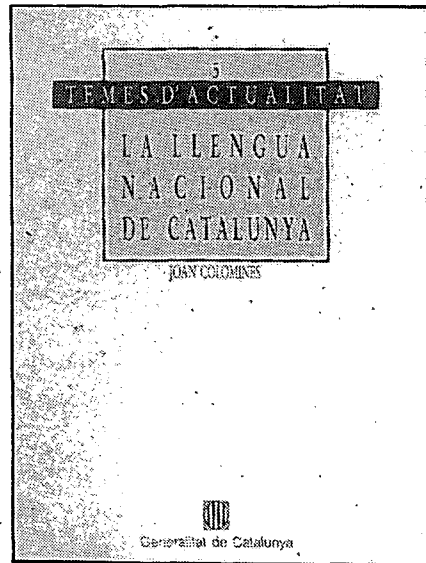
● E.H.

La llengua, signe d'identitat

Moltes preguntes es fa l'autor del llibre **La llengua nacional de Catalunya**, l'ex-diputat Joan Colomines i Puig, abans de començar el seu llibre. Potser les més significatives siguin aquestes: ¿quanta gent sap què volem dir quan afirmem que la llengua catalana és la llengua nacional de Catalunya?; ¿qui en sap els orígens, la seva evolució i el seu procés d'implantació com a llengua del poble?; ¿quanta gent coneix per què parlem, a nivell cultural, d'unitat lingüística i de llengua comuna als Països Catalans?; ¿què se'n sap de la persecució a què ha estat sotmesa la llengua catalana i del perquè no ha pogut ser eliminat el seu ús social?; ¿quantes persones tenen notícia de l'esforç tenaç de reivindicació política de la llengua catalana dut a terme durant les quatre dècades de dictadura franquista, desplegat per entitats de tota mena representants del poble de Catalunya?; i ¿qui podria descriure amb precisió la situació en què avui es troba la llengua, després de dotze anys d'autogovern?

El llibre de Joan Colomines, editat pel Departament de la Presidència de la Generalitat, ha estat concebut amb el propòsit d'oferir respostes a aquestes i altres preguntes, tot combinant les dades objectives amb constatacions de l'acció política, amb les aportacions dels tècnics en sociolingüística, i amb les decisions estrictament polítiques.

Com a conseqüència d'aquest plantejament l'autor no s'està de qualificar el llibre de "polític, en el millor sentit del mot, és a dir, patriòtic (un mot que la florida

Joan Colomines. **LA LLENGUA NACIONAL DE CATALUNYA**. Generalitat de Catalunya

nacionalista a Europa ha recuperat". Un llibre polític, però gens utòpic, que parteix de la realitat, de la realitat, sobre la qual pronuncia un diagnòstic, a fi de poder actuar amb eficàcia sobre l'evolució que la llengua ha d'anar fent en el futur.

D'altra banda, Colomines afirma que "la llengua sempre és expressió de poder. Gairebé totes les nacions-estat s'han expressat, majorment i tossudament, en la seva llengua pròpia".

La llengua —ho sabem— és l'expressió viva de la personalitat d'una col·lectivitat humana determinada, però alhora "té

un contingut de poder polític innegable". A Catalunya passa el mateix. "La llengua catalana ha estat expressió de poder durant molts segles i manifestació reivindicativa durant algu-

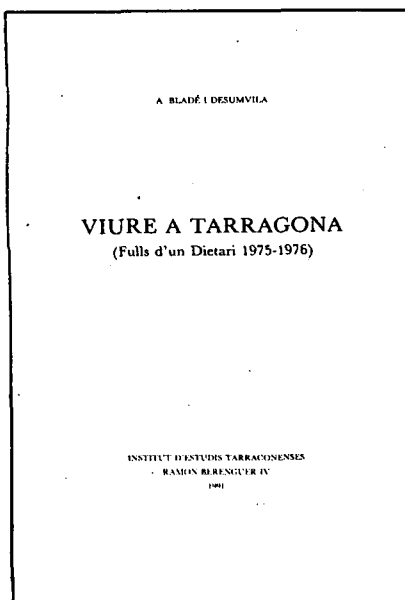
nes centúries, però no ha deixat mai de ser un signe d'identitat personal i col·lectiva, i ha estat generadora de la nostra consciència nacional".

Catalunya no ha provocat mai cap guerra lingüística. Els catalans han actuat sempre amb una prudència extrema i amb una comprensió lloable, actituds que sovint han retardat l'adopció de la llengua per part de la població vinguda de fora. Ara és el moment de recuperar democràticament el temps perdut o poc aprofitat. El moment de fer avançar el país cap a la seva plenitud, alhora que progressa la implantació de la seva llengua nacional. En benefici, i per a satisfacció, de tots els ciutadans de Catalunya.

■ J.M.P.

Un document força insòlit

Amb un pròleg agut d'Albert Manent, l'*Institut d'Estudis Tarraconenses* ha publicat els fulls d'un dietari (1975-1976), del remarcable escriptor, fill de Benisanet, Artur Bladé i Desumvila. Llibre per reconèixer el catalanisme de les comarques de l'Ebre i, sobretot, de Tarragona. Pàgines on l'autor recorda bons amics en èpoques difícils. Narracions de fets que, en el seu dia, espaventaven. Bladé creu —i té raó— "que amb els amics, amb els pares, amb la muller i els fills, hauríem pogut dir-los més del que ens vam dir, pel que toca als nostres sentiments". Sempre ens perdem per poc. Records vius d'aquella Tarragona explicada pel senyor Delclòs de "Els Esteve", influïts per la novel·la de Rusiñol "L'auca del senyor Esteve". I tot clapat de fina ironia. És interessant quan Bladé ens diu que el professor Jaume Vidal i Alcover, admirable líric i crític, parlà en una conferència, del Rector de Vallfogona. Ell va dir que el poeta valia més que "els romanços i la tradició popular". Bladé ens narra, també amb precisió, dels nuclis culturals tarraconins que honoraven les nostres lletres.

Records dels seus viatges a Sta. Coloma de Queralt sense oblidar el Santuari romànic de Sta. Maria de Bell-lloc, amb el sepulcre (gòtic). D'escriptors coneguts com Marià Manent i Montserrat Roig. Encertats comentaris sobre el llibre de "Gaziel" **Meditacions en el Desert**. I tot narrat amb una gràcia admirable, com quan recorda les tardes del mes de maig a Tarragona i aquells colpidors versos de Camer: "Anar pel maig a respirar les roses / en un jardí

A. Bladé i Desumvila.
VIURE A TARRAGONA.
Institut d'Estudis Tarraconenses
Ramon Berenguer IV

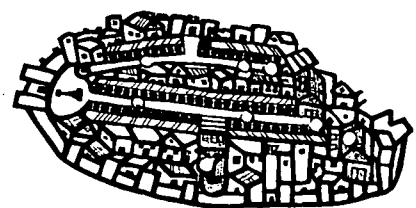
mig oblidat / debatre amb els amics d'estranyes coses..."

Bladé ha escrit un Dietari testimonial amb molts records. N'hi ha un, sobretot, de fervorós, pel qui va ser "Poeta del Priorat", Salvador Estrem i Fa, vilment assassinat "potser perquè era propietari (dels que llauraven i caven i suen) potser perquè anava a missa i potser perquè era poeta. (Què n'havien de fer els assassins de la poesia?)".

La sensibilitat d'Artur Bladé, espargida en molts escrits, representa un optimisme sense cabrioles. Els que el coneixem hem pogut apreciar els finíssims trets d'humor personalíssim i l'espurneig de la seva energia creadora.

■ Leandre Amigó

Jerusalem llibre de vida

Fundació Catalunya Cristiana

Traduït del francès per J. E. JARQUE i editat per la Fundació Catalunya Cristiana, és a la venda al públic, el llibre "Jerusalem, llibre de vida" les pot trobar a les llibreries religioses. No és cap exageració qualificar-lo d'un extraordinari llibre d'espiritualitat evangèlica —tot ell és un enfilall de cites bíbliques, evangèliques i patristiques— que, bo i donant a conèixer les idees-mare que inspiren la vida contemplativa i activa dels grups comunitaris de monjos i monges de Jerusalem, ubicats al cor de les ciutats i viles, assenyalen el camí a seguir per tots els cristians que vulguin viure generosament la seva fe i, ungida per l'Esperit, testimoniar-la i comunicar-la a les dones i homes del món d'avui, en el fons tan assedegat i famolenc de Déu.

BARCELONA OLÍMPICA

Vint equips participaran en els paralímpics de Bàsquet

A la competició de bàsquet en cadira de rodes durant els Jocs Paralímpics, hi participaran 12 equips masculins i 8 de femenins. Segons Ricardo Moreno, Director Esportiu de Bàsquet en els Jocs Paralímpics de Barcelona'92: "la competició es realitzarà com la

dels JJ.OO. encara que a causa del calendari paralímpic serà molt més ajustada, es jugaran 7 partits diaris durant els 10 dies de competició en el Palau d'Esports de Badalona".

El responsable de la secció de bàsquet de la Federació Espanyola

d'Esports per a Minusvàlids, Angel García, considera que: "la competició es presenta molt dura, malgrat que el sorteig hagi comportat haver-nos-les amb un grup en el qual en principi tenim certes possibilitats de classificació per a la ronda final

en el campionat masculí".

Els components de les seleccions masculines i femenines espanyoles tenen un pla especial d'entrenaments durant la setmana i realitzen diverses concentracions. Angel García desitjaria realitzar alguns encontres amistosos amb equips estrangers molt potents ja que: segons les meves notícies les seleccions de França, EE.UU., Canadà etc. tenen previstes concentracions de gairebé un mes realitzant torneigs amb equips d'alt nivell".

El bàsquet en cadira de rodes va néixer a Califòrnia (EE.UU.) al 1945 i ha estat present en els Jocs Paralímpics des de la seva primera edició a Roma'60. És un esport que compta amb molts seguidors i amb una gran tradició a competicions internacionals.

Els països degans del bàsquet en cadira de rodes són les grans potències d'aquest esport. Estats Units, Canadà, Holanda, Israel, Gran Bretanya, França i Espanya formen l'èlite mundial. En molts dels partits la puntuació final sobrepasa els 70 punts, un aspecte molt destacable si tenim en compte que l'altura de la cistella i les dimensions del camp són exactament iguals a les del bàsquet convencional.

Del 16 al 20 d'abril a la localitat anglesa de Stoke Mandeville s'ha celebrat el darrer torneig Pre-Paralímpic de classificació per als IX Jocs Paralímpics de Barcelona'92, i s'ha donat a conèixer al final del campionat la composició dels grups dels equips classificats.

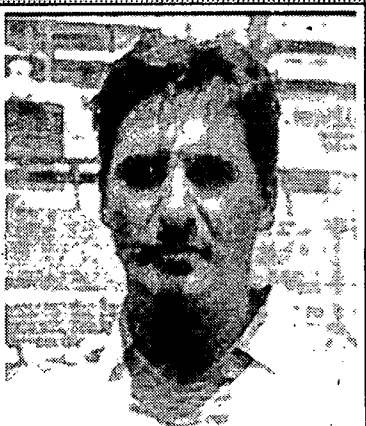
■ C.C.

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Burgos	3	Albacete	1	Oviedo	1	Sevilla	0
Mallorca	4	Deportivo	2	At. Madrid	3	Ath. Bilbao	1
Español	3	Logroñés	0	Osasuna	1	Valladolid	1
R. Sociedad	2	R. Madrid	2	Valencia	4	Cádiz	0
Zaragoza	3	Sp. Gijón	1	Tenerife	2	Barcelona	1

1. Real Madrid.....	47 +15	32
2. Barcelona.....	44 +12	32
3. At. Madrid.....	44 +12	32
4. Valencia.....	38 + 6	32
5. R. Sociedad.....	37 + 5	32
6. Albacete.....	36 + 4	32
7. Zaragoza.....	35 + 3	32
8. Sevilla.....	33 + 1	32
9. Burgos.....	33 - 1	32
10. Sp. Gijón.....	32	32
11. Logroñés.....	31 - 1	32
12. Oviedo.....	30 - 2	32
13. Osasuna.....	29 - 3	32
14. Tenerife.....	27 - 5	32
15. Ath. Bilbao.....	27 - 5	32
16. Español.....	26 - 6	32
17. Deportivo.....	24 - 8	32
18. Valladolid.....	23 - 7	32
19. Mallorca.....	22 - 12	32
20. Cádiz.....	22 - 8	32

Sergio Morgado (Español)

GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	23
Hierro (R. Madrid)	19
Pizzi (Tenerife)	13
Butragueño (R. Madrid)	12
Fonseca (Valladolid)	12
Koeman (Barcelona)	12
Laudrup (Barcelona)	12
Polster (Logroñés)	12
Stoichkov (Barcelona)	12
Urban (Osasuna)	12
Zamorano (Sevilla)	12
Bakero (Barcelona)	11
Hagi (R. Madrid)	11

SEGONA DIVISIÓ

Palamós	0	Barcelona B	1	R. Madrid	3	Mérida	2
Sabadell	2	Las Palmas	0	Rayo	4	Sestao	0
Bilbao Ath.	2	Castellón	1	Compostela	1	Eibar	0
Betis	3	Lleida	3	Celta	2	Figueres	0
Avilés	3	Málaga	2	Murcia	2	Racing	0

1. Celta.....	47 + 13	34
2. Rayo.....	43 + 9	34
3. Figueres.....	43 - 11	34
4. Betis.....	41 - 7	34
5. Lleida.....	39 + 5	34
6. Compostela.....	36 + 2	34
7. Barcelona B.....	36 + 2	34
8. Racing.....	35 + 1	34
9. Mérida.....	34 + 2	34
10. Sabadell.....	33 - 1	34
11. Murcia.....	32 - 2	34
12. Eibar.....	32 - 2	34
13. Castellón.....	32 - 2	34
14. Palamós.....	32 - 4	34
15. R. Madrid.....	31 - 3	34
16. Bilbao Ath.....	30 - 4	34
17. Sestao.....	30 - 4	34
18. Málaga.....	27 - 7	34
19. Avilés.....	24 - 10	34
20. Las Palmas.....	21 - 13	34

González (Lleida)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	24
Paquito (Mérida)	18
Milojevic (Mérida)	15
Amavisca (Lleida)	13
Comas (Rayo)	11
Miladenovic (Castellón)	11
Carreras (Barcelona)	10
Márquez (Figueres)	10
Jose M. (R. Madrid)	9
Mel (Betis)	•
Bilek (Betis)	•
Javi (Barcelona)	•
Guillermo (Castellón)	•

LA TRAVESSA

JORNADA 34 (26-4-92)

1. Burgos - Albacete	1
2. Mallorca - Deportivo	1
3. Español - Logroñés	1
4. R. Sociedad - R. Madrid	X
5. Zaragoza - Sp. Gijón	1
6. Oviedo - Sevilla	1
7. At. Madrid - Ath. Bilbao	1
8. Osasuna - Valladolid	X
9. Valencia - Cádiz	1
10. Tenerife - Barcelona	1
11. Sabadell - Las Palmas	1
12. Betis - Lleida	X
13. Celta - Figueres	1
14. Murcia - Racing	1

Pleno 15

Avilés - Málaga	1
-----------------	---

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 35 (3-5-92)

1. Barcelona - Burgos	
2. Albacete - Mallorca	
3. Deportivo - Español	
4. Logroñés - R. Sociedad	
5. R. Madrid - Zaragoza	
6. Sp. Gijón - Oviedo	
7. Sevilla - At. Madrid	
8. Ath. Bilbao - Osasuna	
9. Valladolid - Valencia	
10. Cádiz - Tenerife	
11. Castellón - Betis	
12. Málaga - R. Madrid D.	
13. Mérida - Rayo	
14. Sestao - Compostela	

Pleno 15

Eibar - Celta	
---------------	--

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Barcelona - Burgos	
2. Albacete - Mallorca	
3. Deportivo - Español	
4. Logroñés - R. Sociedad	
5. R. Madrid - Zaragoza	
6. Sp. Gijón - Oviedo	
7. Sevilla - At. Madrid	
8. Ath. Bilbao - Osasuna	
9. Valladolid - Valencia	
10. Cádiz - Tenerife	

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes.

Enquadrernació Gualflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 3 al 9 de maig del 1992

TV
3

DIUMENGE, 3

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Marc i Sophie (D)
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine
17.45 El salt
18.35 L'imperdible Parker Lewis
19.05 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «Hotel Bangkok»
23.20 Innocent o culpable (D)
23.40 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta
10.55 Mil paraules
11.00 El meu carrer (D)
14.00 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
15.20 Bona cuina
20.20 Bona cuina

20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 4

11.30 Això és massa
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.15 Bets i films
21.45 Pantalla (D): «Confessions sinceres»
23.10 Telenotícies - Diners
23.55 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 5

11.30 VÍbria
11.45 Personal i intrasferible
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Tres estrelles
21.40 Amor a primera vista

22.55 A dreta llei (D)
23.35 Telenotícies - Diners
00.20 Bagdad cafe (D)

DIMECRES, 6

11.30 Versió directa
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa

17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.10 Cinema 3: «El lluitador»
22.55 L'informatiu cinema (D)
23.25 Telenotícies - Diners
00.10 Motor a fons

DIJOUS, 7

11.30 Més enllà del 2000
12.00 Informatiu cinema (D)
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Teresina, S.A.
21.40 El joc del segle
23.10 Actual
24.00 Telenotícies nit - Diners
00.45 Temps de neu

DIVENDRES, 8

11.30 Actual
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Actualitat 92
21.15 La vida en un xip
00.30 Telenotícies - Diners
01.15 Pel·lícula: «El rei dels crancs»

DISSABTE, 9

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Bets i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.35 Tarda de cine: «Hèrcules a l'infern de Genghis Khan»
17.10 Gran Hawai
18.00 Katts i gos (D)
18.25 Adderly (D)
19.10 Hostes vingueren que de casa ens tragueren
19.50 L'espantacells i la Sra. King
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Això és massa
22.00 Cine nit: «Els amos de la nit»
23.50 Cinema de mitjanit: «La bogeria dels quaranta»

TV
2

DIUMENGE, 3

08.00 Longitud, latitud
08.30 Economia en la 2
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.00 Dibuja 2
11.00 Domingo deporte
18.00 Cine paral·lel presenta: «En la riquesa y en la pobreza»
19.30 L'informatiu cap de setmana
19.45 Documentos TV
20.30 Vuelta ciclista a España
21.00 La vida es juego
22.00 Toros
00.00 Estudio estadio
00.45 Off cinema: «Mis noches son más hermosas que sus días»
02.10 Glasnost

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Cadena de las Américas
12.30 Ciudad fronteriza
16.25 Redacció a la 2

DILLUNS, 4

11.25 Redacció de la 2
11.30 Alicia
12.00 Barcelona Olímpica
13.00 Clip clap video
13.30 Atac i gol
14.00 Bellesa i poder
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Vuelta ciclista a España

18.00 Documental
18.30 Tendido cero
20.30 Vuelta ciclista a España
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Cine por un tubo
21.45 Aquellos maravillosos años
22.15 La estrella es... Burt Lancaster: «Siete días de mayo»
00.00 Orden especial
00.05 Rápido
00.30 Cine club: «Transporte de noche»

DIMARTS, 5

11.20 Redacció de la 2
11.25 L'apuntador
11.30 ACB
12.00 Programa a determinar
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Bellesa i poder
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Vuelta ciclista a España
18.00 Falcon Crest
18.55 Redacció de la 2
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Vuelta ciclista a España
21.00 Contrapunt
21.15 Punto y aparte
22.00 Maria Galante
23.30 Barcelona retalls
00.00 Orden especial
00.05 Tira y afloja
00.30 Leyendas de Guitarra
00.30 Cine club: «Entrada de

artistas»

DIMECRES, 6

11.20 Redacció de la 2

11.30 Estadio 92
12.00 Programa a determinar
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.30 Menjar bé
14.00 Bellesa i poder
15.00 Cifras y letras

15.30 Grandes documentales
16.30 Vuelta ciclista a España
18.00 Falcon Crest
18.55 Redacció de la 2
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 Telefilm
22.00 L'informatiu vespre
22.15 Vuelta ciclista a España
22.45 El supercine de la 2: «No molestes más»
00.00 Orden especial
00.05 Made in Barcelona
00.30 Cine club: «Monstruos de hoy»

DIJOUS, 7

11.20 Redacció de la 2
11.30 L'apuntador
11.30 Prisma
12.00 Arrecife de coral
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Vuelta ciclista a España
18.00 Falcon Crest
18.55 Redacció de la 2
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Vuelta ciclista a España
21.00 Contrapunt
21.15 Quien sabe donde
22.00 Jueves cine: «Las tribulaciones de un chino en China»
00.00 Orden especial
00.05 Metropolis
00.30 Cine club: «Serio com el placer»

DIVENDRES, 8

11.30 Documental
12.00 Va de cine
13.30 Xafarranxo
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Vuelta ciclista a España
18.00 Falcon Crest
18.55 Redacció de la 2
19.00 Que bello es nacer
19.30 Balonmano
21.00 Vuelta ciclista a España
21.30 L'informatiu vespre
21.45 Literal
22.15 Força Barça
22.45 El Mirall:
01.45 Va de cine
02.15 Alicia
02.45 Cine club: «Las hijas del cervecero»

DISSABTE, 9

08.00 Area reservada
09.00 Força Barça
09.30 Xafarranxo
10.00 Dibuja 2
10.30 Cine para todos: «La muchacha de las lilas»
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Atac i gol
14.00 L'informatiu
14.30 Catalunya a debat
15.30 Ponte las pilas
16.30 Vuelta ciclista a España
17.30 Futbol
19.30 Loteria
20.30 Festival de Eurovisión
00.00 Deporte noche

canal
33

DIUMENGE, 3
12.05 **SIGNES DELS TEMPS**
13.00 Futbol americà
16.00 Esports
19.30 Compte enrera
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
00.45 Informe Mundial CNN

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Gradul's, ara pot
17.30 Universitat oberta
17.55 Victor
18.10 Veïns

18.30 Planeta terra
19.50 Tot l'esport
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners

DILLUNS, 4

19.25 Basquetmania
20.20 Sputnik concert
21.20 Gent del barri
22.30 Segle XX
23.25 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 5

19.25 Basquetmania

internacional
20.20 L'escurçó negre
20.45 Sputnik Cecilia
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 6

19.25 Motor a fons
20.20 L'escurçó negre
20.45 Sputnik Rewind
21.15 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Gent del barri
22.30 60 minuts

23.25 Els intocables

DIJOUS, 7

19.25 Temps de neu
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Cliptobroquil
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Fila 33: «Network»

DIVENDRES, 8

19.25 Futbol 92
20.20 Sputnik Total
21.20 Gent del barri
22.30 Tres catorze setze
23.15 Jazz & Co

00.05 Mister Ed

DISSABTE, 9

12.00 Zona V
12.30 Sputnik Cecilia
13.00 Sputnik total
14.00 VÍbria
14.15 Personal i intransferible
15.00 Més enllà del 2000
15.55 Esports dissabte tarda
20.00 Futbol
22.00 Esports 33
22.45 Temporada de teatre: «Els savis de Vilatrasta»
24.00 L'estudi buit

TV
1

DIUMENGE, 3
07.30 Cada mañana
08.00 Informe semanal
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DÍA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Parlamento
12.00 Star street
12.30 Concierto de primavera en Viena
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «El despertar»
18.15 Club Disney
19.50 Acompañame
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «El aniversario»
23.20 Exposiciones universales, un mundo en Sevilla
00.30 Literal
01.00 Barcelona retalls
01.30 Arte y artistas
02.00 En concierto

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Cada mañana
08.05 Dibujos animados
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuna
13.30 El menú de cada día
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.35 Rubi
16.30 Pasa la vida
19.30 Mc Gyver
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 4
09.00 Sesión matinal
10.40 De par en par
11.55 La dueña
16.30 Pasa la vida
17.35 Los contamimalos
18.00 La nueva Lassie
18.20 Pasando
19.00 De tal palo
21.05 El precio justo
22.40 La ley de los Angeles
23.25 A debate
00.35 Diario noche
00.55 Punto de vista
01.05 Se ha escrito un crimen

01.55 Cine 92:
DIMARTS, 5
09.00 Sesión matinal
10.40 De par en par
11.55 La dueña
16.30 Pasa la vida
17.35 Los contamimalos
18.00 Harry y los Henderson
18.20 Pasando
19.00 De tal palo
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con... Clint Easwood:
23.45 En portada
00.15 Diario noche
00.35 Tendido cero
01.05 Se ha escrito un crimen
01.55 **TESTIMONIO**
02.00 Cine 92

DIMECRES, 6
09.00 Sesión matinal
10.40 De par en par
11.55 La dueña
16.30 Pasa la vida
17.35 Los contamimalos
18.00 Harry y los Henderson
18.20 Pasando
19.00 De tal palo

21.00 Tercera planta, inspección fiscal
21.35 ¡Ay, vida mía!
22.40 Tango
00.05 Diario noche
00.30 Los australianos
01.20 Cine 92
DIJOUS, 7
09.00 Sesión matinal
10.40 De par en par
11.55 La dueña
16.30 Pasa la vida
17.35 Los contamimalos
18.00 Harry y los Henderson
18.20 Pasando
19.00 De tal palo
21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» - «Objetivo indistreto»
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV
00.25 Diario noche
00.55 Cine 92
DIVENDRES, 8
09.00 Sesión matinal
10.40 De par en par
11.55 La dueña
16.30 Pasa la vida

17.35 Los contamimalos
18.05 Nuestra peli...
19.55 Carros de juego
21.05 Sevilla sueña
23.35 El autoestopista
00.00 Diario noche
00.20 Alucine
02.00 Cine 92
DISSABTE, 9
07.30 Cada mañana
08.00 En portada
08.30 Tendido cero
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Campo y mar
10.00 Entrometidos
10.50 Ay, vida mía
12.00 3, 2, 1... contacto
12.30 No te cortes
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde:
18.10 La hora Warner
19.05 Juego de niños
19.35 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Informe Semanal
22.00 Sábado cine

antena
3

DIUMENGE, 3
07.00 Centímetros cúbicos
07.45 3 de Antena 3
08.30 Denver
09.00 Archie i Sabrina
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.30 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas: «Rosas blancas para mi hermana negra»
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
20.30 Noticias
21.00 Polvo de estrellas II: «Cuando se apagó la luz»
23.00 Noticias
22.35 Noche de lobos
01.00 Noticias del deporte
01.30 De tu a tu

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.00 Noticias
07.53 La guardería
09.25 Tan contentos
09.35 Viva la salud
10.03 La selva de cemento
11.00 Atrevate
12.03 Santa Barbara

13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
14.30 Corazón de melón
15.00 Noticias
17.33 La merienda
19.20 Supermarket
19.53 La ruleta de la fortuna

20.30 Noticias
03.00 Aula3
DILLUNS, 4
06.30 Los protectores
07.00 Noticias del deporte
15.30 Telecine: «El tercer hombre era mujer»
17.20 Teletienda
19.03 Salvados por la campana
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Invasión USA»
00.00 Noticias
00.30 Max Monroe, policía
01.30 cine recuerdo: «La ruta del tabaco»

DIMARTS, 5
06.30 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «Squad 22»
17.20 Teletienda
19.03 Somos diez
21.00 Nuevos policías
22.01 Película del martes: «Matrimonio al desnudo»
00.00 Noticias
00.30 La ley de McClain
01.30 Historias de medianoche: «La computadora diabólica»

DIMECRES, 6
06.30 Furia
15.30 Telecine: «Brian un soldado de primera clase»
17.20 Teletienda
19.03 Kappatoo
21.00 Cinturón negro: «El regreso de los Kung Fu Kids»
23.00 Como la vida misma
00.00 Noticias
00.30 Catalunya a fondo
01.30 Cine para el recuerdo: «Ciudad sin ley»

DIJOUS, 7
06.30 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «Coartada en disco rojo»
17.20 Teletienda
19.03 Somos diez
21.00 Luz de luna
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.00 Noticias
00.30 En el calor de la noche
01.30 El águila de dos cabezas

DIVENDRES, 8
06.30 Aventuras en el lago
15.30 Telecine: «Los rateros»

19.03 El príncipe Bel Aire
19.53 La ruleta de la fortuna
21.00 El gordo
22.30 Quedate con la copla
00.00 Noticias
00.15 La clave
02.15 Cine madrugada: «Pasaporte para el este»

DISSABTE, 9
06.30 La llamada del oeste
07.30 Aula 3. Sala de concierto
07.50 El Barón
09.30 La guardería del sábado
11.00 Las olimpiadas
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Farmacia de guardia
18.00 Polvo de estrellas (I): «Última misión en Italia»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de antena 3
22.00 Polvo de estrellas II: «Antes amar...después matar»
00.00 Polvo de estrellas II: «El maravilloso veneno»
00.00 Polvo de estrellas III
02.00 El programa de Hermida

tele
5

DIUMENGE, 3
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superguay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Que gente tan divertida
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sheriff chillado
13.05 Helicóptero
14.00 Vivan los compis
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «El tulipán negro»
17.30 Tutti frutti
18.50 Las pesadillas de Freddy
19.40 Xuxa Park
21.20 Vivan los novios
22.00 Vip noche
24.15 Entre hoy y mañana
01.10 Petrocelli
02.50 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
08.55 Alicia
09.20 Viente de alquiler
09.55 Vacaciones en el mar
12.45 Telecinco ¿Digame?
12.55 Entre platos anda el juego
13.30 «...A mediodía alegría»
14.00 «Médico precoz»
14.30 Queridos padres
16.45 «María de Nadie»
17.30 Vip Guay
18.00 Vip Guay
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Hoy
20.05 Su media naranja
20.45 Telecupón
21.05 Manuela

00.00 Entre hoy y mañana
DILLUNS, 4
10.45 Cine corazón: «Como combatir el alto coste de la vida»
15.00 Cine te amo: «Caminos cruzados»
22.00 Gran pantalla
00.40 Campeones

01.40 Arco iris
DIMARTS, 5
10.45 Cine corazón: «Tres novatos en la armada»
15.00 Cine te amo: «Desventuras de un policía»
22.00 Amor, Humor y música
00.40 Hablando se entiende la gente
01.40 Chicas con las chicas

02.10 El inspector Derrick
DIMECRES, 6
10.45 Cine corazón: «Venganza»
15.00 Cine te amo: «Españolas en París»
22.00 Cine 5 estrellas: «Lady Halcon»
01.00 Pressing boxeo
02.00 El inspector Derrick

DIJOUS, 7
10.45 Cine corazón: «Entre amigas»
15.00 Cine te amo: «El triángulo de platino»
22.00 Silencio, se ríe: «Que verde era mi duque»
23.50 Silencio Benny Hill
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 El inspector Derrick

DIVENDRES, 8
10.45 Cine corazón: «Nuevo en esta plaza»
15.00 Cine te amo: «La casa embrujada»
22.00 Sensación de vivir
22.50 Tutti frutti
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Los angeles de Charlie
02.50 El inspector Derrick

DISSABTE, 9
07.15 Entre hoy y mañana
07.55 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.30 Pressing catch
12.05 El sheriff chillado
12.50 Telecinco, ¿Digame?
14.50 Hablando se entiende la basca
15.30 Cine fiesta: «Evasión o victoria»
18.20 A fuerza del cariño
19.10 Apartamento para tres
19.40 Queridos padres especial
21.05 Manuela
22.00 Vivan los novios
22.45 Humor cinco estrellas
00.00 Entre hoy y mañana
03.00 Vip noche

EMISSIONS RELIGIEUSES

TV1

Diumenge
09.00 Tiempo de creer
10.00 El día del Señor - Santa Misa
11.00 Pueblo de Dios

Dimarts
01.10 Testimonio

Dissabte
09.00 Ultimas preguntas

TV2

Diumenge
09.00 Santa Missa

TV3

Diumenge
12.05 Signes dels temps

CANAL 33

Diumenge
23.40 Signes dels temps

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

LITÚRGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
55

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPMAJÓ

3 de maig. Diumenge III de Pasqua. Lectures: Primera Fets 5:27b-32.40b-41; Salm 29; segona Ap 5:11-14; tercera Jo 21:1-19.

4 de maig. Dilluns de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 6:8-15; Salm 118; segona Jo 6:22-29.

5 de maig. Dimarts de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 7:51-8:1a; Salm 30; segona Jo 6:35-40.

6 de maig. Dimecres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 8:1b-8; Salm 30; segona Jo 6:30-35.

7 de maig. Dijous de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 8:26-40; Salm 65; segona Jo 6:44-51.

8 de maig. Divendres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 9:1-20; Salm 116; segona Jo 5:52-59.

9 de maig. Dissabte de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 9:31-42; Salm 115; segona Jo 6:60-69.

Litúrgia de les Hores
Setmana 3

Diumenge de la III setmana: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

CALENDARI

Diumenge, 3 de maig. III de Pasqua. La Invenció de la Sta. Creu. Sts. Felip i Jaume el Menor, apost. i Alexandre I, p. El sol surt a les 4.46 i es pon a les 18.50 —hora solar.

Festa major a Anglesola, Cabra del Camp, Cabrils, Figueres, Isona, Salardú i Sta. Maria de Miralles.

Dilluns, 4 de maig. St. Silvà, b. mr.; Veneri, b.; Paulí i Florià, mrs.

Dimarts, 5 de maig. St. Teodor, b. Stes. Irene i Crescenciana, mrs.

Dimecres, 6 de maig. Sts. Joan ap. ev. Ante Portam Latinam, Evodi, b. mr. i Domènec Savio, cfr.

Dijous, 7 de maig. Sts. Quadrat, Sixte i Hou, mrs. i Sta. Gisela, mr.

Festa major a Celrà, Riudarenes i Biure d'Empordà.

Divendres, 8 de maig. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia, Mare de Déu del Toro, St. Eladi, b. Festa major a Bell-lloc d'Urgell, Castellolí i Vallverd.

Dissabte, 9 de maig. La Mare de Déu dels Desemparats, St. Geronci, b. i Hermas, cfr.

Festa major a Albatàrrec, el Poal, Sta. Bàrbara i Torres de Segre.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Sigues tu

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Amb aquell començ d'immodèstia que s'entreveu sempre en qualsevol escrit d'algú, deixeu-me dir que, vagi on vagi, sense cap necessitat de proposar-m'ho, sóc com sóc. Crec que això ha fet que quan, al llarg de la vida, m'he topat casualment amb algun conegut en una estació de tren a Madrid o a Buenos Aires, aquell em considerés home feliç.

Sempre he mirat de seguir, i no m'ha costat gens, perquè és el meu natural, el lema de Rousseau, de ser el que era, li fessin el que li fessin i a despit de tothom. A un se l'espatlla quan se'l fa passar per l'embut. Sempre he respectat la individualitat que Déu m'ha donat. Fins i tot quan escric aquestes notes.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

30 d'abril de 1992

HOMES I INSTITUCIONS

En el primer aniversari del seu traspàs

Mossèn Joan Oriol i Riera

"Vaig conèixer mossèn Joan Oriol quan ja es trobava a l'última etapa de la seva vida; les meves converses amb ell em van permetre adonar-me de la seva riquesa espiritual; va ser un bon pastor, creatiu, responsable i fidel". Això diu l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard Maria Carles, en el recordatori que es lliurà després de l'Eucaristia celebrada el 13 d'abril a la parròquia de la Bonanova de Barcelona, en sufragi de mossèn Joan Oriol i Riera, antic rector d'aquesta parròquia.

Justament el 13 d'abril es complia l'any del seu traspàs. Presidí el solemne acte litúrgic, el bisbe auxiliar de la diòcesi, monsenyor Joan Carrera, acompanyat de mossèn Francesc

Vergés i altres preveres i un grup de diaques permanents ja que mossèn Joan havia estat el responsable del diaconat permanent a la diòcesi. Acabada la celebració, ofrenaren un recordatori que parla emotivament de la persona del malaguanyat sacerdot, i presenta a més un pomell de poesies delicades i sensibles compostes pel nostre estimat mossèn Joan. Una d'elles diu:

Dormirem a l'ensurada
que aquesta nit Ell vindrà.
Cada batec l'hora atansa
i el cor se m'ha desfermat.

Ara truca a la finestra,
per l'escletxa m'ha mirat.
Benaurada l'hora d'alba
que l'Estimat em donà.

És d'una inspiració fina, delicada i amorosa. És com un pressentiment de la vinguda del Senyor per emportar-se'l amb Ell.

Com a bon poeta, mossèn Joan Oriol també va escriure un himne a la Mare de Déu de la Bonanova, patrona de la parròquia barcelonina. La música és del pare Irineu Segarra, monjo benedictí de Montserrat. L'himne es canta en les festes de la Mare de Déu i els fidels el saben ja de memòria, i sempre va acompanyat per l'orgue que li dona una majestat solemne. Em plau transcriure la seva tornada:

L'Esperit ens convoca
a la casa de Maria,
i guiats per la Paraula
albiem un món més just.
Amb la llum que ens ve del rostre
de la Mare de Jesús.

Veritablement aquests versos ens fan palès quin ha estat el lloc que el Senyor ha reservat al nostre estimat i enyorat, mossèn Joan Oriol.

➤ Pietat Campmajó

La narració que clou l'evangeli de Joan és un dels textos que hom no pararia de considerar no sols com a text evangèlic sinó també com a text literari, poètic, i àdhuc sentimental.

L'aproximació que avui hi fem s'atura sobretot en els personatges que es mouen en la narració.

Aquests personatges tenen nom, excepte dos: Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, els fills de Zebedeu (Jaume i Joan), i dos deixebles més. En total, doncs, set deixebles. Al llarg de la narració tots són anomenats amb aquest terme, i d'un d'ells es diu que és el "deixeble que Jesús estimava". No entrem ara a esbrinar si aquest era o no Joan, el fill del Zebedeu. El cert és que no era sant Pere. La cosa no interessa gaire. Només interessa, de moment, que aquests set deixebles, vora el llac, segueixen Pere. És ell, en efecte, que pren la iniciativa. "Me'n vaig a pescar... Nosaltres també hi venim!"

La sort d'aquests deixebles en la pesca canvia radicalment a partir del moment en què segueixen les indicacions del personatge que els parla des de vora l'aigua. Han passat la nit sense pescar res, però quan han tirat la xarxa a la dreta de la barca, "ja no la podien treure, de tan peix com hi havia". L'evangelista ens està mostrant l'acompliment de la profecia d'Ezequiel: del costat dret del temple (el cos de Crist glorificat) surt un torrent impetuós que arriba fins a mar, i el saneja. "Arreu on passarà el torrent tot ésser vivent que hi formigueja viurà, i el peix serà molt abundant (perquè hi arribarà aquella aigua i la del mar serà sanejada, i tot viurà, on el corrent arribi). A la seva vora, s'hi aturaran pescadors..." (Ezequiel, 47,9-10).

Tots han obeït el Senyor, tots s'han esforçat, tots són ara testimonis de la pesca extraordinària, tots són ara destinataris de l'aparició del Ressuscitat, i dels seus dons: "Veniu a esmorzar!..."

Al llarg dels segles d'història de l'Església, allò que succeï al llac de Tiberíades continua amb tota la seva vigència. Tots els deixebles convé que estiguem disposats a anar a pescar amb

VIURE EN L'ESGLÉSIA

➤ a cura del Dr. PERE TENA

Els set vora el llac de Tiberíades

Pere, però amb la profunda convicció que només quan seguirem la Paraula del Senyor, i treballem col·laborant amb la gràcia de l'Esperit —l'aigua que dóna vida— trobarem resposta al nostre treball. Tots els deixebles som, com els pescadors del llac, destinataris de l'amor del Crist, tots seiem a la seva taula...

L'esguard de fe del deixeble estimat

En el context d'aquest treball comú hi ha quelcom que és propi d'algun dels deixebles. És el cas del deixeble que Jesús estimava. Només ell, en efecte, diu a Simó Pere: "És la fe pasqual, expressada així des de la primitiva Església: "Jesús és el Senyor!" El deixeble expressa la mateixa fe que havien expressat Pere, Tomàs, la Magdalena: "Senyor meu i Déu meu...", "S'han emportat el meu Senyor..." Però hi ha una particularitat interessant en la narració: el deixeble ho diu a Pere, tot just adonar-se del resultat de la pesca. S'ha recordat de les Escriptures, i les ha vist acomplertes. La pesca ha estat el signe que l'ha portat al reconeixement. I l'ha confrontat amb Pere. Després, seran tots els altres

deixebles els qui actuaran convençuts de la identitat del personatge: "Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; sabien prou bé que era el Senyor". Hi ha quelcom de la narració d'Emaús en aquestes paraules: reconeixen Jesús que els ha preparat el menjar a la platja. També aquí hi ha la fe a través dels signes.

La fe és ben bé un do de Déu, que ell dóna a cadascú segons la força de l'Esperit: "Un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do d'aprofundir en el coneixement de les coses de Déu; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe" (1Corintis 12,8-9). El que és important és que tot sigui en bé de tots. També el deixeble estimat va córrer més de pressa que Pere quan anaven vers el sepulcre, al matí de Pasqua, però no hi entrà abans de Pere.

L'acció de Pere

Pere, per la seva banda, es mostra en tota la narració com el més emprenedor i actiu del grup: pren la iniciativa de la pesca, la iniciativa de llançar-se a l'aigua per anar a l'encontre del Senyor, l'obeeix, quan cal estirar la xarxa fins a la platja...

Es mostra totalment al servei del Senyor, com condicionat i fascinat per la seva presència. Així prepara l'evangelista la deliciosa escena que clou l'esmorzar vora el mar: el diàleg entrè Jesús i Pere, que compensa les negacions i conté l'encàrrec pastoral.

Amb raó sant Agustí, comentant aquesta escena, posa Pere com a figura de la vida del cristià en el món present, on cal esforçar-se i fatigar-se en el mar, mentre no arribem a la platja de l'eternitat. I aquesta és també la reflexió de sant Gregori el Gran, quan es pregunta per què Jesús ressuscitat roman a la platja després de la resurrecció, mentre abans caminava sobre l'aigua... La resposta és la mateixa: el Ressuscitat no està sotmès a la turbulència present, però això no li treu pas l'estar present i actiu vora els seus deixebles.

Quan al matí del diumenge els deixebles escoltem la paraula del Senyor, podem estar segurs que Ell ens està preparant el seu banquet: Ell és el "peix" vertader (segons l'acròstic primitiu: ijtus, Jesús Crist Fill de Déu Salvador; ijtus significa peix en grec), Fill de Déu Salvador nostre.

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE III DE PASQUA

Primera lectura

"Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant"

La predicació apostòlica no és pas obra d'homes i res més; és la manifestació del Do de l'Esperit Sant. Totes dues realitats vénen de Crist i porten a Crist: els Apòstols foren escollits i enviats per Jesucrist, i l'Esperit Sant ha estat donat pel Ressuscitat. Amb aquesta doble acció —la dels Apòstols i la de l'Esperit— es construeix l'Església.

LECTURA DELS FETS DELS APÒSTOLS
(5:27b-32,40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: "Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home". Pere i els apòstols contestaren: "Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen". Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial

"Amb quin goig us exalço, Senyor"

Els Apòstols, maltractats pel nom de Jesús (1ª lectura), estaven contents (goig!). Així se sentien plenament en comunió amb el misteri pasqual de Jesús. Aquest misteri, i la nostra participació en ell, és la clau d'interpretació de les paraules del salm: pas dels plors als crits de joia.

SALM 29: 2 i 4,5-6, 11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor!

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant:
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.

Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Segona lectura

"L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder"

L'Anyell pasqual és al centre d'aquesta lloança còsmica, terrena

i celestial, que constitueix la litúrgia de la glòria. I és també, per això, el centre de la litúrgia de l'Església. Els càntics de lloança, i sobretot la pregària eucarística, és el ressò de l'aclamació a l'Anyell degollat —és a dir, el Crist que ha sofert la mort— però victoriós, presenta a la dreta del Pare i a l'altar de l'Església.

LECTURA DEL LLIBRE DE L'APOCALIPSI
(5:11-14)

Jo, Joan tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: "L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança". Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: "Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles". Els quatre vivents responien: "Amén". I els ancians es prosternaren adorant.

Tercera lectura

"Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix"

Les aparicions del Ressuscitat són, cada any, anunciades encara aquest tercer diumenge. La narració que escoltem enguany es refereix a la tercera aparició, segons sant Joan. Aquesta indicació té una actualitat ben viva per a nosaltres: avui és el tercer diumenge de Pasqua, i, certament, cada diumenge és com una aparició del Ressuscitat...

Enmig d'una gran riquesa d'elements significatius, la narració ens parla sobretot de l'acció de Jesús donant als deixebles el menjar que ell mateix els ha preparat, mentre ells s'esforçaven en la pesca extraordinària. És una imatge magnífica del que és, ja des d'ara, l'Eucaristia: el banquet del Regne, preparat i donat pel Ressuscitat, enmig de les dificultats i esforços de la vida present.

EVANGELI SEGONS SANT JOAN
(21:1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebèdeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: "Me'n vaig a pescar". Els altres li responen: "Nosaltres també hi venim". Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: "Nois ¿no teniu res per a menjar?". Li contestaren: "No". Els digué: "Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu". Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: "És el Senyor". Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: "Porteu peixos dels que acabeu de pescar". Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: "Veniu a esmorzar". Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

“És el Senyor” (Jo 21:1-19)

L "Vora el llac de Tiberíades"

legim avui la primera part del darrer capítol de l'evangeli segons sant Joan, que ve a ser com un epíleg del quart evangeli. A 20:30-31, l'evangelista clou el seu llibre, advertint-nos que Jesús havia fet en presència dels seus deixebles molts altres signes que no es recullen en aquell evangeli, ja que l'autor ha volgut que la seva obra fos sols un accés a la fe en Jesús, el Messies, Fill de Déu, que ens porti a la vida en el seu nom. Dit això, repren la narració (v. 1) amb un significatiu "després d'això... encara": Jesús encara —literalment: una altra vegada— s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. I s'aparegué així. I sorprenentment ens conta l'aparició en un context de miracle, de "signe", doncs: una pesca miraculosa, que serveix a Pere per a identificar el Mestre ressuscitat. Tot el capítol 21 té un fort caire eclesial. És una reflexió teològica sobre el temps de l'Església, que va des de la glorificació de Jesús fins al seu retorn al final dels temps. És l'Església, capitanejada per Pere, la qui ara s'ha d'esforçar a reclutar homes i dones per al seguiment de Jesús. Aquesta és la seva missió (Cf. Mt 28:19s.). Missió que els deixebles reben a Galilea, en el mateix lloc d'on va sortir l'activitat pastoral de Jesús. Ells, els deixebles, són els continuadors d'aquesta obra. Els antics pescadors són convertits en pastors del poble de Déu aplegat per Jesús.

H Reconèixer Jesús ressuscitat

i ha tres camins que porten al mateix lloc. Cadascú cal que triï el que li sigui més adient. Aquests camins estan representats per Joan i per Pere. Després d'una nit de bregar sense aplegar res, els deixebles decebutos retornen a la platja. Ja clarejava (vv. 3c-4a). Nit infructuosa de simple esforç humà. Tenebra i buidor. A fora i a dins del cor. Nit de mort. El passat queda enrere. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren (v. 4). Jesús ressuscitat és la nova i definitiva alba de la humanitat. Els deixebles, però, encara estan atrapats per la nit. I confonen el Mestre amb un riberenc. No deixa de cridar l'atenció la dificultat que tenen els deixebles d'identificar Jesús ressuscitat. En la seva retina no hi tenen sinó imatges purament naturals: un caminant, un hortolà, un pescador de ribera... Cal superar la dificultat que tenen als ulls —aquells ulls "presoners" que esmenta sant Lluc (24:16)— i mirar endins de la transcendència on ara és Jesús que se'ls manifesta tal com és, que no disfressat. I Jesús ressuscitat ara és també paraula reveladora. La Paraula. Els digué: Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu. Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia (v. 6). La Paraula ha encès el signe que ha il·luminat la profunditat de la mirada dels deixebles. Ara poden mirar amb fe aquell home aturat a la platja, arran d'aigua, i salta la confessió: És el Senyor! Signe i paraula, el sagrament de la humanitat ressuscitada de Crist dona penetració a la mirada amorosa del contemplatiu, que reconeix Jesús a distància. La distància abismal que hi ha entre l'home i Déu, que tanmateix es fa visió en el cor de la contemplació. És un dels camins del reconeixement de Jesús. L'altre és el de l'empenta de l'Esperit, que en el cas de Pere es diu rauxa: Es llançà a l'aigua (v. 7). A més hi ha encara un altre camí: el de l'acció i l'esforç del treball pastoral

—que en aquesta ocasió es dibuixa amb els trets forts dels pescadors—. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix (v. 8). Acció pastoral, que uneix contemplació i lluita, i és expressió de comunió, d'unió en definitiva: Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa..., que tot i la gran quantitat de peix que havien capturat no s'esquinçà (v. 11).

R Fe i eucaristia

reconegut Jesús ressuscitat, els deixebles són convidats a menjar amb el Mestre: Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases... Jesús els digué: Veniu a esmorzar... Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. I anota l'evangelista: Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts (vv. 9-14). L'amor famílic. L'amor de Déu fa l'Església, on s'apleguen, com en la xarxa del relat, tots els homes i dones salvats per Jesús. La fe ens obre a la pregària-contemplació, que pel compromís pastoral i missioner ens aplega en l'eucaristia. Església que celebra el memorial de la mort i la resurrecció del Senyor fins que ell torni. És el lloc on tots som convidats a fer l'experiència del Jesús ressuscitat. Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor (v. 12b).

L "M'estimes?... Pastura"

L'Església és de Jesús. Ell l'ha aplegada, ell l'ha salvada, ell l'estima com s'estima l'esposa. Ara, a punt de marxar fins al final dels temps, l'encomana a la cura pastoral dels Apòstols, presidits per Pere, servidor de la unitat i confirmador de la fe. Després de l'Àpat, Jesús diu a Simó Pere: Simó, fill de Joan, ¿m'estimes més que aquests? (v. 15). Pregunta comprometedora, la de Jesús. Resposta arriscada, la que ha de donar Pere. Feia uns dies solament que, a contrària de la promesa de fidelitat i d'amor perenne, Pere havia negat tres vegades Jesús. El Pere arrauxat ha hagut d'aprendre la feblesa de les paraules i les promeses que sols se sostenen en el voluntarisme. La mirada del Jesús pres al pati d'Anàs, el va menar al penediment. La mirada del Ressuscitat ara el porta pels camins de la confiança i de la humilitat. Camins d'amor. Tres vegades l'havia negat, tres vegades ara confessarà Jesús. Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estimo (v. 17). Ara és el Pere treballant per la gràcia qui respon. La rauxa s'ha fet seny humil. Amor de debò. És el Pere que ha hagut d'aprendre a deixar-se conduir per Déu, fins a la mort quan sigui necessari. Per això, configurat al Bon Pastor, que ha donat la seva vida per les ovelles, Jesús encomana el seu ramat a Pere: Pastura els meus anyells... pastura les meves ovelles. Els anyells i les ovelles no són de Pere, no pot fer-ne el que més li plagui. Són de Jesús: els "meus", les "meves". És en nom i representació de Crist que Pere haurà de presidir i menar l'Església, per l'únic camí: el del seguiment de Jesús. Després, diu sant Joan, Jesús afegí: Vine amb mi (v. 19). És seguint Jesús, en comunió amb ell, que Pere ha de ser guia del ramat pels camins de Déu.

LA GRÀCIA DE SER DONA

➤ per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

continuació

L'hora ha arribat en el moment de la segona anunciació de Maria: rep l'apòstol Joan amb la mateixa simplicitat que en la primera anunciació va rebre el missatge de l'àngel. En silenci, rep aquesta segona paraula que la fa per segona vegada mare en el dolor. Per mesurar la importància d'aquest fet, s'ha de rellegir el que segueix: «Després que, sabent que des d'aleshores tot s'havia acabat...» Hem arribat al fons: tot va començar amb «alegra't, Maria plena de gràcia», tot es realitza aquí. Jesús retorna l'Església a la seva mare, no ens deixa orfes; a la Creu, l'Esperit i Maria són donats a l'Església i així es desenvoluparà en el temps el projecte de salvació del Pare. I em sembla molt significatiu que en la Revifalla «carismàtica» tal com es manifesta avui a través del món, molts cristians, tan catòlics com protestants, redescobreixen Maria al mateix temps que redescobreixen l'Esperit Sant.

La dona transfigurada

No sabem com va ésser l'encontre entre Maria i Jesús ressuscitat. L'Evangeli no ens en diu res. Maria, la fe de la qual no ha pas vacil·lat, no va tenir potser necessitat d'aquest signe eminent, al contrari que els apòstols i que les santes dones. Ella no es troba enmig de les «myrrhophores» del matí de Pasqua. Ella no busca entre els morts el qui ella sap viu. El que sabem és que el matí de la Pentecosta, ella estava allà amb els apòstols i les dones que havien seguit Jesús. El dia en què va esclatar, davant del món, la confirmació que la promesa del Pare era mantinguda, el dia en què es va manifestar la fidelitat de Déu en el poder de l'Esperit, Maria era allà amb les dones, entre les dones. ¿Però, calia?

En l'anunciació, Maria va ésser presa en l'ombra de l'Esperit però aquí és presa en el foc. No se'n diu res de com Maria va ésser visitada aquell dia, ella que, tota la seva vida, havia estat tan lliurada a l'Esperit que els Pares

va poder anomenar-la «l'Esposa de l'Esperit». Tot i així, podem saber-ne alguna cosa, perquè aquell dia va rebre un carisma del qual l'Església encara es beneficia: ella va esdevenir per sempre la memòria al cor de l'Església. Transfigurats per l'Esperit, els records de Maria són lliurats, en la transparència, als apòstols, com un bé de l'Església i no com un bé propi. Encara que Lluc hagi transcrit aquests relats a la seva manera, és evident que tot el que ens és donat en els evangelis de la infància vé del cor de Maria pres en el foc de l'Esperit de la Pentecosta. Hi ha coses que no s'inventen pas. Els evangelis de la infància en són prova vivent, per a qui té ulls per veure-hi i orelles per sentir-hi.

Però encara hi ha més: Maria, presa en el foc de l'Esperit és d'ara endavant tan totalment transparent a aquest foc que el seu cos mateix n'és penetrat; fins a les seves cèl·lules més íntimes, l'Esperit ve a cremar-la i a donar-li aquest cos radiant, vivint de la mateixa vida del Ressuscitat. Hi ha un temps per a l'ombra i un temps per al foc, un temps per a la vida amagada i un temps per a la glòria. El misteri de l'assumpció de Maria no és un misteri gratuït és a dir ornamental. Maria és la primera criatura que va estar revestida per la Resurrecció de Jesús, que va ésser filla de la Resurrecció i que va penetrar en el Regne en el seu mateix cos, vivint perquè estava totalment lliurada al poder de l'Esperit Sant. No és indiferent que aquesta primera criatura sigui, aquí encara, una dona, en qui esclata la Salvació de Déu i la promesa, per a cadascú de nosaltres, d'allò que ens espera.

Després que el so de la setena trompeta de l'Apocalipsi va haver esclatat, unes veus van clamar:

S'ha realitzat el regnat del Senyor nostre i del seu Crist sobre el món, i regnarà pels segles dels segles! (Ap 11,15).

Aleshores els vuitanta vells van proclamar que el temps de la manifestació del poder de Déu i del seu regne havia

arribat, és el temps del judici per als morts,

el temps... de donar la recompensa als vostres servents, els profetes, als sants... Després s'obrí el temple de Déu que hi ha al cel, i l'arca de la seva aliança va aparèixer al seu temple, mentre esclataven llamps, veus i trons, acompanyats de terratrèmol i de gran pedregada.

I es veié un gran prodigi al cel: una dona vestida de sol, amb la lluna sota els peus, i sobre el cap una corona de dotze estrelles. (Ap 11,18... 12,1).

Notre-Dame de la Resurrecció, Notre-Dame de l'Assumpció, és a dir Notre-Dame de l'Apocalipsi, és aquella dona, de la qual Déu, en les primeres pàgines del Gènesi, n'havia donat la promesa:

«Posaré una enemistat entre tu i la dona, i el teu llinatge i el nen. Ell t'atacarà, i tu l'atacaràs al taló» (Gn 3,15).

Maria va enfrontar-se amb la serp, el drac que havia seduït Eva i la va vèncer amb la protecció i la gràcia de Déu mateix. Maria, en el misteri de la seva Assumpció, és el signe vivent de la victòria de Jesús sobre totes les forces del mal i de la mort, en acció en el món, ella és la victòria de Déu en la seva criatura feta dona.

Per això Maria no és el «model» de la dona, sinó que és la dona transfigurada, la dona en què la glòria de Déu que l'habita en el més profund és descoberta, manifestada plenament: la transfiguració no és una transformació de la realitat en la seva pobresa, és l'epifania de la glòria real però amagada sota les aparences més humils.

Nostra-Senyora de la Resurrecció

Nostra-Senyora de Livron

Nostra-Senyora de l'alliberament

Nostra-Senyora coronada d'estrelles i revestida de sol

Nostra-Senyor de la victòria de Déu,

intercedeix per nosaltres:

perquè la dona d'aquest temps sigui alliberada,
perquè sigui alliberada de tot allò que la oprimeix
i la impedeix d'estar dreta i lliure
davant Déu,

perquè sigui alliberada dels seus propis fantasmes
i de les seves pròpies temptacions.

Mostra a cada dona d'aquest temps, l'esplendor
del do de Déu en ella i per ella a l'home, a
l'Església i al món.

Vine a tomar a cada dona la seva transparència original

perquè sigui signe de vida, mare de vida,
Eva lliure i viva.

Vine a alliberar la seva mirada, el seu cos i el seu cor,
Vine a alliberar la glòria de Déu en ella. Amén.

Georgette BLAQUIERE

Notre-Dame de Livron,

15 d'agost de 1980

Advertiment final

«Humilment, un cop la paraula dita, les dones van deixar els apòstols prendre les seves responsabilitats». Es el que acaba de fer una dona, l'autora d'aquest llibre. No he volgut escriure un pròleg al meu llibre sinó un advertiment final, perquè calia primer que ella fes el que «li correspondria pròpiament fer»: donar-nos els ulls de la dona per llegir l'Evangeli «a la femenina». Ho ha fet amb

totala transparència profètica del testimoni femení. Calia a qualsevol preu, que el seu testimoni fos primer perquè conté l'element fonamental de tot testimoni, la visió, la percepció del misteri i pel que fa a aquest, el segon element, la transmissió garantida, és radicalment secundària. «La

meua intenció, ens diu, no és pas de fer una síntesi de la qüestió. Tampoc no busco d'establir una tesi que seria personal, sobre el problema de l'alliberament de la dona i sobre els ministeris femenins. Només vull compartir la lectura de la Paraula de Déu que m'ha estat donada bo i contemplant el missatge evangèlic pel que fa a les dones. És a dir, una contemplació del projecte de l'amor de Déu sobre la dona tal com Jesús el va revelar... No tinc cap altra ambició que la de provar d'escotar amb vosaltres, el que potser Ell vol dir avui a l'Església en aquest camp". La manera com l'autor d'aquest llibre ha realitzat la seva tasca és la millor il·lustració d'aquest misteri de la dona que ella testimonia. Com a dona ha copsat, en primer lloc, el tresor que representa aquesta paraula evangèlica en la dona per a l'Església i el món d'avui. Com a dona, com Elisabet, ha dubtat molt de temps a lliurar el seu secret i només ho ha fet, a fi de comptes, perquè el sacerdot que sóc jo li ho ha demanat assumint tota la responsabilitat de garantir aquest testimoni en l'Església. És el que em queda per fer ara.

L'autora ha trobat a través de tot l'Evangeli la mirada que Jesús posa sobre les dones. Ens ho fa perceptible sense haver-ho de traduir. Deixa endevinar molt discretament el que pot representar per una dona d'avui com esperança de guarició i d'alliberament. Espero que

A GRÀCIA DE SER DONA

per
GEORGETTE
BLAQUIERE

farà que altres dones del nostre temps en tinguin el Magníficat de la seva feminitat retrobada. Però no em correspon a suggerir-los els mots amb els quals l'Esperit els farà cantar-lo. Voldria tan sols recordar aquí la paraula profètica d'una dona la veu de la qual és va apagar quan els teòlegs tan sols entreveien el que l'Esperit deia per ella al'Església: Gertrud von Le Fort. Tota l'obra de l'autora de «La femme éternelle» està sostinguda per la intuïció del misteri que en l'obra present ens dona la contemplació evangèlica. Al centre de totes les novel·les de Gertrud von Le Fort que són, de fet, apocalipsis molt discrets del misteri de Déu Redemptor en la història humana, al centre de cadascuna de les seves narracions, hi ha la dona¹. I sota el vel de la dona, en el secret latent de la seva feminitat, l'eclosió de la gràcia redemptora de la qual l'home (espòs, amant, germà, pare, sacerdot, etc.) serà el primer beneficiat. Per ésser ell mateix de seguida missatger de la salvació; l'home, primer ha de deixar-se infantar en el misteri de la redempció de què la dona és el primer receptacle. La dona és aquest misteri velat on es lliga la invisible comunió dels sants que subratlla tota la història de la salvació dels homes. I si la nostra humanitat està tan malalta, avui, ¿no és perquè el misteri de la dona és particularment desconegut i escamit, tan pels homes com per les dones mateixes?

Per al l'home i el sacerdot que sóc, la mirada de Crist sobre la dona que em descobreix aquest llibre és un do inestimable. Perquè aquesta mirada, ens és donada a nosaltres, homes, perquè esdevingui «la nostra» ¿De quina manera la persecució de la nostra santificació «a la masculina» no ens portaria necessàriament a posar sobre la dona la mateixa mirada de Crist? Això és veritat per a l'home casat, que ha de reconèixer tota la bellesa i la dignitat de la dona, a imatge del Rei-Espòs, «la muller és un vas més fràgil; tributeu-li honor, que també són cohereves de la gràcia de vida» (1 Pe 3,7). Això és veritat amb més raó per al sacerdot que, a imatge del Redemptor de qui és ministre, ha de tomar a la dona, fins i tot la més caiguda, la consciència de tota la grandesa de la seva primera vocació. Això és veritat darrerament per al monjo que com Joan apòstol verge al costat de la Verge Maria, ha de rebre del misteri de la feminitat, i pel mateix fet de poder rebre la dona com l'home, el secret que porta la consagració total a Déu, que és la darrera paraula del desig femení.

Reconèixer, tomar, rebre: aquests tres verbs formen les tres etapes de la conversió de l'home a Déu a través del misteri de la dona. L'home casat mateix, ha de superar-les totes en la pedagogia del Regne. Li cal primer reconèixer la dignitat del conjunt lliure i igual a aquella de la qual necessita des dels orígens i accepta «que estimar la seva dona és estimar-se ell mateix» (Ep 5,28). Li cal,

seguidament entrar en el moviment sacrificial del Bon Pastor que dona la vida pels seus, acceptant «lliurar-se» per aquella de qui esdevé el pastor en la cèl·lula familiar. «Marits, estimeu les vostres mullers com Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat per ella» (Ep 5,25-27). Finalment li cal, un cop que la missió familiar és realitzada, rebre de la seva esposa el secret virginal que tota dona guarda en el seu cor, per comprometre's junts a l'únic Espòs, descobrint des d'aquesta vida, amb ella i amb els seus fills, la fraternitat en el Crist que serà la seva condició definitiva en el Regne del Pare.

Si l'home es converteix progressivament a Déu a través del misteri de la dona, és que aquesta, en el projecte de Déu és «consagrada» per acollir l'Aliança en el seu mateix ésser. No oblidem que l'aliança adàmica de la procreació és, com diu la consagració nupcial de l'esposa en la Liturgia Romana, l'única que no ha abolit ni el pecat original ni el diluvi, i es realitza en el cos mateix de la dona. L'home engendra fora d'ell. Hi ha una possibilitat d'iniciativa «voler d'home» (Jn 1,13) —la violació de la qual denota l'ús monstruós. Però la seva paternitat és

sempre putativa, com ho indica la Llei que només reconeix com a jueu l'infant nascut d'una mare jueva i no l'infant, el pare del qual és jueu. La maternitat implica una comunió biològica de l'ésser de la dona amb la vida que Déu dona a un altre dels seus fills. El que és veritat del

cos és veritat d'una manera més misteriosa per l'ànima. La dona té una disposició més gran que l'home per acollir el que és sagrat perquè fa irrupció en ella per el do de la vida².

1. Tristament ja no es troben a la venda les traduccions franceses de «La femme éternelle» (Col. Foi Vivante-Ed. du Cerf), «L'épouse de Pilate» i «L'enfant étranger» (Ed. Saint-Paul l'un i l'autre), «La dernière à l'achafaud» (Col. La guilde chrétienne-Ed. Difralivre). Molts altres llibres de G. von Le Fort han estat traduïts al francès. Estan malauradament esgotats i seria molt convenient que fossin reimpresos un dia perquè llur valor teològic i espiritual és encara en primer pla.

2. Això, els diversos ritus de feconditat que testimonien les religions naturals, ho han suprimit. Però donant el paper sacerdotal a la dona en la prostitució sagrada, els pagans han mostrat que introduïen la sexualitat a l'interior de la divinitat. Això Israel, el poble de la Bíblia, ho va rebutjar com l'abominació i l'adulteri propis del paganisme. La dona, perquè escolleix en el seu mateix ésser el misteri de la vida, no pot pas representar en el sacerdoti litúrgic aquell que és l'autor i el donador de la vida. Ella representa la criatura que rep del Creador i no és sols un pol femení de la divinitat. La riquesa espiritual per a la qual és capacitada li prohibeix el paper sacerdotal de representar litúrgicament la iniciativa divina. Quan ella ho vol fer, ja no s'obre a allò que és sobrenatural del Creador, sinó a allò preternatural demoníac de la creació invisible. Incapaç d'ésser sacerdotessa, esdevé màgica i bruixa embruixada pels poders còsmics que ella pretén esposar (Gn 6,1-4).

continuarà

A GRÀCIA DE SER DONA

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 614

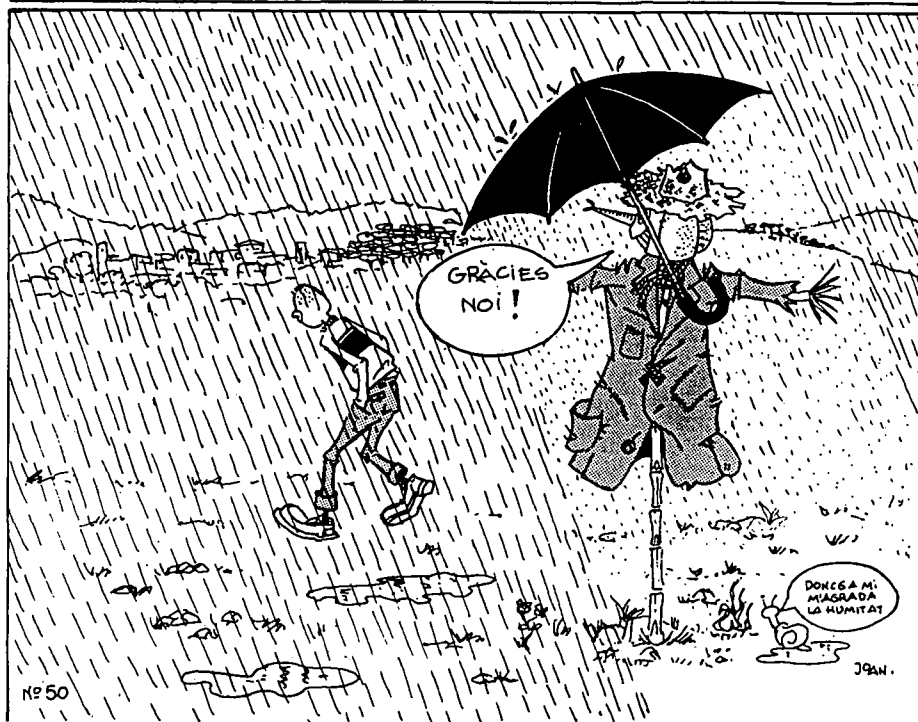
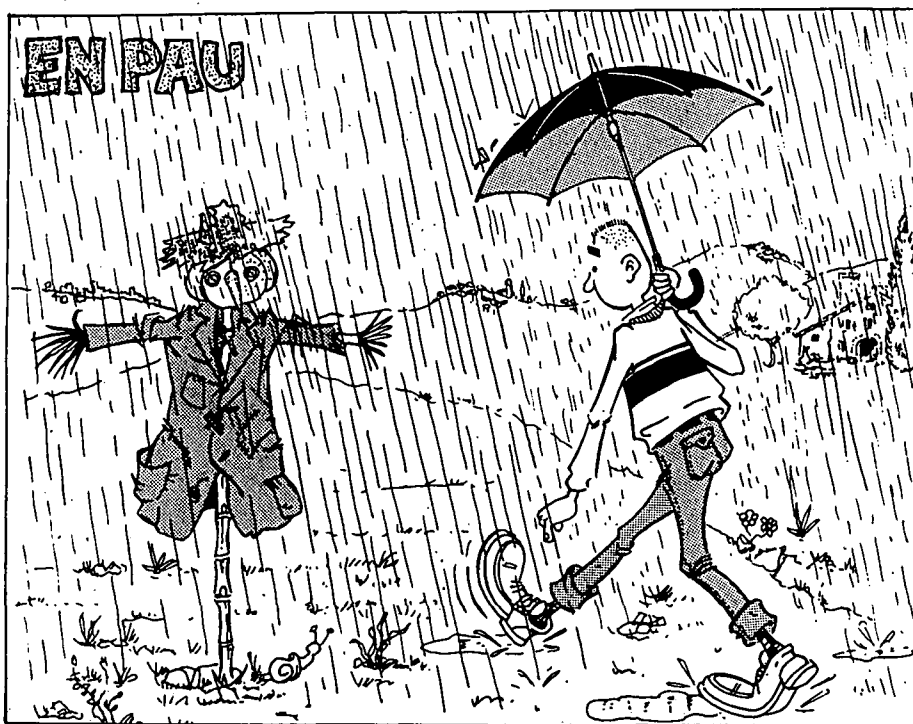
L'últim trimestre

Durant els dies de la Setmana Santa, no anem a l'escola. Això va bé; ens permet de celebrar com a cristians els fets més importants de la Salvació, i a més, poder descansar i fer uns dies de vacances.

Ja hem entrat a la primavera, i dóna gust d'anar a fora, i respirar airesa i bo, i caminar tranquil·lament sense presses. Els prats són verds i els arbres del bosc estrenen vestit. Els dies són més llargs de llum, i la temperatura ni molt fresca ni molt calorosa. La primavera és bonica de debò. A l'escola tots hem explicat allò que havíem fet durant aquests dies, on havíem anat, què havíem conegut i vist de nou, etc.

Ara, a l'escola, hem començat a treballar de valent. Bé, vull dir a estudiar. Aquest és l'últim trimestre, tindrem les últimes proves i avaluacions i, nois, no val a badar. La melmelada de carbassa no m'agrada pas gens ni mica; i passar-me les vacances estudiant tampoc.

Potser em direu que "m'enrotllo" i em poso en allò que no m'importa. Bé, jo ho deia com a amic vostre. Cadascú pot fer allò que més li plagui. Però, al final, sempre és millor haver fet allò que devíem fer, oi?

EN PITU CALSAPEU

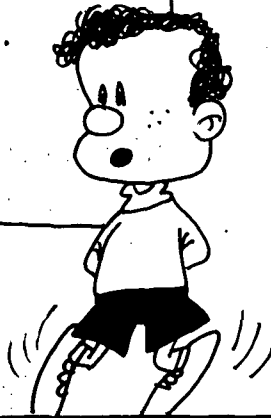
A VEGADES TINC UNS
SOMNIS ESGARRIFOSOS.
L'ALTRE DIA...

SOMNIAVA QUE EL
CAP EM CREIXIA...

CADA COP TENIA
EL CAP MÉS
GRAN...

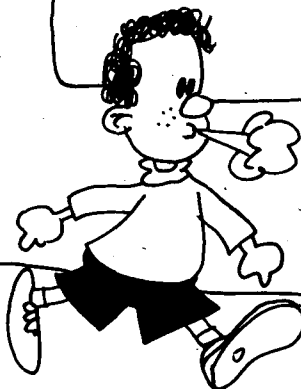
CREIXIA I
CREIXIA...
NO EL
PODIA
ATURAR...

CADA
COP
MÉS
GRAN...!

SORT QUE NOMÉS
ERA UN SOMNI,
UF!

La Baldufa

EN BADOSA I EN BASORA

Les nostres coses

Les Caramelles

El nostre és un poble petit i vinater. Per això els nostres besavis quan van organitzar el cor, sense traïcionar el lema de "virtut, progrés i amor" dels Cors de Clavé, li volgueren donar un to humorístic i el van anomenar Societat Coral "El Porronet". A l'estendard hi llueixen una colla de cintes i medalles que són testimoni de la seva llarga història. El cor (el "coru", que en diem) va sortir el diumenge passat pels carrers del poble a cantar les caramelles, com ho fa tots els diumenges de Pasqua des que va ser fundat per allà el mil nou-cents i no gaire.

Així que el mestre, el Senyor Llopis, donà amb la batuta el senyal de començar, el Benet de Cal Manaire —amb la seva bona veu de tenor— engegà allò de

*Ja ha arribat Pasqua
Pasqua Florida
Ja és aquí la primavera
Tot floreix en aquest dia
I apa, som-hi! Tots a cantar a cor
què vols.
Mireu formoses ninetes
Totes plenes dellaços i floooooors...!!
Com pugen les cistelletes
I accepteu lo nostre amor
Nostre amor! nostre amor!! nostre amor!!*

Els llaços i flors, però no omplen les fadrinetes, sabeu? El que guarneixen són les cistelletes que van enganxades a la punta d'un pal ben llarg perquè puguin arribar a les finestres i balcons fins on les enfilen els nanos que acompanyen el cor. Els veïns hi posen llavors els seus obsequis: uns ous, unes botifarres, potser un conill i tot. Després amb les ballestes els cantaires llencen flors a les noies i senyores.

Tothom aplaudeix, tothom està content. Perquè la Pasqua és una festa d'alegria, la gran Festa dels

cristians.

I el dilluns vam anar tots a la Font del Torrent Fosc a fer la gran menjada pasqual. Vam coure a l'ast el be que, com cada any, ens va regalar el Sr. Ramon del Mas del Tell. Que n'era de bo...!! I fent honor al nom del nostre cor vam aixecar el porró amb prudència, perquè als

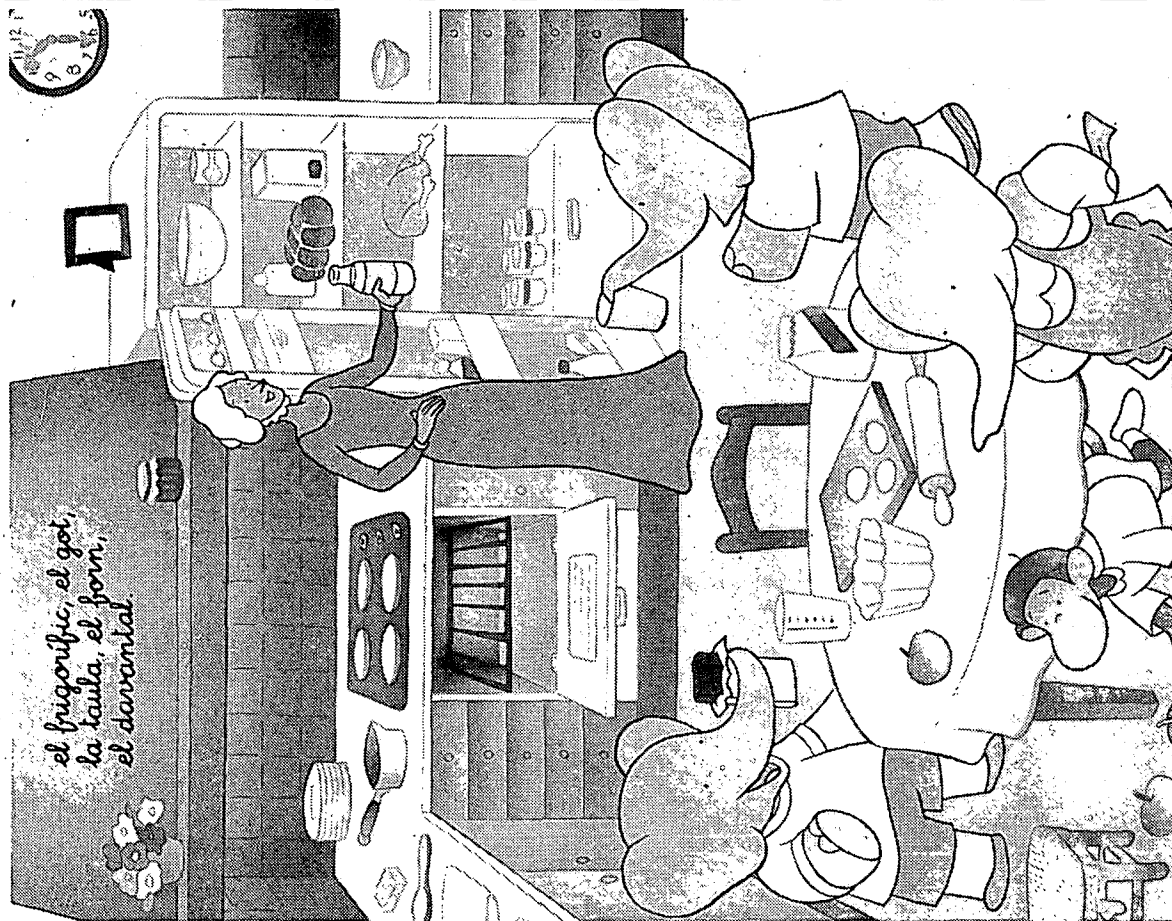
catalans ens agrada el vi, però no la gent que n'abusa. Per això el porró i el seu finet rajolí diuen que són ben bé un producte del nostre "seny" i sentit de la mesura.

I vam tornar cap a casa ben xirois i amb poca veu després d'haver-la gastada cantant tot el nostre repertori.

¿Oi que fóra interessant que cadascú de vosaltres posés color als dibuixos de "L'EXERTIT"?

BABAR

i els seus amics a casa

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

- Els nens se'n van corrents cap a la cuina. Se'ls ha obert la gana! Per sort, dins el sempre hi ha menjar. Pom acosta un i demania llet.
- Faré un pastís de xocolata -diu Flora veient la farina a la .
- Jo també, jo també -cria Pom.
- D'acord -diu la vella senyora.
- Encén el per coure el pastís.
- Flora es posa el de la vella senyora.
- Anem per feina! -diu, ben contenta.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Els contes de Fades

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para... Erase una vez, érase que se era, once upon a time... Heus aquí, hi havia una vegada un rei que tenia el nas vermell...

Fades, mags i bruixes, bruixots i follets, nans i gegants, sirenes i dofins, cavalls amb ales, princeses i dragons, cavallers i prínceps blaus, ogres i monstres, gripaus, soldadets de plom i nines de drap, ossets de peluix i baguls misteriosos, tresors i més tresors...

Aventures increïbles, històries fantàstiques, castells encantats, boscos fantasmagòrics, cases abandonades i vaixells de pirates enfonsats, mapes del tresor i missatges secrets; pors, rialles, llàgrimes, il·lusions, ensurts, preguntes i respostes, somnis i més somnis...

Nens i nenes, nêts i nêtes, cosins i cosinetes, germans i germanes, veïns, amics i coneguts. A la vora de la llar de foc o al voltant d'una foguera. Pares i mares, tiets i tietes, avis i àvies, padrins i padrines, mestres i senyoretes, veïns, amics i coneguts. Tothom...

I foren feliços i menjaren pastissos (o anissos), i vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos, i vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 21, versets de l'1 al 19 (Jo 21:1-19).

Reflexionem: 1. L'evangeli ens narra un nou encontre de Pere i els Apòstols amb Jesús ressuscitat. Els primers cristians tenien ben clar que Jesús ressuscitat és sempre present enmig dels seus deixebles. És una presència reconfortant que anima la vida i l'acció dels cristians en el món, i els alimenta i dóna força amb la seva Paraula, la seva Eucaristia i amb el seu Esperit.

2. La barca en la qual hi ha Pere i els altres Apòstols, és figura de l'Església. Pere, primer Papa, n'és el timoner. La gran pesca que fan seguint les indicacions de Jesús, significa la importància de l'acció de l'Església per a la Salvació de la Humanitat. Jesús actua ara a través de la seva Església.

3. En l'últim paràgraf de l'evangeli, hi ha les tres afirmacions d'estimació de Pere a Jesús. (L'evangelista segurament que pensa en les tres negacions de Pere en la Passió). Jesús li confia el guiatge de l'Església. Pere serà fidel a la seva missió, fins a donar la vida.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

LA MARIONA

